

Pühapaikade pime lend – [Kuu ordu viies lugu]

August 2125

Tagantjärele tundub ilmne, et häving oli liberaalsesse demokraatiasse juba algusest peale sisse kirjutatud. Sellisest filosoofiast tulenev majandusmudel – vabaturg – saab suuremate ektsessideta eksisteerida vaid piiramatul kasvu tingimustes. Koos piiride tajumisega XX sajandi lõpul võtsid majandusvõimud ka teadusliku arengu „kontrolli alla”, ehk teisiti öeldes suutsid saavutada stagnatsiooni kõigis olulistes valdkondades. Kõige visamalt pani inimeste otsiv vaim vastu vähest ressursi ja suurt lühiajalist efekti andvatel aladel, nagu info- ja geenitehnoloogia, kuigi ka näiteks esimest õnnestus oluliselt pärssida igasuguste nn autoriõigustest tulenevate kopeerimispiirangutega ja teist sisuliselt religioossele lobale tuginevate keeldudega tõeliselt vajalikus valdkonnas – inim geneetikas. Samas aga blokeerisid näiteks energiakompaniid edukalt termo tuumaenergia kasutuselevõtu. See ei käinud muidugi lihtsalt ja jutt ei ole üksikutest mõrvadest. Et tõestada tuumaenergia ohtlikkust, korraldati miljonitesse ulatuvate ohvrite arvuga plahvatusi tuumaelektrijaamades. Sarnane ‘investeeringute tasuvuse optimeerimine’ toimus aga igal pool. Tagantjärele jääb vaid imestada, kuidas lühiajalist kasu silmas pidades rõlge enesehävitajalikkusega toda viirusekolooniale sobivat ideoloogiat rakendati, ja sügav ironia – mõned kaldusid selles nägema müstilist ‘kõrgemat õiglust’ – peitus viisis, kuidas liberaalne demokraatia niiviisi edukalt enesetapu sooritas.

Maalaste silmis oli Kuu Ordu üks kompanii. Väga innovaatiline, tohutult rikas ja kõiki reegleid rikkuv kompanii. Kõige hullem, mis juhtuda saab. Mis saaks energiakompaniist, kui igaüks veaks endale koju pesumasinasuuruse riistapuu ja mitte kunagi rohkem enam energiakompaniid ei tülitaks? Tavaline Ordu välireaktor oli ju tavatähenduses igiliikur – aparaat vajab ainult vett ja töötab hoolduseta paar sajandit. Kuid sama hull oli lugu ka maavaradega, sest Ordu oli leidnud kosmoses maardlaid, mille rikkusega ei ole Maal miski võrreldav. Neile ei maksnud kuld, plaatina ja teised väärismetallid mitte midagi, neid kasutati tootmises umbes samadel alustel kui raua või vaske. Optika oli loomulikult teemantidest.

Maalased oli oma majandusmudeli seisukohalt valinud ainuõige käitumisviisi – Kuu Ordu suhtes oli kehtestatud täielik embargo. Turumajanduse vaatenurgast oli kosmoserahvas paharet, mängurikkuja ja kuradike, kel on lõpmatult metalli ja energiat. Nad tegelikult teadsid, et ‘vabal turul’ võiks Ordu tuhat korda üle makstes kogu planeedi ära osta. Paljud andsid endale ka aru, et loomulikult saab Ordu Maalt kätte kõik, mida iganes tahab – ükski süsteem ei pea vastu, kui kellelgi on võimalik maksta kauba väärtust suurusjärke ületavaid altkäemakse. Ja erilist viha tegi ikka see, et vastast ei olnud kuidagi võimalik hävitada.

Sest Kuu Ordule ei pääsenud ligi. Lugu polnud vaid füüsilises ligi pääsmatuses, vaid kogu – vähemalt nime osas osas nii Vana-Rooma kui keskaegseid rüütlordusid kopeerivas – süsteemis polnud jälgegi demokraatiast. Ordu juhtis ordukindral, kes koos 6-8 konsuliga tegi kõik tähtsamad otsused omavahelise konsensuse alusel. Peale iseendi andsid nad sisuliselt aru vaid nn Senatile, mis moodustus kõigi tähtsamate valdkondade juhtidest ja

kuhu kuulus inimest 50. Põhimõtteliselt olid kõik need kohad valitavad, kuid see ei toimunud kindlasti mitte vabadel valimistel. Olid omad protseduurid konsensuse saavutamiseks ja nii moodustuski Ordu juhtkond inimestest, kellest rõhuv enamik tundis üksteist üle poole sajandi.

Seal kõrval oli igal Ordu liikmel täielik ja vaieldamatu voli teha mida iganes oma vastutusalas. Organisatsiooniteooria seisukohalt on tegemist hullult ebastabiilse struktuuriga, mis ühendab sõjaväestatud pürami daalse skeemi operatiivsuse ja käsuliinide äärmise selguse horisontaalsete protsessipõhiste huvigruppide paindlikkuse, kreatiivsuse ja dünaamilisusega. Üldiselt peetakse midagi sellist võimalikuks vaid perefirmade puhul, sest ka hea sõpruskonna liikmetel ei kipu see tihti välja tulema; midagi sellist tunneb ajalugu vaid väga piiratud alas – näiteks täielikult eesmärgile pühendunud ordudes.

Logisevad kruvid

„Micky, Micky, mida kuradit sa seal jälle solberdad?” Professor Mekatu vangutas etteheitvalt pead, jälgides, kuidas Mick Taylor voolikute abil tosinast pudelist erinevat karva vedelikke mikserisse kokku lasi, segamini segas, maitstes, pead raputas ja veel üht-teist lisas. Tal olid kõrvaklapid peas ja ilmselt oli muusika nii valjuks keeratud, et Mekatul ei õnnestunud endale tähelepanu tõmmata. Lõpuks tõstis Mick pea, silmas professori tursket šokolaadikarva kogu ja pakkus talle tummalt tulemust maitsta. Too imes paar lonksu.

„Õudne soga. Aga kes sinu eest tööd teeb?”

Mick vaatas ta huultele: „Mida?”

„Tööd, tööd! Nagu näha oled sa unustanud, mida see sõna tähendab.”

„Ei maksa sarkastiliseks minna,” märkis Mick väarikalt. „Mul pole seal praegu midagi teha.”

„Mh-mh.”

Professor koukis vöölt ja lasi rullist lahti pisikese diskii ning kirjutas paar korraldust. Mick võpatas.

„Mugav mees,” kommenteeris Mekatu. „No vähemalt häire on peal... Kuule, anna mulle veel balloonitais seda, mida sa seal kokku keerasid. Ja pea retsept meeles.”

Mick sulges korraks silmad, irvitas omaette ja lasi siis ühe väiksema ballooni mikserist täis.

Mekatu võttis selle vastu, sättis ennast tugitooli, tõmbas rihma kinni ja sirutas jalad välja.

„Kas laboris on ka keegi?”

„Lusy on. Valvab aparate. Üldiselt on lugu nii, et Tehisintellekt ei võta jutule. Piloodid piinavad teda, ei tea, mis neile ei meeldinud. David ja Sofi magavad, ma blokeerisin nende äratused – polnud mõtet neid üles ajadagi.”

Üks sein hajus, näidates laborit. Noor mulatitar vaatas neid kurjalt ja uurivalt.

„Kes seda tegi?”

Ta osutas käega selja taha asteroidide kaardile, kus tavaliste kalju kamakate hulgas hõljus kilpkonn, sinakasroheline maailm seljas.

„Sorry, plika – ma testisin Micki. Ole hea, kustuta ära,” naeratas Mekatu vabandavalt.

„Poisike,” turtsus Lusy ja hajus.

„Miks ta nii närviline on?” küsis professor Mickilt pisut segaduses.

„Kes meist poleks? „Imepisike ruumilaev hõljus rahulikult asteroidide vööndis”. Kui sa siin juba kuid hõljud – nelisada kilti sekis – tuleb ette, et kuigi meteorioht on ruumis üldiselt tühine, on tal mingi arvestatav väärtus ainult just nimelt siin, ja kumulatiivne kokkupõrketõenäosus hakkab vastikult ühele lähenema.”

„Kust see lause pärit on?”

„Milline?” kibrutas Mick kulme.

„„Imepisike ruumilaev...””

„Ah see... Saimubto operetist „Tähetolm”. Sul on õnnestunud seda nägemata nii vanaks elada? Õnnelik inimene.”

„Sa lihtsalt ei kujuta ette, milline ignorant ma olla võin...”

Sel hetkel kostus seina tagant võrdlemisi tugev mürtsatus. Mekatu hüppas püsti ja astus paar sammus sinnapoole, Mick heitis talle kiire pilgu ja rabas kõrvaklapid peast.

„Mis juhtus?”

Kuid uks paiskus lahti ja koridorist kajutite poolt kostis naeru. Mees ja naine tulid sisse ja naersid, kuid mees masseeris õlga ja ta naer oli pisut sunnitud. Ta oli tumedapäine, teadlase stereotüüpse hajevil olekuga, kohmakas ja alla kolmekümne, naine hommikumaisest pigem veel tumedam, pikakasvuline, nõtker ja raskesti määratletavas, kuid ülimalt veetlevas küpses (või kuna seda sõna pahatihti kasutatakse „vanaduse” või „keskea” eufemismina, siis pigem „küpsusele eelnevas”) vanuses.

„Terry jäi jälle vahele,” konstateeris Mekatu. „Millega sa jälle hakkama said?”

Vastas naine:

„Hä-hä-hää, ta unustas saapad sisse lülitamata ja nii kui tõusis, lendas pea ees kontrollkilpi...”

„Toast?”

„Uks lasi ta ju läbi. Kilbi kaitse paiskas ta sama teed tagasi ja nii ta lendas vastu seina üsna seal, kus tavaliselt ta voodi on, sest see oli ennast vahepeal ära koristanud.”

„Ja kus sina sel ajal olid?”

„Yumiko on alati hea nalja poolt,” vastas Mick teise eest.

„Sihuke müttakas võtab igasuguse naljatuju,” siunas Terry. „Kurat teda võtaks – mina tahan hea olla ja valmistun talle midagi ilusat ütleva, tema vaatab ootusäreva naerutusega, mina rõõmus, et ehk suutsin muljet avaldada, tema...”

„Mina ootasin tasuta tsirkust, sa tainapea. Ausalt öeldes ma muidugi ei uskunud, et sa nii kõvasti tuled. Kuidas on võimalik selliseid asju unustada?”

„Peale pooltundi sinuga võib ka oma nime unustada,” irvitas Mick. „Vaata, tal lendlevad ikka veel inglised ümber pea,” ta osutas Terryle.

„Lontrus,” ütlesid Terry ja Yumiko korraga.

„Ma pean seda meeles, kui sina järgmine kord tuled,” lisas naine.

Laeva haaras ebameeldivalt tugev vibratsioon. Sähvatas punane valgus ja inimesed vedasid end nii kiiresti kui said toolidesse. Punane valgus jäi sähvima, ekraanidel süttisid hoiatuskirjad ja sekund hiljem rabas laeva kiirendus, raskelt, hüplikult ja kõikuvalt. Ka juhtimiskeskuse kujutised olid automaatselt ekraanidele tulnud, oli näha, kuidas piloodid palavikuliselt tegutsevad.

„*Look out!*” kõlas hoiatushüüe ja siis raksatas plahvatus, mis laeva sepahaamri hoobina eemale

paiskas. Oli tunda, et kõik pöörleb. Paari järgmise sekundi jooksul see ebakorrapärane liikumine pidurdus sujuvalt ja endine kaalutus taastus. Kulus veel parkümmend sekundit ja siis asendus ka punane valgus sinisega, ekraanidele jäid ainult häireolukorda näitavad kirjad.

„Kas võib püsti tõusta?” küsis Mick igatsevalt oma ruumis ringi hõljuvaid balloone vaadates.

Üks pilootidest vastas nende poole pilku heitmata:

„Kannatage... igaks juhuks veel mõnisada sekki.”

„Mis õieti juhtus?” See oli Mekatu.

„Kaheksas tüürimootor plahvatas. Miks, ei tea. Ja Ajus miski valetab. Me lülitasime ta madalamale otsustustasemele ja saime ta tööle paari protsendiga võimsusest, kuna kontrollemulaator on peal. Sellest kõigest poleks midagi, aga et nad korraga juhtusid...”

„Mis edasi? Võib veel midagi juhtuda?”

„Jah, seni, kuni me ei tea, *miks* juhtuma hakkas. Mootorisüsteemi täppisregulatsioon on paigast ära ja autokalibratsiooniprotseduuridest ei käi TI jõud praegu üle. Leroy võtab mootoribloki lahti, parandame ülekande ja toiteliinid. Kui blokk tööle hakkab, saame laeva lihtsustatud automaatjuhtimisele ja võime arvuti käsile võtta. Seni aga...”

Ta osutas lõuaga enda ees hõljuvale kolmemõõtmelisele kujutisele, kus mitmevärvilistel joontel roomas kümneid ja kümneid objekte, sümboliparved saatjateks. „Asteroidide vöönd...”

Mekatu nohises. „Kas me millegagi aidata saame?”

„Ärge jalgu jääge.”

„Kuradi nolk,” ei suutnud Mekatu end pidada, ent hakkas siis naerma.

„Ise olen süüdi. Kui ma küsisin talt lennu alguses midagi meson generaatorite siirderesonantsi nihkumise kohta, ütles ta kahekümne sekiga kuus mulle tundmatut mõistet. Ma palusin tal see ära tõlkida ja nüüd seletab ta mulle endastmõistetava näoga elementaarseid asju.”

„Kui sa viitsid, võid mulle küll appi tulla,” ütles teine mees. Tema ees vilkusid kümned kujutised, erinevate robotite silmade läbi oli näha, kuidas mehhanismid, aeg-ajalt täpsustavaid korraldusi saades, kiiresti purunenud detaile eemaldasid, uutega asendasid, juhtmeid, torusid ja plaate ühendasid.

„Deffi ei saa tõesti aidata, kuigi – David! – vea end igaks juhuks siia üles! Aga teised võiksid üldkontrolli jooksutada – see on ilma TI-ta ju suures osas käsitöö. Tuletategi koolis õpitud meelde ja saate laevast rohkem teada, kui et kus voodi ja kus peldik on.”

Süttis Davidi kajutiekraan: „Kas paar minutit kannatab?”

Oma võimatult sassis heleda sentimeetrise kräsupea, näkku magatud võrgujälgede ja pahura olemisega meenutas ta kõige rohkem jäära, keda kohe-kohe pügama hakatakse ja kellele see üldse ei meeldi.

„Ja miks ma sisse magasin? TI kretiinistub?”

„Ei. Mick,” kommenteeris Mekatu napilt ja pomises siis „vabandust...”, kui kõik naerma purskasid.

Ta kadus vaikselt lifti, Mick asus oma laialijooksnud sodi kokku korjama ja teised võtsid oma diskiid välja.

„Leroy, oskad sa veel öelda, palju see kõik aega võtab?” küsis Lusy. Ekraanilt oli näha, et ka laboris oli kuhi mingeid detaile laiali lennanud.

„Komandörina kinnitan, et lõuna toimub olenemata olukorrast, ära muretse.” Roboteid juhtinud

mees, kelle vastas Mekatu parasjagu istet võttis, pööras korraks pead, et muiates tüdruku poole vaadata. „Arvatavasti umbes poolteist tundi siin, siis määramata aeg, aga arvata vähemalt samapalju arvutiga. Siis kontrolltestid, siis mootori kalibreerimine – neli-viis tundi. Plahvatus läks nagu tavaliselt väljapoole. Asendamatu tükk on transmissiooniprotsessor, aga neid on meil üks veel varuks. Lainejuhid, neutronkiirguriid – praegu vahetan välja, enamik on regenerereeritavad. See võtab päevi, aga ei sega tööd.

Nii, Mekatu, sa võta logistika punktides B-34, 35 ja kogu sisemine ring...”

Laev õõtsatas kergelt, kui mees juhtimiskuuli taga seda liigutas. Leroy jätkas oma juttu häirimatult, aga all kuulutas Terry:

„Ma oleksin võinud vanduda, et nägin üht varju mööda vilksatamas. Deathface, kui suur see oli?”

„Naljävend, see pole kino,” lausus kõnetatu oma ekraani tagant. „Ma ei satu kott peas ka millelegi nii lähedale, et sa seda näha võid. Ise veel eriteadlane.”

„Aga miks sa meie eelmise laeva puruks sõitsid?”

„Ära nori. Nagu sa ei teaks.”

„Miks siis?” tahtis vaikselt välja ilmunud Sofi teada. „Mina ei tea.”

„Üks radari blokk põles maha, kui me pilves olime. Uus aktiveerub kaheksa sekiga, ja selles vahes ta tuligi.”

„Me istusime kaks päeva laboris ja katsusime ära arvata, kas reaktor plahvatab või ei plahvata ja kas meid veel mõni kivi tabab või ei taba,” seletas Terry all teistele, kes ta läheduses olid, ja tegelikult ei osanud keegi arvata, kas ta jättis side peale meelega või kogemata. „Ja me ei teadnud, mis laevast ja teistest on saanud. Pärast Def küll ütles, et ta nägi, et elus olime ja ilmselt püsime, aga ta ei teadnud, et meil pole midagi süüa ega juua. Tegin lennunduse nõukogule ettepaneku, et arstipaunas on tulevikus ka pakk kaarte – igavus oli selline, et hakka või kannibalismiga tegelema. Meesterahvad olime mõlemad ka...”

„Aga avariivaru?” tahtis Yumiko teada.

„Nojah...” side katkes. Deathface laksatas käega üht klahvi ja uuesti oli juttu ka juhtimiskeskuses kuulda.

„... võib ju olla, et me oleksime pidanud labori desinfitseerima, aga mingi ühe kadunud hiire pärast... Igatahes oli avariipaunas põhiliselt sõnnik.”

„Teil olid hiired laevas?” küsis Leroy vaikse uskumatusega Mekatult.

„Mina ei olnud sellel reisil,” vastas Mekatu samuti tasakesi. „Aga ma tean, et poisid lubasid tegelikult aastaid tagasi neid elukaid laboris mingite bioloogide palvel kaasa vedada ja juba eelmisel reisil pääsesid nad kellegi hooletusest lahti. Enamik saadi kätte, ja minu arusaamist mööda arvasid kõik, et kui ka mõni kadunuks jäi, kaua nad vastu ei pea – no mida nad söövad, kuhu ikka ronivad, kaalutus vaheldumas kiirendusega. Nii et kukkus välja hea õppetund – *nature finds the way.*”

Leroy vangutas pead. „Ma arvasin, et selliseid pöörasusi esineb ainult üleelmise sajandi ulmejuttudes... sellest ajast, kui nad veel ei teadnud, et Veenus inferno on.”

„Ärge ärritage mind, satun veel depressiooni!” kuulutas Deathface sel ajal teistele ja ilmselt oli teema ammendatud, sest mõnda aega valitses vaikus.

Laev õõtsatas jälle.

„Misasja sa loksutad?” kostis nõrduinud hääl, Leroy vaatas ekraani poole ja hakkas ohjeldamatult hirnuma, ning siis vaatasid ka teised – Lusy keerles laboris ümber tugiposti. Ta käed oli täis instrumente ja kuidagi oli ta, kui Deathface kurssi korrigeeris, õnneks suutnud ennast jalgadega just

selleks otstarbeks sinna pandud posti taha haakida, kuid pidurdamiseks tal jäsemeid ei jätkunud ja nii ta seal keerleski, oodates, kuni hoog vaibub.

„Ma tunnen selle naeru igal ajal ära!” sajatas Lusy, näost punane.

„Kas keegi salvestas?” tahtis Deathface teada.

„Salvestus ei tööta,” vastas Leroy kahetsevalt, silmanurgast pisaraid pühkides.

Lusy oli suutnud pidama jääda ja asjad ära panna, ta lajatas käega klahvidele ja labori kujutis kadus.

„On ta väga solvunud?” küsis Leroy Mekatult vabandavalt. Viimane kehtis õlgu.

„Korraks. Teda ärritab palju rohkem see, et me pole selle retkega tegelikult midagi saavutanud. Eeldatavat peenstruktuuri ei ole, isegi statistiliselt on ta häiretesse mattunud. Kasutu. Odavam oleks olnud eelmiste aastate uuringuid ekstrapoleerida.”

Nad ei olnud vaevunud vaatama, et side oli peal, ja nüüd kuulutas Sofia kusagilt tehnilistest käikudest:

„Muidugi, sulle on vaja miljon tonni silmade vahele, enne kui sa midagi märkad. Kui asi sinu hoolde usaldada, ei märkaks sa asteroidide vöönditki.”

„Kes pildistas Darta Sandi jaama ja kuulutas, et on avastanud uue objekti?” asus Terry professorile appi.

„Rrrr,” tuli altpoolt vastus. „Kes kirjutas YDG-44 tihedus funktsioonile kaks nulli juurde?”

„Kes pani refraktormääraja...”

„Aitab!” röögatas Yumiko „Lõpetage see lõputu irisemine üksteise kallal,” lisas ta vaiksemalt.

„Nii, sellele jõudis just praegu üles, et mikrokliimas on midagi muutunud,” võttis David sõrmed kõrvadelt, olles enne oma kujutise demonstratiivselt kõigile üldekraanidele saatnud. „Vibalik nõiamoor Yumiko Sakai, Päikesesüsteemi kujunemine, Phaetoni tsoon, ja ma ei saa aru, miks automaatika neid tapvaid detsibelle välja ei filtreeri...”

Põrand õõtsatas. Leroy ja Deathface vahetasid kiiresti fraase ja arvutitekste, siis vajutas komandör klahvidele ja kommenteeris samal ajal kui valgus roheliseks muutus:

„Läheme kiirendusele üks G.”

Kaal kasvas sujuvalt, ent sellele vaatamata kostis kõikjalt laevast vaikset kriginat ja mütsatusi, kui igal pool seni end vabalt tundnud esemed nüüd tähenduse omandanud „alla” kukkusid.

Ilmselt ootasid kõik alateadlikult ebameeldivusi ja kuidagi tegi see vestlusele lõpu, nii et edasi töötati vaikuses.

„Kurat, see lugu teeb seest õõnsaks. Üldtesti osad 34 kuni 49 korras. Söögiaeg?” kuulutas Terry umbes tund hiljem, oma testriga kusagil reaktorialustes käikudes roomates.

„Õige,” toetas Sofi. „Kuigi meil sinuga on ka hommikusöök vahele jäänud. Yumiko? Lusy, kas sa mossitad edasi või tuled ka? Mehed sillal, mida teile tuua?”

Leroy vaatas ringi. „Mekatu, mine parem. Nagu sa näed, pole siin praktiliselt enam midagi teha. Def, kas saad Davidi valvesse panna? Pärast on sind vaja.”

Mehed vaatasid kujutisi, Deathface seletas kiiresti midagi ja kuulutas, et annab juhtimise üle ning kadus Mekatu järel lifti.

„Oo, pooljumalad laskusid meie juurde,” õelutses Lusy, kui Mekatu alla jõudis. „Ja üks pärisjumalatest ka,” lisas ta, kui hetk hiljem ilmus Deathface.

„Nüüd ma saan aru, miks neid omal ajal tuleriidal põletati,” urises viimane. „Mis tal täna viga on?”

„Kaal tuli tagasi ja ta avastas taas, et istudes toetuvad tal rinnad põlvedele,” teatas David mõnuga lahtisesse taldrikusse suppi kallates.

„Ma ei öelnud nii,” kähvatas tüdruk solvunult. „Ei toetu ju.”

Kõik vaatasid, mehed pikemalt.

„Kuule, kui nad moodustavad sul poole kehakaalust, nad lihtsalt ei saa kiirendusega sama kikkis olla, kui kaalutuses,” proovis Deathface ratsionaalset iva leida.

„Kui ta esimest korda selle üle pödes...” alustas Mekatu.

„Paps, vait!”

„... tuli mul otsida välja materjalid, kuidas nad Maal neid modelle opereerivad. Osadel ongi tugevdatud ainult ülemisi sidemeid, nii et kui keegi nad ringi keeraks, kukuksid tissid üle õla. Siia kasvatatakse juurde, siit põletatakse ära... Mul oli ka väike kahtlus, et ta käib salaja kusagil haiglas bioaktivaatoris, isegi proovisin natuke luurata, lootsin, et ehk ta vähemalt ei näpi ise seadmeid ja sellel, kes teda aitab, on rohkem mõistust, aga...”

„Vait!”

„... ta kinnitab, et kõik on naturaalne. Või mina tean. Isad on XXII sajandil oma tütarde suhtes üldiselt sama rumalad, kui nad alati olnud on. Ta emmel oli ka tegelikult vaimustav udar. Kui me esimest korda kohtusime, jäin ma neid vahtima, ta tõmbas mu nägupidi nende vahele, sügas kõrvatagant ja kudrutas „ärka üles, poisu”, alles siis vaatasin ma talle otsa...”

„Nüüd sa võiksid küll vait jääda.” Lusy häälest aimus pikset.

Mekatu vaatas süüdimatu naeratusega ringi. „Kas keegi ei taha kuulata?”

Vastuseks kostis mitmehäälset eitust ja valmisolekut edasi kuulata.

Professor vaatas Lusy poole, tegi kohkunud nägu ja istus teeseldud tõsise ilmega.

„No olgu, mõni teine kord. Kas tänaseks on mõni kindel valik?”

„Sofi tegi paki vol-o-venti,” ütles Terry talle anumata lähemale lükates. Ka Mekatu võttis lahtise taldriku ja hakkas sööma. Deathface kortsutas lauda vaadates kulmu:

„Kust tuleb see piiritu usk, et enam ei põruta?”

Vaikus.

„Musta südametunnistuse vaikus,” pomises Sofi. „Me ei lasknud väga kuumaks.”

Deathface mühatas, ta oli vastust ootamata juba sööma hakanud.

„Hea on küll,” noogutas ta tänutäheks. Aga ta ise oli võtnud suletud anuma.

Nad olid söömist lõpetamas ja Mick segas kokteile, kui laev tegi paar sujuvat pööret.

„Ega ometi?” küsis ta õnnetult. Kõik jäi paigale.

„See on hommikune segu, vähemalt Mekatule meeldis,” seletas ta balloone laiali jagades.

„Miks sa kurssi korrigeerisid?” küsis Deathface Davidilt.

„Siin oli üks suurem kamakas,” osutas viimane kujutisele.

„Okei,” lasi piloot end toolis lõdvaks.

Nad said mõned minutid olla, kui hakkas pirisema häire.

„Mis jälle?” oigas Mick. Juhtimiskeskuse ekraanilt oli näha, et Leroy on robotid omapead jätnud ja silmitseb mingeid graafikuid.

„Kõik skafandritesse,” ütles ta siis süngelt. „Esimese järgu häire olukord.”

Inimesed kulutasid mõned sekundid asjade ärapanekuks ja viie sekundi pärast oli ruum tühi. Tagasi nad ei tulnud, vaid võtsid sisse sellisteks puhkudeks ette nähtud kohad. Ainult Mick, kui kõige suurem saastaja saadeti ühiskajutis asju ära panema ja muidu korda looma.

„Mul on terve mikser segu,” urises ta nukralt. „Pea ise ära jooma või? Kahju raisku lasta.”

„Pane üks robot ringi käima,” õpetas Mekatu. „Kohe me vist õhku ei lenda? Leroy, mis juhtus?”

„Kütuselementide temperatuur tõuseb,” kuulutas see kuivalt, korraks ekraanile osutades.

„Ja siis?” küsis Lusy vaikselt, näol ilme, et ta saab suurepäraselt aru, kui loll küsimus see on.

„Põhimõtteliselt võiksite me seda ju logist lugeda...”

„Kütuselement on metastabiilne süsteem, kus deuteerium on elav hõbeda tiheduseni kokku surutud,” seletas Terry. „temperatuuri tõustes annab ta gaasi ära ja gaasi ära andes kuumeneb – ahelreaktsioon, mis teoreetiliselt võib viia plahvatusliku aurustumiseni. Ainult et need on väga stabiilsed, ma ei taipa, mis hea pärast nad siin...”

Vait sunnitud häiresignaal hakkas hoopis nõudlikumalt uluma.

„Reaktor ka veel!” pahvatas Leroy ja sööstis ühe puldi juurde, võttis sõrmust kasutades maha lukustuse kattelt, lükkas selle kõrvale ja haaras käsijuhtimishoobade järele.

„Kõik kotkase!”

Inimesed ja robotid hakkasid liikuma kere keskel, mootorite ja elu ruumide vahel oleva „sadama” poole, kus väljaspool korpust kükitas kotkas, mis oli mõeldud väiksemateks otsadeks, kus terve laevaga ei ole otstarbekas manööverdada, ja just sellisteks hädaolukordadeks.

Deathface maandus oma tooli ja langetas sõrmed juhtkuulile. Ta keskendus ainult sekundi, siis käratas Davidile:

„Võtan üle!”

„Ma tahaksin siia appi jääda!” protesteeris see.

„Pole vaja, kao kotkase!” nähvas piloot.

David kõhkles hetke, kuid täitis siis käsu.

„Mekatu, ei mune.” Kuna väljaspool midagi erilist ei juhtunud ja Leroy oli tegemist, jälgis Deathface ka evakuaatsiooni käiku. Tema tähelepanu oli köitnud professor, kes veel hoolsasti viimaseid vajalikke asju robotkärusse loopis.

„Need on proovid. Sa ju ei taha siia uuesti tagasi tulla?” Mekatu pööras ennast vastu tahtmist minema, jättes roboti veel tööle.

Sel hetkel toimus plahvatus. Kogu laev võppus, ränk löök kuhjas inimesed ühte nurka. Laev kõikus metsikult, kui viimased, hoides kinni kust võimalik, kotka poole tormasid. Kaal oli kadunud, sest mootor seiskus plahvatuse hetkel. Mekatu oli viimane tulija, ta lendas läbi koridori, põrkus spetsiaalselt selleks sinna pandud padjalt ja maandus juba kotkas samuti spetsiaalselt selleks sinna pandud võrgus. Ta vaatas kaaslaste, esmajoones Lusy järele ringi, ent peale tema olid kõik juba kiirendustoolides, David juhtimispuldi juures valmis, nii et niipea, kui ta end tooli sai, vajutas mees hoovale, kõlas naksatus, kui kommuni katsioonid katkesid ja tugeva külgtõukega eraldus kotkas laevast. David andis kaks lühikest impulssi mootoriga, kotkas libises umbes kilomeetri kaugusele suuremast alusest ja jäi sinna seisma. Side toimis mõlemas suunas, nii et kotka samuti kõiki seinu katvatel ekraanidel olid laeva erinevate ruumide kujutised, kus muidugi olid juhtimiskeskuses veel vaid Leroy ja Deathface, mujal askeldasid vaid robotid, kes püüdsid teada saada, mis juhtus ja kas midagi parandada annab.

Ekraanidel oli muidugi näha ka ruumi, kus peale tähtede oli ainult kaks mõõtmeid omavat objekti – päike (loomulikult varjatud ja pigem markeeritud valge plekina) ning nende õnnetu laev. Sellelt distantsilt oli teda pea kõige parem vaadelda. Sadakond meetrit pikk võreline konst ruktioon nägi välja vast selline, nagu oleks koolipoiss proovinud kastani munadest ussi teha või kööginõudest torni laduda. Kuna ta polnud mitte kunagi ette nähtud atmosfääris lendama, poldud ka vaevatud konstruktsioone katte alla peitma, ainult ees oli „tavalist” raketitippu meenutav koonus, mis pidigi võtma vastu mikroosakeste löögid kiirel lennul. Taga oli peamootori taldrik, kaks rõngast pööratavate tüürmootoritega olid veel selgelt eristatavad, ülejäänud nägi välja nagu prügi mäehullu jõulupuu, sest vajalikud seadmed olid kandekonstruktsioonide külge kinnitatud seal, kus vaja ja parasjagu ruumi oli. Seda, et midagi oli juhtunud, nägi väljast ka esimesest pilgust, sest laev pöörles aeglaselt ümber oma telje, üks pütidest taga oli rebenenud ja sealt voolas ruumi gaasi ja üksikuid esemeid.

Laeva mootorite ümber väreles valgus ja ta pöörlemine peatus. Nüüd näisid mõlemad laevad liikumatult kõrvuti ruumis seisvat. Mehed juhtimiskeskuses askeldasid ja midagi ei juhtunud. Mõõdus oma veerand tundi ootust. Siis kadus juhtimiskeskuse kujutis.

„Side kadus,” kuulutas Mekatu.

„Üks hetk...” kostus Leroy hääl.

„Jah, minu viga, aga las jääb nii,” ütles ta siis. „Ma võtan kohe hääle ka maha, praegu see tuleb läbi kahe roboti. Me üritame arvuti ressursi natuke jagada, et roboteid paremini kontrollida – osa kaameraid on ka katki. Tundub, et jäi pidama.”

„Mis juhtus?” küsis Mekatu kiiresti, et teine ei jõuaks katkestada.

„Ei tea veel. Hüpotees on, et TI ajas reaktori lolliks. Side lõpp.”

Juhtimiskeskuses tõstis Deathface pea, et komandöri poole vaadata.

„Nii?”

Leroy põrnitses talle süngelt vastu.

„Millal sina kasutasid viimati simulaatorit?”

Deathface kehtas õlgu.

„Ei mäleta. Võib-olla polegi sel lennul kasutanud. Mis siis?”

Leroy näris huuli.

„Ma tunnen sind kaheksa aastat, oleme mõnelgi lennul koos olnud. Ma usaldan sind... ega mul muud üle jäägi. Palun, ei ole mängu aeg – kas sina näppisid reaktorit?”

Deathface vaatas teist meest hämmastunult.

„Ei tule mõttessegi. Leroy, vana semu, mis viga on?”

„Mulle täiesti uus situatsioon,” naeratas see hädiselt. „Keegi saboteerib laeva.”

„Tead sa ikka, mida räägid?” venitas piloot. „Sellepärast sa siis blokeerisid side... Miks sa nii arvad?”

„Kas sa tead, kuhu me teel oleme?”

„Ei... programm ju katkes. Aga siin pole ühtegi suuremat objekti... David?!?”

„Sa oled minust õnnelikum, kui sa said nime külge. Miks tema?”

„Ta korrigeeris kurssi, kui ma söömas olin. Ma kontrollisin enne, ja meil oli vähemalt kuus tundi vaba minekut, aga ta näitas mulle kivi ja ma uskusin arvutit... et ehk olin kahe silma vahele jätnud

või radar tõesti avastas alles sel ajal.”

Leroy noogutas aeglaselt. „Simulaatoris oli keegi mänginud läbi meie praeguse kursi. See meenus mulle alles nüüd... noh, simulaatori programm polnud korralikult kustutatud ja enamasti pole see saladus, mida keegi proovib. Oli uuritud, kuidas me jõuaksime kohtumiskursile ühe asteroidiga, Ixtlaniga. Plahvatus toimus kümnendikseki täpsusega sel hetkel, kui kiirendus pidi lõppema.”

„Kas see ei või mingi müstiline häire olla?”

„Ei. Mõttele hetkeks. Kui oleks realiseerunud mõni pilootide luupainaja ja filmimeeste leivanumber ning simulaatori katastroofiprogramm sattunud juhtima laeva, oleks kiirendus lihtsalt lakanud ja meile olnuks saja sekiga selge, mis toimub. Ixtlanini on viiekümne kahe tunni tee ja meie suhteline kiirus on pealegi nelisada kilti sekis. Reaktor on töökõlbmatu, ma olen pea täielikult veendunud, et arvutis on trooja hobune ja side ei toimi. Kõige loogilisem oleks meie liikumist kotka abil pidurdada ja Ixtlanile laskuda, seal parandada reaktor ja laadida uuesti kütusele mendid, sest laeva omad jooksevad varsti tühjaks ja kotka võtab pidurdus hingetuks. Isegi kui me ei suudaks laeva parandada, oleks sel juhul meie kiirus väiksem, saadaksime appikutsesignaali ja keegi korjaks meid üles.”

„Milleks põrgu päralt peame me Ixtlani jõudma?”

Leroy kehitas õlgu.

„Palju abi oleks, kui ma teaks. Tundub uskumatu, et keegi riskis reaktoris plahvatust korraldada paljalt teadusliku huvi pärast. Ixtlan on haruldane, kuid minu teada arvati piisavat, kui sinna automaatsond saata. Tal ei ole praktilist tähtsust... Pahad tulnukad, jah? Aga sinnapoole me teel oleme.”

Deathface lappas ekraanitäite kaupa numbreid, siis peatus ja näitas neid Leroyele.

„Davidi signatuur. Huvitav, mida ta sisestas?”

„Abipiloodina on ta muidugi suuteline seda kõike tegema,” urises Leroy. „Tõtt-öelda mul ei ole ideesid. On ta üksi? On ta peast segi? Mis üllatusi tal veel meile varuks on?”

Mehed vaikisid mõne aja.

„Tead,” alustas Deathface. „Meil on ligi viiskümmend tundi aega. Ta – David või keegi teine/teised – arvestas, et tegeleme reaktoriga. Jäta reaktor rahule. Loodetavasti olid vead seatud nii, et me päris õhku ei lenda. Termotuumareaktori plahvatus on olenevalt tingimustest kuni paarsada kilotonni ja ta ise oli plahvatuskeskmest viiekümne meetri kaugusel. Sa tunned laeva, vaata parem, mis kütuselementidel viga on. Tõmba juhtimise juhe välja ja pane nad seisma. Ma olen veendunud, et peale tarkvara restarti pole neil midagi viga. Mina võtan arvuti käsile, see rohkem minu ala. Samuti tõmban ta seisma ja laen moodulhaaval uuesti, jällegi olen veendunud, et peale seda on ta korras.”

Komandör mõtles hetke. „Kui sa kõik seisma paned, oleme abitud?”

„Oleme peavoolust väljas. Siin on küll prahti kolm suurusjärku rohkem kui päikeselähedases ruumis, aga risk on tühine. Ja ma kontrollisin enne, et midagi suuremat teel ei ole.”

Leroy noogutas ja muigas, vajutas siis paarile klahvile.

„Kuidas teil seal kotkas on?”

„Pole viga, kui võrd Micki robot võttis kogu kokteili kaasa,” vastas David. „Ja teil?”

„Kurat aru saab. Üritame reaktorit remontida või vähemalt tagada, et uut pauku ei käi. Kütusest saame kardetavasti lahti. Saatke olukorra kirjeldus laiali, vältimatut abi me ei vaja.”

„Kas laev suudab manööverdada? Peame kohe põkkuma?”

„Ei, avariikontuur töötab. Pöörlemise saime ju pidama ja asend on stabiilne.”

„Kuhu me üldse teel oleme?”

Mehed juhtimiskeskuses vahetasid pilgu.

„Ei tea... Def uurib, kui aega saab. Side lõpp.”

Leroy vajutas paarile klahvile ja noogutas siis Deathface'ile. „Ma läksin.”

Kulus kolm tundi, enne kui ta juhtimiskeskusesse tagasi jõudis.

„Noh?” küsis Deathface. Nad ei olnud sidet kasutanud, sest iga sellist teadet oleks ka kotkas kuulnud.

„Nagu sa arvasid. Kaotasime neljandiku vesinikku, aga ülejäänud on alles ja kütuselemendid ei tea kontrollimatust soojenemisest midagi.”

„Sa tegid midagi vahepeal suure kaitselaseriga?”

„Jah. Saatsin meie mõtted Königile. Laserikiir hajub parasjagu nii palju, et sellelt distantsilt piisab, kui ta „silma järgi” Maale suunata. Võtsin juhtimise välja ja saatsin ise otse.” Ta puudutas oma kõrvtagust. „Sina?”

„Näib korras olevat. Aga kahjuks läksid kõik kasutajad peale super useri kaduma, ta reageerib ainult minule.” Ta pilgutas silma. „Enne kui isiksus laadub, kulub muidugi mitu tundi, moodulite kontroll võtab meeletult aega, kuna ma ei taha uue loogikapommiga riskida.”

„Hea seegi. Üritame nüüd mingi juhtimiskeemi kokku panna, et kotkast vaadates oleks asi nii, nagu kellelgi arvestustes olema peab. Jätka siin, mul on viimane aeg reaktori kallal midagi sisulist ette võtta.”

Ta vajutas nuppudele.

„Kotkas – elus?”

„Igav – kokteil on otsas,” kostis vastuseks Micki hääl. „Enamik magavad. Siin pole suurt muud teha. Muide, David tegi arvutused, ja me peaksime umbes viiekümne tunni pärast ühe suhteliselt huvitava asteroidini jõudma. Kas poleks mõttekas pidurdada, et seal tankida? Arvatavasti on seal vesinikku lademes. Kuidas reaktoriga on?”

„Uut pauku ehk ei käi. Kas keegi on meie hädakisale vastanud?”

„Võeti teadmiseks, aga siin läheduses pole kedagi, kes enne paari ööpäeva appi jõuaks. Kolmkümmend kaks tundi tuleks ka päästemoodul Triitonilt, aga ma palusin neil sellega oodata. Kütus?”

„Ilma. Pole aega olnud tegeleda – elemendid jooksid tühjaks, meil on vaid hädavaru balloonides. Kaks meil neid võimalusi ongi – kas pidurdada ja Ixtlanil tankida või kusagilt tankur järgi tellida.”

„Esimene on vist loogilisem?”

„Ju vist. Tukkuge veel paar tundi, siis võite ilmselt laeva tagasi tulla.”

„Miks mitte kohe? Ise ütlesid, et oht peaks möödama olema?”

„Lase meil kangelased olla ja üksi riskida. Miski ei käi veel korralikult ja meil pole aimugi, miks kõik juhtus.”

„Arvuti?”

„Arvatavasti. Def üritab uuesti laadida. Ei tea.”

„Mis seal's ikka. Side lõpp.”

Leroy valmistus taas minema.

„Kohtume kolme tunni pärast.”

„Olgu,” nõustus Deathface, aga vaatas korra ta poole. „Aga me peame üle robotite hakkama mingit jura ajama, muidu läheb vaikus kahtlaseks. Ja hea, et David magas – mis sul muidu siia asja oli, kui minuga rääkima.”

Leroy mõtles hetke, siis hõljus minema. Oli veel kuulda, kuidas ta porises:

„Vanaks hakkab jääma...”

Ka see kolm tundi oli peaaegu läbi, kui nii Leroy juures kui kotkas kostus Deathface'i hääli:

„Meile on külalisi.”

„Kes? Kus? Ma ei näe veel,” uuris Mick kotkast. „Suur teaduslik radar on muidugi suurusjärke tundlikum, kui kotka oma...”

„Suur pole sees, aga laeva omagi on parem,” ütles Deathface ja saatis oma info kotkale. „Nad olid pealegi asteroidi, tolle Ixtlani taustal. Avastasin nad, kui nad pidurdamiseks ringi pöörasid.”

„Miks nad sidet ei võta?” ei saanud Mick aru. „Enne polnud neist märkigi.”

„Kust mina tean. Igatahes on nad metsiku kiirendusega tulnud. Kui nad sama tempoga jätkavad, on nad 7 tunni pärast meie juures. Siis kuuleme.”

„Lõbus,” mühatas juhtimiskeskusesse tulnud Leroy, kui Deathface side katkestas.

„Lõbus jah,” nõustus kaaslane. „Kokkulepitud kohtumine. Mis ometi toimub?”

„Nad tahavad kuradi kindlad olla, et me Ixtlani jõuame. Vaata –” ta tekitas ekraanile numbrid ja viipas sinnapoole osutades Deathface'ile. Viimane noogutas.

„Aga kas kellelegi ei võiks ka lihtsalt pähe tulla, et kogu see jama sobib kuidagi eriti hästi? Ma tegin ise ka samad arvutused – see on jah viimane aeg meil otsustada, kas pidurdamist alustada. Ilmselt keegi veel tegi. Kotkas on täispaakidega, me suudame pidurdada, ainult et kotka mootor suudaks laevale anda vaid umbes kolmandiku G-d – algkoolimatemaatika.”

Tuhmi meloodilise kolmkõlaga andis endast märku sidekutsung. Ekraanile tekkis teade:

„Promicle Tacholt Helgolandile. Kiirendus on 13 G-d, nii et vestlust nautida me ei suuda. Kaotasime antenni, seepärast pole varem sidet võtnud. Oleme teie juures 7 tunni pärast (mida juba isegi ilmselt arvutustest järeldanud olete). Soovitame peatuda meie ajutises baasis Ixtlanil. Komandör Belinea.”

„Otsing,” pomises Deathface silmi sulgedes.

„Ma juba tean, mida sa sealt näed,” mühatas Leroy. „Baseerub Ganymedesel, viimased andmed vähemalt viis aastat vanad.”

„Planetoplan, ehitatud 2079 Suurel Sördil,” noogutas Deathface. „Kust sa teadsid?”

Leroy vaikis enne vastamist kõhklevalt.

„Ma ei oska seda seletada... See oli rohkem aimdus... Ei, see on pöörane. Olen kuulnud ähmaseid kuulujutte, et üks punt hulle ehitab kuhugi midagi... kloostriaadset.”

„Misasja?” ei uskunud Deathface oma kõrvu.

„See oli seotud usulise ärkamisega. Ega ma ei tea rohkem. Mõtleme nüüd, mida nad tahta võivad?”

„Laeva... ja Mekatut.”

„Neil on oma tegelane laeval, arvatavasti David...”

„Võib-olla keegi veel.”

„Jah, ja tema-nemad korraldas asja nii, et kõige loogilisem oleks peatuda Ixtlanil.”

„Meid võetakse laevalt maha, arvatavasti hakatakse pehmeks rääkima, et seltskonnaga ühineksime.”

„Kümne aastaga... noh, kolmekümnega, kuidas lugeda – on nad päikesesüsteemist väljas. Mingi sellise tähtajani hoitakse meid isolatsioonis. Sünge lugu. Me ei saa laeva 7 tunniga sõidukorda – muidu korjaks inimesed peale, räägiks asja ära ja paneks lõikama. Ega nad meid ei tulista...

Läheks kotkasse?”

„Davidit ära unusta. Ja võimalust, et tal on kaaslasi. Kui tal muud üle ei jää, tulevad mängu peidetud uinutusgaasiballoonid... eeldusel muidugi, et tapmisteni asi ei lähe.”

„Tapmisteni...” sügas Leroy lõuga. „Võimalik, kui kogu elu on kaalul. Aga kas me siiski ei ole paranoilised?”

Deathface kehtas õlgu. „Muidugi võib sel kõigel olla mingi lihtsam seletus, aga ma eelistaks olla valmis halvimaks. Käi jälle oma laseri juures ära ja siis vaatame, mis edasi saab.”

Kogudus

„See ei ole lubatud. Sa ei ole enam koguduse liige. Ja su kutt ammugi mitte.”

Oranži-sinisetriibulise peaga tüdruk vaatas andekspaluvalt teise, rohelistepäise neiu ja selle kõrval seisva mehe otsa, silmanurgast mööda tolmust koridori saali suunduvaid inimesi jälgides, sammaste taga märkamatuks jääda püüdes ja minema kibeledes.

„Ma tahan seda kuulata. Ma olin koguduse liige. Mul on luba siiani alles. Ja Jack kasutab Pierri oma.”

Rohelistepäine neiu silitas teise käsivart, sellal kui ta kaaslane vaatles meest, pilgus hale vihkamine.

„Sa läksid minu juurest ära. Temaga. Hülgasid meie jumala, meie uue elu lootuse.”

„Aga sa oled mulle ikka armas. Kas sa oled poisile armukade?” Tüdruku toon oli kerge ja mänguline.

„Sa ütlesid, et sind mehed enam ei huvita,” tüdruku hääles oli jonni.

„Rumaluke. Sul on ju endal ka kogu aeg mõni kutt.”

„Nad maksavad mu elamise.”

„Sa oled väga ilus, igaüks tahaks sind endale,” lausus mees, hoides pilku neiu napilt varjatud rindadel, nagu ei suudaks silmi sealt rebida, ta hääli oli vaikne ja karm, vastuolus ta sõnadega. „Ma ei näe siin mingit valvet, ainult elektrooniline kontroll. Võib-olla ma tulen hoopis teie hulka peale seda? Mida sa kardad?”

„See on keelatud, me oleme lubanud, meid kontrollitakse. Kaart küll, aga sõrmejäljed...”

Mees tõstis käe ja tüdruk nägi varaste „kunstõrmi”, mis olid nagu kinda sõrmed mehe näppudel.

„Nii siis... Ärge kiusake mind,” noogutas ta mõistes.

Viimased inimesed hakkasid sisenema.

„Laske mind.”

„Ei. Me tuleme sinuga. Või kardad sa, et see seal ei ole elu? Häbened sa seda?” proovis rohelistepäine naine uuesti, ise nagu hajameelselt teise pihta hellitades.

„Sa lubasid minuga tulla.”

Oranž juuksekaht langes üha uuesti ja uuesti silma, mehe poole ta enam ei vaadanud.

„Javvi, jäta nüüd. Ma tõin Jacki siia. Ma olen koguduse liige kaks aastat, teda tunnen kaks kuud. Anna meile võimalus.” Ta kummardus ja sosistas midagi teisele kõrva. Neiud turtsatasid ja vahetasid kelmika pilgu.

„Tulge siis,” ja ta juhtis nad kõrgete avatud uste ja huvitult vaid masinate kviteeringuid jälgivate valvurite vahelt sisse.

Nad kiilusid end teiste taha seina äärde pea samal hetkel, kui poodiu mile tõusis laialisirutatud kätega kogu.

„Ja nüüd, mu lapsed, avame oma südamed ja mõtted Kõiksuse Loojale, kes on võtnud meid õnnistada, meie teadvuse hävimatu fluidumi eest seista ja meie tegemiste suunale valgust heita. Kiidetud olgu sinu nimi, kalla valgust meie halli argipäeva, luba meil jõuda oma töötatud maale.”

Sajad pead langesid palves, lootosena kokkupandud käed puudutasid tärgava lootuse vaimustuses rindu, sõrmeotsad puudutamas nina või huuli. Pehmed rõivad, tegumoodi peaaegu niisama palju kui inimesi, ent Isanda vaimlise üleoleku ees langetatud pead muutsid nad kuidagi sarnaseks.

Suurt saali oli ilmselt juba hakatud dekoreerima kes teab mis peoks – kolme seina ja lage katvad ekraanid olid küll nende tarvis neutraalselt helehalliks sunnitud ja neljandas küljes kõrvale nihutatud, nii et suitsuvines aimuv Seine oli arvatavasti tõeline vaade aknast, kuid sambakesi, baarilette, ühemõtteliselt seljaga saali keskosa poole seisvaid diivaneid ja muud vallatuid lisandeid-kaunistusi polnud kuhugi panna. Jack oli samuti pea langetanud, et mitte teiste hulgast välja paista, ent ta uuris ruumi ja inimesi, peites kiiresti pilgu, kui teistest kõrgemal seisev vaimulik palve ajal ka oma silmad ringi rändama lasi. Tollele mehele ei mõjunud kuidagi saali väljanägemine, mis oli nii mõndagi kogudusest nina kirtsutama pannud, ta nagu ei märganudki esemeid. Küllap oli ta üle arvamisest, et need ta lambakarjale kuidagi väärilt, pühendumust häirivalt või muidu halvasti mõjuvad, pidades neid tühisteks, kurbadeks ja hallideks.

„Ja nüüd palun ma rääkida Estheer Riol. Te tunnete teda, ta oli teie hulgas. Me palusime tal tagasi tulla, et teile rääkida. Need teie hulgas, kes on valinud, oma otsuse teinud, lahkuva homme. Ma palusin Estheeril rääkida sellepärast, et kõrvaldada teie südamest viimanegi kahtlus, ja ka teistele elava sõnaga märku anda, et teid oodatakse, et te teaksite, milline rõõm teid ootab Valges Kirikus, et teie südameid täidaks Looja suurus ja peatse kohtumise rahu. Valge Kirik on meie kirik. Palun, Estheer.”

Noor naine astus tema kõrvale poodiumile. Preester oli neljaküm nendates kuivetu ja tõsine, naine oli kolmekümnene ja täis jõudu. Nad naeratasid teineteisele nagu vandeseltslased, rõõmsalt ja kavalalt ja naine pöördus teda kuulama kogunenud inimeste poole.

„Ma võin vaid ühe sõnaga öelda – see oli imeline! See oli täis valgust, kergust ja see tõi välja inimese kõikse parema poole. Me oleme õigel teel! Ma nägin nii paljut, ma ei oska kusagilt alustadagi. Alguses mõtlesin teile rääkida vaid Valge Kiriku kogemustest, siis aga avastasin, et ei olegi midagi rääkida. Vennad ja õed – seda peab tundma. Te teate, et ma olen narkootikume tarvitanud ja – ma loodan, et Isa ei solvu – natuke oli see seda moodi, kuigi ma pole rohtu saanud sellest ajast, kui siia teie juurde tulin. Ma avanesin, jumalik valgus langes mu peale... Muidugi, seal ei ole õhku. Lumi on, aga see pole veest. Ometi on see ilus, nagu talv. Ma tean, et paljud teist kardavad lendu, aga sajad, tuhanded on selle üle elanud. Kui laev lõpuks Uue Linna ees maandub, on kõigepealt pikk laskumine kalju alla, siis avaneb esimene suur saal, kus on altar meie suurele jumalale, ja sealt edasi saab linna. Seal on laiad tänavad, palmid ja muud puud kasvavad, soe, rõõmsad inimesed. Ja me ehitame linna kogu aeg suuremaks...”

Mees tagareas kummardus rohelisepäise neiu kõrva juurde.

„Michelle, kaome, meie vastu tuntakse huvi.”

Nad hakkasid ukse suunas nihkuma.

„Et Javvi kisa ei tõsta...” pomises tüdruk vaikselt.

Jack heitis pilgu taha, kus teine tüdruk neile huuli närides järgi vaatas.

„Kutsu ta kaasa,” sosistas mees nii, et ainult ta kaaslane teda kuulda võis.

Michelle pöördus ja viipas käega, teine naine tuli neile kohe järele, kolmekesi nihkusid nad ukse suunas.

Preester poodiumil kuulatas hetke, siis katkestas Estheeri vaimustatud sõnavoolu.

„Meil on külalisi, kes ei kuulu kogudusse. Palun teid, tulge siia poole.” Ta viipas nüüd juba peaaegu ukseni jõudnud kolmikule.

„Vabandust, teine kord,” lausus mees ja lükkas oma tüdruku uksest välja. Keegi oli juba hoiatanud valvureid, sest need tursked tüübid olid üles ärganud ja tõkestasid tee. Jack haaras esimese tema poole sirutatud käest ja enne kui mees taipas, mis sünnib, oli ta haaranud ka rinnust. Mees ei olnud algaja, kuid selle hetke jooksul, mis ta kulutas käest kinnihaaramiseks, et korrektselt võtet neutraliseerida, kasutas Jack teda toena, et äsada ta kõrvalseisvale kaaslasele kolm kiiret lööki jalaga, sihtides kubemesse, rinda ja näkku. Valvur suutis löögid suuremas osas pareerida, kuid langes selili. Järgmised võitlusliigutused olid silmaga jälgimiseks liiga kiired, ent hetk hiljem vankus ka esimene mees tahapoole. Jack ei vaevunud kaklema, ta tõmbas Michelle'i kättpidi edasi ja sikutas põuest püstoli. Seda oli viimane aeg teha, sest kolmas turvamees koridori otsast oli samuti tulnud mõttele tulistama hakata. Jack viskus kõrvale liftide juurde, kuulid lendasid kahjutult piki koridori. Siis andis ta omakorda valangu, ent vastane oli pikali viskunud ja ta ei tabanud samuti. Lifti ukсед hakkasid avanema. Jack andis koridori valangu, et tüüp peidus püsiks, virutas ühele esimestest ründajatest, kes mõistlikult põrandale pikali olid jäänud, püstoliga kuklasse, viskas ta lifti ja vajutas allkorruse nupule. Kui lifti ukсед sulguma hakkasid, andis ta veel paar valangut ja tõmbas Michelle'i trepile. Nad tormasid kuidas jalad võtsid mitmeid korruseid allapoole, siis avas Jack ühe ukse ja nad pöörasid ümber nurga, nii et tüdruk hingetuks võtva matsuga vastu seina paiskus. Keegi tuli. Jack tõstis relva ja valmistus tulistama. Javvi keeras ümber nurga.

„Jack, ära lase,” hüüatas Michelle, taipamata, kui rumal see oli – kui lasud oleksid kõlanud, siis esimesel kümnendiksekundil.

„Kuhu sa siis tuled?” küsis Jack.

„Mina viisin teid sisse.”

Tüdruk hingeldas ja vaatas neid paluvalt. Mees kõhkles hetke. *Mitte selles pole põhjus, ja ta näost on näha, et meid reeta jõuab ta alati. Aga sel pole tähtsust.*

„Tule siis.”

Nad jooksid mööda koridori edasi ja neile ei järgnenud rohkem kedagi. Sellegipoolest juhatas Jack nad teisele trepile, nad laskusid paar korrust, läbisid veel paar käiku ja laskusid siis liftiga garaaži.

„Me oleme teises majas...” pomises Michelle möödudes plaani silmitsedes.

„Kähku.”

Kaamerate poole närvilisi pilke heites istusid nad autosse, masin võttis kohalt. Tõkkepuud ja ukсед avanesid nende ees.

„Õnneks läks,” ohkas Jack, kui nad sulasid avalikes tunnelites sagi vasse liiklusvoolu.

„See ei ole ju sinu auto,” taipas Michelle mõne minuti pärast.

„On küll.”

„Me ei tulnud sellega.”

„Aga ma panin ta eile sinna meid ootama, et meil oleks millegagi ära sõita, kui su sõbrad agressiivseks lähevad.”

„Sa kasutasid mind ära!”

„Mind ka!” tegi ka Javvi suu lahti.

„Mismoodi? Ma ju ütlesin, et tahan näha, mis rahvas see on ja mida seal räägitakse.”

„Aga...”

„Tssss,” tegi Jack, sulgedes sõrmega rohelise neidise huuled.

Michelle hakkas naerma, ent tõsines siis.

„Miks nad õieti kurjaks läksid? Uusi inimesi on ju kogu aeg tulnud, mõned niisama vaatama...”

„Kas nad on sind ka minema kutsunud?”

„Valgesse Kirikusse? Jah. Aga ma kardan... On see päriselt olemas?”

„Ise kuulsid.” Jack mühatas.

„Nad ei ole enam tahtnud juurde Valge Kiriku järgijaid,” ütles Javvi vaikselt. „Me oleme rohkem pühendumisega tegelenud...”

„Ohh, me ei saa ju koju minna, nad teavad, kus ma elan...” taipas korraka Michelle. Ta vaatas sõbranna otsa. „Ja vaene Javiere, nüüd sa tulid meie pärast ära.”

Jack sulges hetkeks väsinult silmad, kui tüdruk ta kõrvalt pöördus sõbranna poole tagaistmel, vajutas selle asemel nuppu telefonil.

„Anders Dorchen,” ütles ta ja sai mõne sekundi pärast ühenduse.

„Kuulen?”

„Tere päevast, mina, nagu sa näed, olen Jack. Kuidas sul hommikune nõupidamine läks? Kuidas on lepinguga? Meie jurist tahtis muuta punkte 12 ja 15...” Ta jätkas paarkümmend sekundit samas väimuses.

Vestluskaaslase vastus, mida nad autos kuulsid, oli sama arusaadav.

„Mida see tähendas?” pöördus tüdruk tagasi talle otsa vaatama. „Leidsid aja oma tööasjadest...”

„Michelle...” lausus mees ohatas.

„Aaa, see oli kood! Mis sa päriselt ütlesid?”

„Seda et läheme koju. Minu koju. Ja üsna kohe. Sealt ei saa meid keegi kätte.”

„Tore. Kas Javvi võib ka tulla?”

„Kui ta tahab. See tähendab, et mul on heameel sind ka kutsuda, palun tule meiega,” pöördus ta korra tagapingil istuva tüdruku poole vaatama, lastes oma ühemõttelise pilgu üle ta keha libiseda.

„Javvi, sa ju tuled? Sul ei ole niikuinii midagi paremat teha?” sädistas Michelle seda märkamata. Javvi aga märkas, ta vaatas küll sõbranna poole, kuid sättis end istmel vaevutabatava, kuid selgelt mehele suunatud puusaliigutusega.

Tüdrukud hakkasid lobisema, kuid Jacki jaoks jutt enam infot ei sisaldanud, ta sulges juhtides veel korra silmad. *Emake Loodus, miks sa unustasid beibedele ajukoort anda...?*

Galaktika kiirgus

Alter oli teleskoobiekraani enda ette tõmmanud, ta parem käsi mängles klahvidel ja aeg-ajalt vaatas ta ekraanilt kõrvale ning vandus – oli ilmselt mõne korralduse valesti löönud. Vasak käsi hoidis teleskoobi juhthoobasid ja mõnikord kummardus ta ka igivana merebinokli okulaaridega samaneva seadme kohale ja vandus rohkem – siis oli ta arvatavasti pildi üldse ära kaotanud.

„See ei saa olla,“ pomises ta vaikselt. Käed, huuled ja silmad liikusid, ta muutis suurendust ja fookust, vahetas sagedusalasid ja aktiivfiltreid.

Keegi ei vaevunud Alteri märkuse peale vastama, kuivõrd see kellelegi konkreetselt adresseeritud ei olnud.

„Jalef, kas sa mulle rohkem arvutusvõimsust anda ei saa?“ küsis ta siis, endise tempoga tööd jätkates.

Piloot vaatas kõrvale ühele ekraanile.

„Ei. TI isiksuseosa olete Kentiga ammu magama pannud, juhtimistasandeid ma redutseerima ei hakka. Te olete saanud kogu võimaliku ressursi – kakelge omavahel.“

„Kent?“

„Ei.“

„Oleksime pidanud võimsama arvuti kaasa võtma.“

Kenti töötas virtuaalis, ta sõrmed mänglesid kinnasklaviatuuril ja silmad jälgisid üheaegselt ta ümbrusesse kui aju tekkivaid numbriridu ning mitme värvilisi graafikuid. Nüüd ühmas ta kumbagi tegevust katkestamata:

„Ära virise. Suurem TI oli üks neist vähemalt kahest tosinast hädavajalikust asjast, mis maha jäid.“

„„Sest see oli ainus võimalus siia jõuda“ – ma tean küll. Ma pole veel kunagi kosmoses lumememmeks maskeerununa käinud, te ei kujuta ette, kui tobedana ma end tunnen.“

„Nad on seal,“ lausus Kent vaikselt ja kuival, vaadates otse üles. Inimesed ei näinud üksteist, ent automaatselt heitsid kõik korraks pilgu lakke.

Seal, õige pisut seniidist eemal rippus suur asteroid. Kaljukamaka pind oli kaetud valkja tolmuaga, see pildus metalset helki ja säras kohti pimestavalt küljel, kuhu langesid kauge päikese kiired. Laeva läheduses hõljus veel tuhme objekte, kõigil neil olid kirjad juures ja taustal viras koordinaadistik. Kujutis oli selline, nagu see kõik inimesele maises valguses paistaks ja nagu diletandid endale ulmefilmide põhjal kosmose vaateid ette kujutavad – eriliste kontrastideta ühtlaselt valgustatud värviline pilt. Loomulikult oli see puhas elektron sümboolika, töödeldud ja korrigeeritud kujutis sellest, mida laeva välised sensorid tajusid ja rangelt võttes ei näinud isegi Alter otsest kujutist, kuigi tema teleskoobisüsteemid olid sellele kõige lähemal.

„Aeg miinus D-ni kümme sekki,“ kostis uus hääl. „Kinnitus?“

„Jeah.“

„Olgu siis.“

„Okei, Hawkeye.“

„Hakkan siis seadmeid maha tõmbama, reaktor lõpetab töö kolmesaja sekki pärast. Lex?“

„Keemilised allikad startimas. Okei.“

Kujutis nende ümbert kadus korraga, jättes järele nõrgas sinakas valguses peaaegu mustadena tunduvad tuhmid hallid seinad. Nüüd, kui ruum oli tajutavat mõõtmed omandanud, oli näha, et

juhtimiskeskus kujutas endast kaheksameetrise läbimõõduga poolkera. Selle alumisel siledal tahul – mis tegelikult polnud üldsegi sile, vaid tihedalt täis kõik võimalikke seadmeid ja kaalutuse tõttu oli „alumine” pigem loogika või kokkuleppe küsimus – istus hajali kuus meest, kõik laiade rihmadega raskete kiirendustoolide külge kinnitunud.

Jalef tõstis virtuaalivisiiri, pilutas korraks silmi, heites pilgu sinnapoole, kus Kent oma aparaatidega mässas: „Midagi uut?”

„Läheme lähemale, eks siis paistab.”

„Alter?”

„Nõupidamine miinus C ja B vahel, nagu varem kokku lepitud. Kui te mul arvuti maha tõmbate, pole niikuinii midagi paremat teha.”

Jalef ei vaevunud vastama ja noksatas peaga, nii et visiir tagasi silmadele kukkus.

„Logi – aeg – autosünk – 2125, 43, 12450,” alustas ta ja jätkas pisut aega sama arusaadavalt.

„Kokkuleppeline null – miinus 1250. Korrigeerida?”

„Vahe arvutustega 0,34,” vastas Kent. „Ei, see ei muuda võimalikku laskumisaega.”

„Kaugus eesmärgist momendil 1136... 1135... 1134... Meie suhteline kiirus 1021 m/s, trajektori periheel kuuskümmend kilti. Alter, täpsustad andmeid?”

„Läbimõõt 200 kuni 230, üsna ebakorrapärane, tüüpiline kild. Ruumala 42 miljonit kuupkilti, tihedus seega 5 koma millegagi... Sulamisjäljed, ent vaatamata ebatavalisele tihedusele on gravitatsioon liiga väike, et kera moodustada... Ta kiirgab... igat sodi.”

„Millest ta koosneb?” Jalef jälgis jälle ainult virtuaali.

„Passiivne analüsaator ei võta – selleks on ta liiga radioaktiivne,” vastas Kent. „Pinnal jää, süsiniku- ja muid ühendeid alla protsendi. Tuum – võid ise arvata, et mingi raske element. Neeldumispildi järgi koosneb ta vähemalt kolme viiendiku osas rauast, aga seda teadsime me juba enne lendu.”

„Olgu, kõik kavade kohaselt. Monkey, võta üle.”

Kümme sekundit valitses vaikus, siis kostus kõnetatu hääli.

„Võtan üle.”

„Kinnitatud.”

Näiliselt ei muutunud juhtimisvastutuse üleminekuga midagi, endiselt istusid mehed oma toolides, ekraanid vilkusid, kostis tasaseid hääli, kui mõni seade tähelepanu nõudis.

„Kurat, ta hakkab aeglaseks jääma,” kirus Alter. „Kent, ma tahaks vähemalt protsessid 217, 508 ja 6/16 lõpetada?”

„Olgu,” ohkas viimane. „Mul ei ole ilmselt niikuinii midagi uut tulemas.”

Ta ühendas end masinast lahti ja hõõrus silmi.

„Alter, 508 jookseb üle aja?” kostus Hawkeye küsimus.

„Eks sa katkesta,” kohmas viimane tüdinult ja ühendas ka enda virtuaalist lahti.

„Kümme sekki miinus C-ni, reaktor lõpetab töö.”

„Keemiline allikas stardib.”

„Termotuumareaktsioon lõppenud.”

„Töötame varutoitel, aega orienteeruvalt 40 tundi, praeguse tarbimi sega 11 tundi.”

„Kakssada sekki miinus B-ni,” kommenteeris Monkey.

„Noh, kas on midagi, mida me peaksime teadma enne maandumist?” Jalef kergitas pead.

„Tegelikult häirib, et ma teie lõustu ei näe.”

„Tööta aasta luures,” soovitas Kent. „Harjud hullemagagi. Millal sa viimati skafandrist välja tulid?”

„Tead ikka veel, kuidas nokut hoida, kui pissihäda tuleb?” kostis vaikne hääl Lexi suunast.

„Vait, poisikesed,” turtsatas Jalef kannatamatult. „Kes alustab? Alter?”

Too kehtis õlgu, hetkeks üles vaadates – ta oli jälle teleskoobi ekraanile liibunud.

„Noh, pean tõesti tunnistama, et isegi kui siin Kentile midagi pole, olen ma rõõmus, et siin olen. Ta on piisavalt ebatavaline, et huvi äratada.”

„Lugesid lõpuks kokku, paljudel oled käinud?” pistis Jalef vahele.

„Ei... Paarikümmel. See pole oluline. Ma ei riski isegi praegu öelda, on see kivi mõni ärajooksnud kuu, tekkinud koos päikesesüsteemiga või külaline kaugelt. Orbiit on tal tugevalt väljavenitatud ellips, nii et see ei ütle midagi. Täpsemaid arvutusi ei ole tehtud, nii et võib vaid oletada, et ta on kunagi komeedina kas meie päikese või mõne muu ligiduses enamiku oma kergetest elementidest kaotanud. Pidi see alles hiidkomeet olema!...”

„Nii et see, et ta periheelis üsna Jupiteri-taguste asteroidide tavaliste orbiitideni tuleb, ei ütle midagi?”

„Ei. Kui see oleks ta püsiv orbiit, ei oleks piisanud nendest närusest viiest miljardist aastast, et oma gaasikest kaotada ja ta oleks pea Pluto-taoline. Aga see ei ole kindlalt püsiv orbiit – ta oli siin ju viimati ajaarvamise alguses! See on puhas juhus, et ta läbi selle jäävoolu tuleb, kus me nüüd kükitame. Kent?”

„Kõigepealt, midagi kindlat mul ei ole, ainult oletused,” lausus viimane vastu tahtmist. „Praktiliselt, nagu ma korduvalt ausalt olen öelnud, julgesin siia tulla alles pärast sondi kadumaminekut – me ei kaota neid tihti, järelikult on suur tõenäosus, et ta lasti alla.”

„Küllalt paranoiline mõtteviis,” pomises Hawkeye.

Kent noogutas, kuigi ta teadis, et kui keegi parasjagu pead ei kergitanud, siis seda ei nähta.

„Veel kakskümmend aastat tagasi oleks olnud. Irooniline on, et nii mõtlevad noored, kes ise pole seda aega näinud. Kahjuks me ei ole enam Ordu, me oleme ühiskond; iga päevaga rohkem. Ma vabandan, kui ma räägin väga elementaarseid asju. Meil ei ole enam ühte eesmärki, mis prevaleerib kõigi teiste üle, nii et praktiliselt kogu tegevus, ressursid ja mõtteviis on sellele allutatud. See on hea, sellesama nimel seda ju tehtigi; ent koos suureneva vabaduse ja rikkusega tekib sihi ähmas tumine, tekib rahulolematuid. Ma ei tea, kui kaugele läheks meie pluralism väga tobedate ideede puhul, kui tagajärjed on enamiku arvates hävitavad. Aga me peame leppima, et Ordut on saanud piisavalt palju, et kohati ületab opositsioon nii-öelda kriitilise piiri ja hakkab tegutsema. Ilmselt on ühe grupi selliste ideede kandjate meelest selge, et kui me ka muidu piirdume naeruga, siis ressursse neile keeldutakse andmast. Järelikult tuleb need varastada.”

„Ja mul on ikka veel segane, mida me õieti tegema tulime?” küsis Monkey.

„Palun, Monkey, mitte nüüd uuesti. Meil on siin jah kuus lepitamatut arvamust, nii et mul on... tõesti paha tunne taas meelde tuletada, et kuni ei ole uusi andmeid, tegutseme nende plaanide kohaselt, millega ma Senatist tulin. Me tulime nendega rääkima. Tulime vaatama, mida nad siia kokku on tassinud; isegi kui seda on arutult palju, on odavam ja igatpidi kasulik neil sellega minna lasta (sellega olime me muide kõik nõus; kaduda kaheks tuhandeks aastaks pisikese kuuga pimedusse – seda võib ju huvitava eksperimendina käsitleda). Aga ma pean rääkima inimestega – kui keegi siiski tahab mujale, peab tal selleks õigus olema.”

Alter mõrises.

„Olgu, sina oled boss, aga ma ei suuda ütlemata jätta, et see hiilimine...”

„Kui nad tõesti siin on, siis on nemad alustanud varjamisega. Ma ei taha riskida.”

„Mehed, me raiskame aega,” tuletas Jalef vaikselt meelde. „Viiskümmend miinus B-ni.”

Kent ohkas ja saatis teistele mõned kaardid.

„Siin on ligikaudne mudel õõnsustest, kui neid juhtub olema. Nagu te näete, on tõenäosused madalad. Siiski riskin ma teha järelduse, et kui see kaart vähegi tööle vastab, oleksin mina valinud baasi asukohaks need punasega tähistatud alad, numbrite järjekorras. Rohelisega olen märki nud ala, mida pakun maandumispaigaks. Alter, on sul vastu väiteid?”

Viimane uuris kaarti ja võrdles seda oma failidega.

„Pikk, ligi kolmekümnekildine lõhe. Tõenäoliselt jääd täis... Nojah, ma oleks soovitanud teist otsa, aga see ei sobi lennutrajektoriga, nagu ma näen.”

„On see oluline?” küsis Jalef. „Häda korral saaks ju...” Ta saatis arvutused teiste ekraanidele.

„Mhh, selle – pigem mulje, kui info – põhjal ei ole mõtet,” loobus Alter. „Kinnitan maandumiskoha.”

„Miinus B. Energiamiinimum. Elutagamine keemiline, küte väljas,” kviteeris Hawkeye ja lisas siis: „Nüüd ei tohiks meid keegi avastada.”

Ekraanid kustusid, ruum muutus veelgi pimedamaks.

„Keemiliste raketite stardikontroll, miinus kuussada nelikümmend,” teatas Hawkeye. „Alter, kas kinnitad miinus A?”

Alteri teleskoop oli nüüd ainus töötav asi. Mees uuris mõned sekundid kujutist, siis ühmas:

„Kinnitan.”

„Ainus kord, kui ma sind kadestan,” sõnas Jalef. „Muidu ronid sina kirudes mööda kaljusid ja mina istun raketis ja õpetan. Tahaks ka näha, kui HrC-midaiganes Ixtlanile maha sajab.”

„Ma lindistan,” urises Alter töösse süvenenult.

„Pärast pole see,” pobises Jalef oma nina alla, tahtmata teist rohkem segada.

Minutid möödusid.

„Detonatsioon!” teatas korraka Alter, tõmmates automaatselt pea ära, kuigi selline elektrooniliselt vahendatud valgus ei saanud ta silmi kahjustada. „Sada kaksikümmend sekki enne kokkupõrget... Kogu kreeka tähestik kiirgust. Kent, sul kuradil oli ikka õigus.”

„Nad lasid ta termotuumapommiga puruks?” küsis Jalef, või pigem konstateeris fakti, sest passiivsete kiirgusandurite näitudest oskas ta ise järeldada, mis juhtunud oli.

„Lex, valmistu stardiks, „null” tuleb ka sada... sada viis sekki ettepoole... Kohe tuleb lööklaine...”

Laev võpatas, õõtsatas, ümberringi kägises, kolises ja mürises.

„Esimene prahifront jõudis pärrale! Hawkeye – energiat, Lex – start.”

Ekraanid ärkasid taas ellu, sest selles hõõgivate gaaside möllus poleks keegi nende olemasolu avastanud.

Uuesti oli nende ümber tähine tühjus, kiirendustuled põlesid hoiatava punasega.

„Uus kurss...”

Keemiliste raketide tulejoad tekitasid omakorda gaasipilvi ja laiali lendavaid jäätükke, kui laev end lendavast jääkamakast välja murdis. Kõigepealt liikus ta selle varjus kaugemale ruumi, Lex luges sekundeid, siis jääkamakas plahvatas ja nad alustasid läbi pilve liikumist alla asteroidi suunas. Mõned korrad raksatas kogu laev, kui nad suuremate tükkidega kokku põrkasid.

„Sisemine maskeerimiskate on paarist kohast rebenenud, aga püsib,” teatas Lex, kui nad jälle hõredamasse pilve jõudsid.

„Kui nad ainult meile pommiga ei äsa,” poetas Monkey.

„Vaevalt tõenäoline,” arvas Jalef. „Vahemaad on väikesed, selle killu allakukkumise plahvatus oleks meid piisavalt varjanud, termotuuma plahvatus teeb seda veel paremini.”

„Kas see neid ära ei anna? Aatomi plahvatuse spekter?” küsis Hawk eye kahtlevalt.

„Ei,” vastas Kent peale hetkelist mõtlemist. „Kui keegi komplekselt ei jälgi, siis pole vahet tuuma plahvatusel ja kokkupõrke plahvatusel, kui oletada, et põrketsoonis oli radioaktiivset materjali.”

Tuumatuli ei olnud veel kustunud, hõõguvad gaasid paiskusid laiali. Nii mõnedki enne nende ümber rahulikult hõljunud kamakad olid ellu ärganud, paisates gaase ja tükke ruumi. Ka asteroidi pinnal oli näha liikumist, kui plasma äratas üles ürgsesse külma tardunud kristallid, pani liikuma laviinid ja varistas sisse koopaid. Kohati säras pind nagu sillerdav meri vastu päikest vaadates, siin-seal vonklesid mitmevärvilised gaasivoolud, väiksemate tükkide kukkumise kraatritest paiskusid üles aurustunud vee ja tolmu pilved, millest osa pidi mahalangemise asemel ruumi tühjusesse hajuma.

„Vinge!” pomises keegi.

„Alter, Kent, olge valmis tükkideks kursil,” hoiatas Jalef. „Lex valmistu aktiveerima kaitset. Loodan et sul on head närvid.”

„Aitäh-aitäh.”

Lexi hääl reetis pinget. Ühest küljest sõltus temast, kas ta suudab kaitselaserid õigel ajal vabastada, kui laev tõsisesse ohtu satub, teiselt poolt aga olid nad kellele tahes samal hetkel avastatud, kui aktiivse kaitse laserid ja radarid tööd alustasid.

„Peatan raketid,” teatas Monkey ja kaal kadus taas. „Suhteline kiirus kuussada meetrit sekis. Sisemise kaitse silindri eraldumiseni 44... 42 sekki, siis suhteliselt kõrguselt kaks kilti pidurdus, eeldatav kiirendus 10-15 G-d.”

Hetked venisid pikaks kui mehed toolides jälgisid ümbrust ja tagasi lugemist. Siis välgatasid tuled, prahvatuse ja raputusega heitis laev endalt viimase jääkesta. Vibratsiooni ja mõirgamisega käivitusid taas keemilised raketid. Nad olid juba sihiks olevas lõhes ja loodetavasti ei olnud kedagi nägemas, aga pikki tulejugasid välja paiskav raket võis võimas vaatepilt olla. Terava nurga all libisesid nad pinna poole, Monkey juhtis laeva ja kuna Jalefil oli aega ringi vaadata, osutas ta ühele lõhele. Ergavad gaasipilved täitsid ümbruse, kui nad juba nii madala olid, et tuli pinda puudutas. Ühel hetkel oli ümberringi valge puder, siis otsis arvuti sobivama sagedusvahemiku, ent pilt jäi vaevuaimatavaks. Kiire tormamine lõppes, nagu oleks keegi stoppkaadri nuppu vajutanud. Rõhuv kiirendus oli kestnud vaevalt kuus sekundit, nüüd jäi ainult aeglane allalibisemine. Lex lülitas mootorid hoopis välja, et nad kiiremini alla jõuaksid, tasapisi tõusid nende ümber kaljud, siis kostis krigin, laev vajus küljele ja hakkas libisema, Lex liigutas mootori hooba, jälle tuprus ümbruse kujutisel valged aur, taas aeglane allalibisemine, nüüd jäi laev kuhugi pidama, miski krigises, nagises, vulises, kergelt oli tunda ka kusagil kaugustes kukkuvate tükkide võpatusi, ent sekundid möödusid vaikuses ja inimestele jõudis kohale, et nad on tervelt alla jõudnud.

Kõik nad nõidusid midagi oma klaviatuuridel, ent siis oli ühel, siis teisel aega ringi vaadata.

„Esialgne lennuplaan täidetud, mis edasi?” sõnas lõpuks Jalef. „Kellelgi midagi ebatavalist?”

Alter oli uuesti oma teleskoobi kohale kummardunud, kuid lasi siis okulaarid pettunult lahti.

„Sulgesin luugid. Oleme lume all.”

„Pigem järve põhjas,” märkis Kent. „Ja see külmub varsti kinni. Temperatuur väljas 220¹ ja langeb.”

„Mis järv see siis?” ei saanud Hawkeye aru.

„Vesi sulas ainult sealt, kus otse mootori leegiga kokku puutus,” seletas Alter. „See sihuke hõre sodi – metaan, ammoniaak, süsinikoksiid ja jääkristallid. Järv on küll üsna... poeetiline väljend.”

„Kui kõvaks see külmab?” oli Jalef mures.

„Mitte eriti. Ja me ei ole sügaval. Hea kui paar meetrit koheva lume taolist ollust tuleb. See on muide üsna ebatavalise koostisega – raskeid elemente on väga palju. Ta orbiidi periheel on kunagi olnud vähemalt Marsi orbiidi juures, ta on korduvalt sulanud ja kaotanud oma kerged elemendid.”

„Sarnaneb paljus Europale?” märkis Hawkeye ettevaatlikult.

„Jah, aga tal on rauast tuum ja magnetväli. Põnev paik. Sondime?”

„Jah, ja siis uuesti reaktor maha,” noogutas Kent.

Kostus vaikne „tump-tuk-tuk-tuk”, sensorid püüdsid kaja ja kui Kent ja Alter andsid oma „OK”d, lülitas Hawkeye nad taas abitoiteallikale.

Mehed olid oma toolid tavaliste toolide asendisse keeranud ja skafandrid avanud. Nõrk gravitatsioon andis küll suunataju, kuid rohkemaks teda polnud.

„Roboteid kannab,” teatas Lex. Peale tema jälgisid veel mõned, kuidas ämblikulaadsed mehhanismid avasid käigu lume alt välja ja vaatasid sünges valges põrgus ringi.

„Vao põhjas on igasuguseid tühimikke ja paralleelkäike, mõned neist väga suured” osutas Kent sondeeringukujutisele. „Näib, et see org on kaljulaamade vaheline lõhe. Hea, et me läbi ei kukkunud. Las robotid kaevavad ka sinna alla välja, eelistaksin esimese luurekäigu sealtkaudu koobastesse teha.”

Lex suunas masinad ümber.

„Tugev puhanguline kiirus,” märkis ta. „Eelistaksin esimesele retkele sinuga kaasa tulla, masinatega võib ootamatusi juhtuda. Kuna me kasutame siin vaid hädavajalikul määral krüpteeritud multikanalsidet, ei saa ma sind ka kaugelt õpetada, kui nad segaseks lähevad.”

„Olgu, läheme niipea kui kõik valmis. Alter, ma tean, et miski vägi ei hoia sind laevas kinni, aga ära mine üle veerandtunni tee kaugusele ja arvesta, et meie sõbrad võivad siiski lihtsalt niisama, igaks juhuks siia luureraketi saata.” Ta tõusis ja lahkus ruumist – astus allaviiva luugi avasse ja ootas, kuni aegamööda kukkuma hakkas. Lex järgnes talle mõnekümne sekundi pärast.

„Kent, siin on midagi seletamatut,” porises Alter oma seadmete tagant, vaadates sidekraanil, kuidas mehed laevast välja ronivad. „Kas päikese mõju – kiired prootonid tekitavad mingeid häireid või keerasime plahvatustega midagi kokku, kuigi ma ei taipa, kuidas. Lase sond ette.”

Kent, kes oli juba laevast väljas, vaatas üles kaamera poole, siis lausus:

„Eks sa saada siis.”

Lumepilv tabas Kenti, kui Hawkeye sondi välja saatis – luuk ja sellest väljalendav riistapuu paiskasid laiali ümbritseva nõrga olluse, valves olevad robotid hakkasid uuesti puhastama ja tihendama lüüsikambri esist platsi. Seitsmemeetrine hulkjalgne silinder tatsas Kenti järel käiku,

¹ Kelvini skaalas, -53 Celsiuse järgi.

Lex, kes oli ta juhtimise üle võtnud, sammus kolakale järele. Videoside lakkas peaaegu kohe, kuivõrd nad kasutasid väikseid võimsusi, ekraanidele jäid vaid inimeste ja seadmete asukohtade markerid. Oli näha, kuidas Kent hõljus käigust alumisse koopasse välja jõudnud ja seal peatunud robotiteni ning ka ise nende juures paigale jäi, et Lexi ja sondi oodata.

„*Ou shit*, te peaksite seda nägema... Alter, teeme, et sa ei kuulnud,“ kostus Kenti lame ja moonutatud hää. „Koobas on ligi kilt pikk, meenutab... kaleidoskoobi ja pahupidipööratud hõberebase ristsugutist.“

Oli näha, kuidas sond jätkas minekut, mehed lamedate hüpetega paarkümmend meetrit taga.

„Ma läksin ka,“ pomises Alter ja kadus luugist alla.

Jalef kõhkles, kas öelda midagi, kuni ta veel nähtaval oli, kuid mõtles ümber. Varsti tekkis kujutisele kolmas inimkuju, kes läbis samuti käigu ja peatus selle lõppu passima jäänud robotite juurde. Teised olid jõudnud juba koopa teise otsa.

„Siit läheb üks käik,“ kostus Lexi hää. Ilmselt oli sond selle leidnud.

„Teine, veel hiiglaslikum koobas,“ teadustas Kent mõne aja pärast, kui nad sellegi olid läbinud. „Põhi on palju sügavamal, laskumine pea 45° nurga all nii kaugele kui selles valguses näha. Eespool on midagi tumedat, nagu kiriku teravkaar... ei pigem hiidsauruse skelett, ilmselt rauast toru või rõngad.“

„Kiirgus tugevneb, las sond läheb ees,“ pakkus Lex ja nad peatusid.

„Alter, mis sulle öeldi,“ lausus Jalef, vajutades viimase määrangut sidepuldil.

„Neil kulus koopa läbimiseks palju vähem kui veerand tundi.“ Alteri hää tundus kuidagi vabandav, aga see võis olla sidekvaliteedist.

„Häired sondi juhtimises, distants 400 meetrit,“ kostus Lexi hää.

„Miks?“

Skafandris ei ole näha õlakehitust. „Tugev magnetväli?“

Möödus paarkümmend sekundit.

„Sidehäired.“

Mehed laevas nägid, kuidas Alter hakkas koopa lõpus oleva käiguni jõudma.

„Kas sond on juhitud?“ kostus Kenti küsimus.

„Korraldustele allub suurendatud amplituudvõimsusel, puudub tagasiside.“

„Rohkem võimsust ei tohi tõsta. Too ta tagasi.“

Kümmekond sekundit vaikust.

„Ta ei ole juhitud. Jäi vähemalt seisma. Läheme lähemale?“

Taas vaikus, ilmselt Kent kõhkles.

„Mis ta'ga ikka juhtub? Mõtleme parem, miks ta rikki läks.“

„Teil ei ole selleks väga palju aega,“ sekkus Monkey. „Sond libiseb tasapisi allapoole.“

„Ma lähen. Kent, seisa siin.“

„See ei meeldi mulle.“ Ilmselt Kent jälle kõhkles. „Kurat, köit ka ei ole...“

„Saadaks robotid sondile järgi?“ pakkus Hawkeye.

„Raiskamine.“

Jalef vangutas pead. Ta oli sondi juba mõttes maha kandnud ja kogus sappi meenutades, milline närvesööv töö on sondi seadmete hääles tamine, kui talle Kuul uus antakse. „Sond on paremini kaitstud kui tavalised robotid. Nad ei jõua ka niikuinii. Alter, kuuled meid?”

„Kuulen jah. Jõuan varsti sinna. Mulle ei meeldi see kivi,” torises kõnetatu. „Jalef, saada siiski robotid, las võtavad kildise kõie kaasa – Kentil on õigus, teatud tingimustes on *low-tech* parim lahendus.” Monkey sisestas vastavad korraldused, robotid hakkasid liikuma, ent oli ka näha, et Lex on sondile järele läinud.

„Side sondiga,” teatas ta siis. Ta ise oli nüüd seal, kus side sondiga häiruma hakkas.

„Kõik näib toimivat, salvestused on pidevad... Nii... Kui uusi korraldusi ei saabu, tuleb ta tagasi tuhande sekundi pärast.”

Juhtimiskeskuses tõstis Jalef pea ja vaatas küsivalt Monkey poole.

„Mis jama...?”

„Lex, tagasi!” röögatas Kent. „Ta kukkus ja libiseb nüüd ka allapoole,” teadustas ta nüüd teistele. „Lähen talle järele.”

„Kui tugev on magnetväli?” kostus Alteri ähkimist ja äginat. Mees lendas nii kiiresti kui suutis ja ilmselt kõik maandumised ei õnnestunud.

„Kent, Lex, kui tugev on magnetväli?” küsis Jalef teravalt ettepoole kummardudes.

Vaikus. Siis sõnas Alter:

„Näen neid. Kent viipab ja üritab tagasi tulla, Lex on pikali, sond liigub juba päris suure kiirusega allamäge. Kiirgusandurid on vist rikkis... EI! *Skaalast väljas!* Kus on need neetud robotid!!!”

„Arusaamatu,” kostis Kenti hääl. Ta oli läinud tasapisi ettevaatlikult allapoole, püüdes taibata, mis see olla võiks, mis teistega juhtus. Ta teadis, et läheb välja riskile, kuivõrd faktor on täiesti tundmatu, ent tagantjärele ennast analüüsides oli teda minema sundinud just tunne, et seal ei saa ju mitte midagi olla; eriti midagi sellist, mis mõjuks nii inimesele kui masinale. Kõik tundus normaalne, ta avastas korraga, et on möödunud kohast, kus teistega probleemid hakkasid. Ta kavatses üritada Lexiga ühendust võtta, ent sel hetkel taipas ta, et midagi on väga viltu. Kas Alter ütles midagi? Mõtted hakkasid sõlme minema, tekkis kumma line kahestumise tunne, loogika viis välja erinevate paralleelsete tulemusteni. „Kiirgus?” mõtles ta. Ta üritas tajuda kiirgusmõõtureid, ent adus vaid tühjust. Olgu pealegi. Mis nad tast tahavad, mis nad ta nime karjuvad? Ta tahtis vastata, huuled ei liikunud, ta ei suutnud teha ainsatki liigutust. Talle näis järsku, et tõeline tema asub hoopis kõrval ja on kõige toimuva tahtetu pealtvaataja. Kuidagimoodi oli ta surunud oma kassid lumme ja püsis paigal. Ta vajus põlvili, siis kõhuli, suutis kuidagimoodi end natuke kindlamini sättida, ent tardus siis, kiiver süsinikdioksiidi lumes.

„Kas siis niisugune ongi minu surm?” mõtles ta, teadvus oli hägune ja ükskõikne. „Ja siin on minu paik –jäätnud rauatüki igaveses üksinduses. Ja kahe tuhande aasta pärast kukub minu kõrvale järgmine loll... või on tal õnn mind muuseumi paigutada?”

Siis tajus ta häiresignaale. Midagi oli palju, ent ta ei suutnud otsusele jõuda, mida. Tal oli kuum ja külm ning ootamatult tundis ta end väga halvasti, peas särises. Lihased tõmbusid krampi. Ent nüüd nad siiski allusid kuidagimoodi tahtele ja seda võimalust kasutades laksatas ta käega skafandri suruõhudüüside hoovale. Lumepilv paiskus üles, korraga keerles ta tühjuses astangu kohal, siis tundis, kuidas teda haarab metalne käsi ja viisteist sekundit hiljem aetas robot ta käigusuule Alteri kõrvale. Viimane kummardus ta kohale ja ühendas diagnostikajuhtme. Ta nohises näite uurides.

Tasapisi hakkas Kenti teadvus tagasi tulema.

„Mis see oli?”

Alter mühatas.

„Ei tea. Madalsageduslik elektromagnetväli. Mis sinuga juhtus?”

„Kas Lex on veel seal?”

„Jah. Robot üritab kõit temani viia. Ta on aparatuuri järgi veel elus, kuigi koomas. Ja ma ei saa aru, mis toimub. Monkey tuleb ka siia poole, tankiga.” Ta hakkas diskiid vaadates vanduma. „Lex andis otsad.”

Kent ajas end üles ja kinnitas endale teise kõie.

„Alter, ma olen seda enne ka teinud – olen ühe kiire hüppega tema juures. Teadvus ei kadunud kohe, panen haaratsi valmis, kui suudan seda juhtida on hästi, kui ei, haagib ta ehk ise taha, pidurda mind vaid õigel hetkel.”

Ta sihtis, võttis paari sammuga hoogu ja startis Lexi suunas, korri geeris suruõhuga veidi kurssi ja lisis kiirust. Kümne sekundiga oli ta üle oma eelmise lamamiskoha ja avastas, et pilku on raske pöörata, ta jõllitas ettepoole kiivrilambi valguslaigu keskel tühjal lumevalgel lamavat kogu ja ootamatult kogu see osa tasandikust sulas ta silme all ja hajus lõpu tussse, ta kuulis selgesti ookeani lainemurdu ja merelindude kisa, taevas India ookeani kohal oli türkiissinine. Ookean lõppes siin kaljurannaga ja kohe algas džungel. Ja siinsamas, ümbritsetud kalju vastu purunevate lainete piiskade oreolist, seisis Mona. Ta vaatas ookeanile ja pühkis näolt soolakaid piisku. Ta mustad juuksed lehvisid tuules, samuti lumi valge palla, mis oli ta õlgadele heidetud, ja nüüd hoidis ainult väike käsi seda ära lendamast. Kent imetles kõrvalt noore neiu saledat pruuniks päevitunud keha. Mona pöördus ta poole, silmis etteheide.

„Sa siis lähed jälle?”

Nukker hää helises Kenti teadvuses, ta tahtis vastata... Jalad riivasid valusalt jääd, Lex oli otse ta ees. Ta oli õnneks täpne olnud, polnudki vaja end eriti liigutada, kui haarats sulgus. Alter oli ilmselt seda signaali oodanud, sest kohe tundis ta tugevat tõmmet ja vajus musta pimedusse, kui ülespoole tagasi hõljus.

Ta tuli uuesti teadvusele tankis.

Monkey juhtis, Alter istus tema ja Lexi vahel. Ta sai aru, et nad liiguvad koostas laeva poole ja vajus tänulikult tagasi hämarusse.

Kaks tundi hiljem vedas ta end juhtimiskeskusesse.

Kohal olid ainult Jalef ja Hawkeye.

„Lex?” küsis Kent oma tooli laskudes. Seda tegi ta rohkem paigal püsimiseks, sellises gravitatsioonis ei ole seismine kurnav.

„Surnud,” lausus Jalef kuivalt.

„Mis temaga juhtus?”

Hawkeye seletas vaikselt, pea maas:

„Küpses ära. Te ronisite otse tugeva radarikiirguse torusse. Raua lademed juhivad siin elektrit, tuumaplahvatus laadis seda ja tulemuseks oli looduslik maser. Pärast vaatad arvutisimulatsiooni, kui tahtmist on.”

„Niisama lihtne see oligi... Aga miks ma nägemusi hakkasin nägema... Oh, kurat!”

„Jah just. Skafander ja aju kaitsekontuur ekraneerisid suurema osa, aga siit-sealt löid peegeldused ja interferents sisse. Seadmed teie kolbas läksid segaseks. Nad läksid ka *kuumaks*.”

„Miks kiirgusandurid häiret ei andnud?”

„Loll juhus. Kiirgustoru põhisagedus on 3,6 Ghz – täpselt seadmete sidesagedus. Ta lihtsalt blokeeris kogu tehnilise andmevahetuse.”

Hawkeye vaatas üles ta poole.

„Lex oli minu ja Monkey kursusekaaslane... Ah õige, sa tead, sa olid ka selle Soley jandiga tegev... See oli tema esimene pikem lend. Me rääkisime ta tursaks ja võtsime kaasa, et meeskonda kiiresti vajaliku robotispetsi saada.”

Jalef kirus vaikselt. Kent silmitses süngelt asteroidi sisemuse kaarti, kus suurele koopale oli juba Lexi nimi antud.

„*Requiescat in pace...*” pomises ta kurvalt.

Selline oli astronaudi hauakõne ja selline tema mälestus tahvel...

Torujupp, saluut sabas

„*Djävla kukslickare!*”

Mehe ilme olid väga väsinud. Ta toetas pea kätele ja pühkis silmi, mis vett täis valguma kippusid, siis vaatas uuesti laual oleva seadme okulaaridesse ja pööras fokuseerimisnuppe.

„Jack jõuab siia paari lähima minuti jooksul ja arvatavasti on tal tuli takus, peame kohe startima,” ütles ta pead pööramata teisele. „Kui tüdruk kahekümne minuti jooksul ei tule, jääb ta maha. Sel juhul - me oleme rääkinud, mida teha. Püüdke teda aidata, kuidagi ära peita ja mingit tegevust leida, kuni mul õnnestub millalgi tagasi tulla. See võib olla muidugi mitte nädalate, vaid aastate pärast... Kui sellel siis muidugi üldse enam mingit mõtet on.”

Teine mees ruumis nohises ainult ning astus siis pimedusest välja tuhmi lambi valgussõõri.

„Kõik on kontrollitud, vähemalt kahesaja kilomeetri kõrgusele see riistapuu teid kannab. Aga siis tuled ka nagu kivi alla tagasi. Oled sa ikka veendunud, et sind üles korjatakse?”

„Marcello, *please* – ma ei ole enesetapja.”

Ta kummardus oma aparaadi kohale, kuid ajas end kohe sirgu.

„Seal ta lõpuks on.” Ta oli paari sammuga ukse juures, paiskas selle lahti ja püüdis sülle vihmast märja naise. Nad suudlesid tormakalt.

„Pane end valmis, meil on vaid kümme minutit, ekstreemselt kaks kümmend stardini. Kus sa olid?”

„Mind peeti oma viis korda kinni. Ja siit kaks kilomeetrit – maanteel – panevad sõjaväelased minu arusaamist mööda raketiseadet üles.”

Mehed vaatasid teineteisele otsa.

„Marcello, mine üles ja vaata korra ringi, kas mingeid lennumasinaid ei ole õhus.”

„Peter, kas sa arvad, et see on meie pärast?”

Mees muigas. „Ei usu. Esiteks nii primitiivset raketiseadet, mida oleks tarvis spetsiaalselt üles panna, pole isegi mitte enam Mongoolia sõjaväel, teiseks oleksin ma võinud minna ligi tund aega tagasi. Tule.”

Nad väljusid punkrist. Trepiaastmed olid ligased, taevas oli hallides pilvedes ja tibutas vihma. Nukralt tilkus vesi rääbakatelt põõsastelt ja moodustas lompe pragunenud asfaldil. Eemal paistsid angaaride varemed. Jack juhtis tüdruku kõrge akendeta hoone juurde ja paiskas lahti vastikult kriiksuva metallukse.

„Valgust siin ei ole,” ütles ta teist kättpidi edasi juhtides. Nad jõudsid redelini ja ta lasi tüdruku ette. Üleval platvormil tegi ta lahti veel ühe ukse, seal, pisut auto kabiini meenutavas ruumis, süttis tuhm valgus. Jack aitas tüdrukul mantli seljast ja toppis selle koos muude ta asjadega ühte kasti, siis aitas ta istmele ja ühmas:

„Oota.”

Ta vajutas mingile nupule ja käginal hakkas katus avanema. Kui pilu oli juba nii suur, et ta vabalt üles nägi, tõstis ta mingi taskus olnud aparraadi pea kohale. See piiksatas sekundi pärast. Ta vaatas seda korra, pistis taskusse tagasi ja ronis trepist alla. Uksel sai ta kokku Marcelloga. Too raputas vihma mantlilt.

„Õppused. Teisest lennuvälja servast lasti rakette ja maanteel olnud seade lasi nad alla. Paha on vaid see, et nad on lähedal ja valmis. Jack tuleb kohe, keeras just maanteelt sisse. Ja tal on kaks inimest kaasas.”

Peter mõtles hetke.

„Jacki enda auto jõuti tagaotsitavaks kuulutada. Leiti tühjalt... Tea palju kulub, enne kui nad välja raalivad, millega ta sõidab?”

„Oleneb, kuidas ja kustkaudu ta selle muretses. Kui ta vähegi korralikult tegutses, siis otsest seost ei ole. Kas sa arvad, et „õppused” võivad teiega seotud olla?”

„Vähetõenäoline, aga võimalik – Jacki teade oli viienda kategooria võtmes...”

„Politseid on alarmeeritud, sõjavägi välja aetud, küllap kubiseb ümbrus ka eraturvafirmade inimestest. See, kellel te aluspüksid üle pea tõmbasite, peab väga karm tegija olema, et nii kõrgelt lennata. Lähed ikka?”

Peter vangutas pead. „Peame üle elama. Pane tehnika džiiipi ja lase Saint-Draulle'i oru kaudu jalga. Ja aitäh kõige eest.”

Marcello noogutas lühidalt. „Olukorda arvestades ära oota, vaid lülita mõlemad mootorid kohe sisse, teine kolm sekki peale starti, niipea, kui olete katuse kohal. Kiirendus tuleb siis 5,5 G-d. Oled Ingridile seletanud, kuidas ülekoormuse all käituda?”

„Jah. Küll ta vastu peab. Ma ei tea muidugi, mis seltskonna Jack toob.”

„Ehk nad päris ei kõnge. Ah jaa, lase ka laserikaitse umbes kolme kümnendal sekil lahti. Mida kiiremini...”

„Ma tean. Jah.”

„Siis – head õnne ja – nägemiseni. Anna mulle kolm minutit.”

Nad surusid korra kätt ja teine mees jooksis välja. Peter vaatas kella ja ronis üles tagasi. Katus oli nüüd täiesti lahti ja vihm sadas sisse, nüüd oli selgesti näha kaheksa meetri kõrgune tõmp rakett, mis saba peal seisis. Peter takseeris seda korra vaimustusega, siis ronis sisse, istus tüdruku kõrvale ja hakkas üksteise järel aparraate sisse lülitama. Ta vaatas korra kaaslase poole.

„Pane rihmad kinni.”

Naine vaatas teda, siis järsku tõusis ja istus Jacki sülle ning suudles teda huultele, pikalt.

Mees lükkas ta õrnalt eemale, naeratas.

„Mis siis nüüd?”

„Peter, ma tean, see on ohtlik. Kui me... Ma tahtsin sind enne veel kord kallistada.”

Peter silitas tal pead, valmistus midagi ütleva.

„Juba lähen,” ütles naine vaikselt, istus oma tooli ja hakkas rihmi sulgema.

Mees laskus veelikord alla, ootas ukstel, kui Jacki auto pori laiali pritsides peatus.

Mehed noogutasid lühidalt. Noorem mees oli kahvatu, ta hüppas välja samal hetkel, kui auto peatus, astus Peterile ligi ja sosistas kiiresti:

„Saada Tamakole „Alfa”.”

Peter võttis taskust taas selle seadme, lülitas paari klahvi.

„Kohe?”

„Kannatab stardini.”

„Nii et halvimald kartused osutusid tõeks? Kelle sa kaasa töid?”

„Polnud aega ära sokutada.”

Mehed aitasid tüdrukud välja ning juhatasid kiirmeetodil hoonesse ja trepile.

„Võtad nad kaasa ainult sellepärast, et mässisid nad sisse?” küsis Peter Ordu dialektis.

„Jah. Roheline on Michelle.”

„Mis keel see oli?” küsis tüdruk redelist üles ronides.

„Ah, meie lapsepõlve salakeel,” vastas Jack teda edasi kiirustades.

„Mis lapsepõlve? Sina oled kakskümmend, su sõber vähemalt nelikümmend.”

„Ma olen ta onu, mina talle seda õpetasin,” seletas Peter Jackile kõõrdpilku heites.

„Kallis, sa ei ole kunagi rääkinud, et sul nii tore onu on.”

„Lähme nüüd.”

Mehed toppisid nad luugist sisse ja surusid toolidesse.

„Mis asi see on? Kas me läheme lendama?”

„Mu meremärgivärvi kaunitar, sa kindlasti naudid seda,” naeratas Peter Javvi rihmu sulgedes. „Istu nüüd ilusti paigal, kohe läheb põnevaks.”

„Ega ma nüüd täitsa tita ka ei ole,” porises neiu talle järele.

Peter kinnitas taskus olnud seadme puldil olevasse õnarusse ja pistis talle juhtmed taha. Vaatas taas kella ja vajutas paarile nupule.

„Daamid, me stardime kiirendusega, olge liikumatult selili ja hingake rahulikult ja... üldse, kõik on kõige paremas korras.”

„Mis tähendab seda, et ei ole,” sosistas Michelle vaikselt. Keegi ei vaevunud vastama, Peter heitis neile vaid pilgu.

„Nüüd lähemegi.”

Ta vajutas alla mingi suure hoova. Haaras teisest. Kõik muutus raskeks, akende tagant kadusid seinad, vihmane võsa vajus allapoole. Peter pööras teist hooba, lasi siis end ka istmele, jälgides vaid silmadega monitore.

*

Džiip kihutas vaevu teel püsides kadakate vahel, pori lendas ta rataste alt, klaasipuhastajal ei tulnud tegemist teha mitte ainult vee, vaid ka kollakaspruunide mätastega. Marcello juhtis masinat hambad

ristis, ta oli tegelikult juba kaks kilomeetrit eemal, kui vali mürin ta kiirust vähendama sundis. Ta vaatas tagasi, siis peatas masina ja praotas ukse, et paremini näha. Tõmp silinder tõusis laisalt kuuri katuse kohale, siis kogus jõudu ja kadus aina kiirust kogudes halli taevasse. Mees kuulatas veel kümnekond sekundit, siis tõmbas ukse kinni ja sõitis rahulikumalt edasi.

*

Sel ajal proovis Jack piiluda silmanurgast tüdrukuid – kui ülekoormus on liiga suur, siis ei saa sellest ka kuidagi märku anda, ei jää muud üle, kui kannatada; antud juhul aga ei oleks niikuinii midagi teha saanud.

Valge udu akende taga hõrenes kiiresti, ootamatult oleks nagu kellegi käsi pilvekardina kõrvale lükanud, taevast sirendas tumesiniselt, päike lõõskas helevalge vativaiba kohal. See lumekarva mõõtmatus vajus allapoole, ent siis ilmusid tema taustale helepunased täpikesed, mis kiiresti suurenesid.

Jack vandus vaikselt ja vajutas veel ühele hoovale. Laeva ülaosast hakkas immitsema valget auru, mis moodustas nende taga hõbeja vine.

„Me ei saa isegi atmosfäärist välja,” kuulutas ta süngelt.

Mingi hall kogu vilksatas nende läheduses, osa täpikesi muutusid tulekeradeks ja lõpetasid tõusmise. Teine vari vilksatas, korraks olid all vaid tulekerad, siis tõusid altpoolt uued, läbi laialivalguva tule polnud nad enam suuremat nähtavad. Veel kaks halli varju kihutasid nende alt läbi, eemal, väga kaugel oli näha, kuidas kolmnurksed lennukid pidurdasid, pöörasid ja hakkasid tagasi tulema, valged kriidijäljed nende sabas laiali valgumas.

Peaaegu korraga kerkisid kolmes küljes akende taha püüdurrobotite tumedad kogud, hiidkalmaari meenutavad haarmed väänlemas. Kiiresti, väga kiiresti sulgus painduv arvutijuhitud metall nende silindri ümber, tugev tõmme ja kiirendus kasvas veel, kogu taevast pöörles nende ümber, mõni hetk oli kaalutust, siis rõhuvat kiirendust, siis uuesti kaalutus ja nii edasi. Robotid püüdsid arvestada nende raketiga, ühtlasi aga hoida kõrvale alt lastavatest raketidest. Ka nende korpused olid kaetud peegeljas-valge tupruva laserikaitsega, mis tähistas nende teed veidra valgustumurdva pilvena.

Tasapisi muutus taevast tumedaks ja kiirendus jäi väiksemaks.

„Raketid lõpetasid töö,” ohkas Peter mootoreid välja lülitades. „Nad võtsid meid väga madalalt, minu arusaamist mööda kolmekümne kilomeetri kõrguselt.”

„Ega nad võinud teada, kui kõrgele see meid kannab.” Jack vaatas tüdrukute poole. „Praegu on pea kolmekordne ülekoormus, püsige endiselt ilusti paigal. Ärge üritage vastata, tõstke vaid käsi, et aru saite.”

„...o-osm-se-iraadid,” piiksus Javvi.

„Kiirendusel on omad head küljed,” pobises Peter vaikselt. Ingrid turtsatas.

Nende lähedusse tekkis veel üks kogu, kiirendus lakkas. Naksatused ja kolin, nende ümber väänlesid taas madudena painduvad robothaarmed. Püüdurid ühendasid end lahti, vedisid laeva uustulnuka juurde ja ühendasid talle kõhu alla. Nad hõljusid vaikselt eemale ja nende taga sulgus kate, seejärel oli tulede valgust näha valgeid gaasijugasid. Jälle tekkis kiirendus, seekord oli raskus üsna maine, niipalju kui läbiklopitud seltskond otsustada suutis.

Üks luuk seinas avanes ja selle äärele tulnud mees viipas neile ning asus siis puldi juurde, ta liigutas nuppe ja metallalus moodustas talle tee luugist raketi ukseni.

Peter avas ühe klapi, kostis kiiret vuhinat, mis paari sekundiga vaibus – rõhud olid võrdsustatud, ta lükkas luugi lahti.

„Hei, Tamako. Meid on viis – mina, Jack ja kolm sõpra.”

See „sõbrad” oli juba kood või pigem koodi puudumine, tähendades, et nad ei ole küll otseselt vaenulikud, aga võivad olla ettearvamatud; oleks seal olnud vaid Ingrid, oleks ta teda nimetades kasutanud mingit tema puhul sobivat terminit, nüüd aga jõuab ta hiljem seda täpsustada küll.

Tamako noogutas lühidalt.

„Peter, saad sa nendega hakkama? Jack, sa saatsid „Alfa”?” küsis ta noormeest kõrvale tõmmates.

„Jah. Aruanne ja salvestused hiljem, aga kahe lausega: kui tegemist ei ole suure ja millegipärast otseselt meie vastu suunatud bluffiga (sest teiste jaoks oleks see mõttetu), korjab keegi endale kusagil asteroidil usuhullude kolooniat; seda teha saab aga ainult keegi ordulane.”

„Mitte lihtsalt täissertifikaadiga tegelane,” raputas Tamako pead, „vaid keegi juhtstruktuuridest, muidu seda ei ehita. Sind avastati?”

„Jah. On muidugi võimalus, et mind avastati juhuslikult. Meie salves tusseadmeid ei saa skaneerida muidu, kui ainult meie endi tehnikaga. See on siis üks asi. Kas meid üritati hoolega alla lasta?”

„Jah. Väga hoolega.”

„See on siis teine. Kolmas on see, et sealt toodi keegi siia *tagasi*, rääkima. Ja neljandaks on ta tõesti midagi usulise ärkamise sarnast läbi elanud. See on kas geniaalne või kohutavalt kuritegelik. Mis kuradi koht see võiks olla, kuhu nad pesa on teinud?”

„Ixtlani,” poetas Tamako süngelt.

„*Ou, shit*,” pomises Jack.

„Veel hullem,” lisas Tamako. „Kenti juhtimisel on üks meie punt Catrionaga seal; Helgoland on kaaperdatud; Agamemnonile laetakse just praegu Mehhikost sarnaseid hulle, kaks tundi tagasi oli ligi nelisada peal.”

Maa ja teeristid

König vajutas nupule ukse kõrval ja tõmbus varju, sellal kui terasplaat kerge sahinaga kiiresti kõrvale nihkus. Kätt relvapäräl hoides vaatas ta laskuvasse kaljukäiku, veendus, et see on tühi ja sisenes. Kuu nõrgas gravitatsioonis oli ta paari lameda hüppega all, kus käik laienes umbes kolmemeetrise läbimõõduga ja kaks korda pikemaks koopaks. Mingeid valgusteid siin ei olnud, kuid koopa üht otsa kattis lopsakas lehestik, millest paistis läbi küllaldaselt päevavalgust, oli näha vee sillerdust. Varjud mänglesid mehe näol, kui ta teatava ettevaatusega välja piilus. Koobas avanes ligi paarikümne meetri kõrgusel järve kohal, kõigepealt oli paarsada meetrit vett, siis helevalge liivarand ja edasi üha järsemalt tõusev mäenõlv põlispuudest metsaga, mille vahelt paistsid sügavale märke suubuvad sammastikud. Mäenõlv pöördus üha järsemalt üles ja sealt, kus mets lõppes, võlvus hiigelkoopa helevalge lagi, millel siin-seal põlesid eredad tuled, selle tehismaailma päikesed. Rannas ja terrassidena tõusvates sammastikes oli üsna palju inimesi, aeg-ajalt kandsid sooja tuule puhangud Königinini hüüdeid ja muusikat. Ta jälgis seda pisut, siis pöördus kaldkäigu juurde tagasi ja jäi sinna kalju varju seisma.

„Tulge,” vormis ta mõttes, vaevumata silmi sulgema.

Königi kõrvale kerkis kellegi vari, siis oli ülal kuulda sulguva ukse sahinat, millele järgnes lukumehhanismi klõpsatus. Koopasse astus Judge, ta kummardus ja König aitas maha tõsta ta turjal olnud mahukat kasti. Nad asetasid selle ettevaatlikult otse siledale kaljule, sellal kui kolmas mees, Jeff, sisenes ja lehestikku uurima asus.

„Uhh, milline konspiratsioon,” ühmas ta järve uurides. „Oma vanaemadele rääkige, et alati siia nii tulete.”

„Alati mitte, kuigi hoiame seda kohta saladuses,” vaatas König kasti kohalt üles. „Mitte selletõttu, et kuulume Senatisse ja valitsus on nagu on ja see muu mull-mull-mull. Lihtsalt natuke privaatsust tahaks.”

„Kuidas te tagate, et keegi siia ei tuleks? Kui mõni uks ei avane ja selgitust ei ole, hakkaks ju igaüks uurima, miks?”

„Uks ütleb vaid „Privaatne ala, palun ära tule”. Seni on sellest piisanud.”

„Kuni tänaseni oli see õige,” ohkas Judge.

„Te mehed lähete aina salapärasemaks...” pöördus Jeff neid vaatama.

König nihutas kasti, see kaldus ja üks juba ta kaanele tõstetud väiksem kast kukkus. Judge püüdis selle kinni, kuid ta käsi jäi langeva raskuse ja kivi vahele, ta puhus nagu krimpsutatades sõrmedele.

„Raske... Kunagi ei harju, et kaal on väike, aga mass nagu ikka.”

„Kuigi sa oled vist suurema osa elust Kuul elanud?” vangutas Jeff uskumatult pead.

„Väiksema. Viimased paarkümmend aastat. Ma muidugi tean, et Maal ma poleks selle sajakahekümnekilose kastiga tulnud, aga reflektorsed liigutused...” ta tegi sõrmedega ebamäärase viipe.

„Plekktorul on hullem,” noogutas Jeff nüüd nõustudes. „Kogu aeg hakkab keegi telje lähedalt robotite abi kasutamata paarisaja kiloga minema, ja siis higistab kusagil allpool laadungiga, mida ta ei jõua õieti sikutadaagi.”

Judge oli kasti paika sättinud ja istus ikka veel kätt raputades.

„Aastad...”

König irvitas. „Sa näed vilets välja jah. Vaata mind, mees parimates aastates, 40...”

„80,” parandas Judge mürgiselt. „Sa ei ole minust üle kümne aasta noorem. Jeff, ütle talle – palju talle Maal pakutaks?”

„Oleneb riigist. Muide osas Euroopas-Ameerikas näeb pool elanikkonda teismeline välja, tänavapilt on fantastiline, palju parem kui meil.”

„Keskmine eluiga on neil küll päris kõrge...”

„See pole oluline. Nad elavad küll sajani, aga ei püsi töövõimelisena – nagu meie – umbes kaks korda nii-öelda bioloogiliselt võimaliku. See on kosmeetika, iluoperatsioonid, ühesõnaga dekoratsioon, Potjomkini küla.”

„Vist viie protsendi ligi oli mõnedes riikides sellised regeneratsioonioperatsioonid nagu meil?” küsis Judge kastist taldrikuid-tasse välja tõstes.

„Need ei ole päris võrreldavad,” vangutas Jeff pead. „Statistilisi andmeid või korralikke uuringuid pole meilgi ju – tüübid ei kipu surema...”

„Just. Me saame surma.” König uuris šampanjapudelit.

„Ähh. Kui meil võib opereeritute aktiivne eluiga ulatuda 150-ne aastani, siis neil heal juhul 120-ni. Sada aastat ju teatakse põhimõtteliselt, kuidas teha neid suuri taandumatuid muudatusi füsioloogias. Aga selle ümber on olnud niipalju keerutamist igasuguse eetika, inimõiguste, moraali ja muu sellise saastaga, et andmeid praktiliselt ei ole ja operatsioonid on seal all kas kallid või kohati keelatudki.”

„Aga see viis protsenti?” küsis König, sellal kui Judge ta käest pudeli rabas ja seda avama asus.

„Ega elu lollide seaduste pärast seisma ei jää. Nojah, neid ei tehtud praktiliselt terve eelmise sajandi, kui meil oli see juba obligatoorne kõigile alates vastsündinutest (mis annab ju parimaid tulemusi). Nüüd... on tööstusriikideski juba tavaline, et rikkamatel klassidel vanadust praktilisel ei ole, kui saabub pööre, põleb organism läbi mõne kuu jooksul, väliskest muutuda ei jõua.”

„Nii et palju mulle pakutaks?” küsis Judge traati lahti keerates.

„Sul on „naturaalse” 40-se väljanägemine; kui sa juhtud olema puhtaks pestud, korrutatakse see automaatselt pooleteisega – kuus-seitsekümmend. Nii et te ei öelnud, miks me täna eriliselt valvel oleme?”

„Meil on üks must lugu käimas,” ütles König. „Aga kannatust, sa vaata parem, kuidas Judge pudelit avab. See on kunst. Juba seda liigutust, millega ta rätiku ümber pudeli kaela keeras, ei suuda paljud kunagi omandada. Klaaside rida kastikaanel on matemaatiliselt täpne. Milline vilumus, jälgi, kuidas kork eraldub mõõdetud diskreetse plopsuga, vaht kerkib täpselt kaelani, ta valab klaasidesse niipalju, et see kunagi üle ei lähe. Jälgi, kuidas ta ranne liigub – ballett!”

„Mõnikord oled sa talumatu,” urises Judge koopasuus vedelevale sõbrale ja ulatas neile Jeffiga klaasid.

„*Let's go!*” ta tõstis enda oma, kristall kõlises kokku ja Judge keeras kõik ühe sõõmuga sisse.

„Niisiis?” küsis Jeff.

„Tss,” tegi König.

Judge kallas klaasid uuesti täis ja jõi teist pokaalitait pisikeste mõõdetud lonksudega. Teda muiates jälgiv König leidis end korraka mõtlemas nende esimesele kohtumisele pea pool sajandit tagasi. Üks läbi Aafrika Madagaskarile suunduv grupp oli Egiptuses arreteritud ja saarelt startinud dessanti oli õhust katnud orbiidilt laskunud eskadrill, mis pärast ka tagasipöördujaid eskortis. König muidu suurepärast tuju rikkus vaid kibe-masendav avastus, et liigne harjumine Kuu gravitatsiooniga muudab pikemaajalise Maalviibimise mugavaks vaid liikumatult vees loksudes. Judge seevastu (tõsi, siis teda nii ei nimetatud) oli huilates hüppetorni tormanud, lühidalt röögatanud „Eest!” ja mitte eriti perfektse tehnikaga vette plärtsatanud. Ta oli siis sama raske kui praegu – poolteist tsentnerit. Ta oli üleni üks lihastemügar, isegi ta kiilaspea näis lihastes olevat ja ta tegi basseinis ühe otsa teise järel, ühtlase erakordse kiirusega, vahujuga taga. Nad olid varem ainult virtuaali kaudu suhelnud, kuid tundsid teineteise silmapilk ära ja said takistusteta jutule. Või õigemini oli Judge end tseremoonitsemata Königile kõrvale sättinud, möiranud „Šampanjat!”, klaasid täis kalkanud ja sõnagi lausumata teise Königile pihku surunud. Nüüdseks oli ta möödaläinud aastakümnetega palju oma vormist kaotanud, kuid König teadis, et tal on ikka uskumatu jõud.

Ka Jeff muigas Judge'i vaadates: „Vahepeal räägiti, et sa jätsid joomise maha.”

„Meie firmanali, niikaua kui ma mäletan,” turtsatas König.

Judge vangutas vaikselt pead. „Eks ta ole, tõsi on ta sama vähe kui kolmveerand sajandit tagasi, ainult kogused on teised.” Ta vaikis veidi, kergelt süngestudes. „Ja aega ei ole mitte kuraditki. Juba aastaid pole siit välja saanud. Niipalju tahaks ise näha...” Ta naaldus tagasi, veelkorra haigetsaanud sõrmi uurides. „Räägi parem, mis Maal põnevat tehakse?”

Jeff oli end kaljuäärele istuma seadnud ja kõlgutas seal jalgu. Judge'i küsimuse peale krimpsutas ta nägu.

„Milleks te mind praete? Me ei tulnud siia tööasjadest rääkima, seda oleme nämmutanud n+1 tundi ja lähemal päevil on lisa tulemas. Peaks nagu piisama?”

König oli ühe paki lahti võtnud ja krõmpsutas mingeid pruune kuubikuid. Ragina peale vaatas Jeff sinnapoole ja kergitas kulme. „Mis see veel on?”

König viskas teise paki talle, seadis end uuesti mugavamalt pikali ja seletas:

„See on üks uus retsept, mulle need hälvikud seal gastronoomias välja on haudunud, praegu närivad siin neid kõik, väga võimalik, et sinu tehiskaaslastel juba ka, kui sa ükskord sinna tagasi jõuad... Muide, mis Maasse puutub, siis see seostub teemaga. Me ei taha sult aruannet, räägi, nagu sina seda näed. On ju asju, mida sides ja isegi nõupidamistel iialgi selgeks ei tee. Lõpuks, sa pole ju meie poliitikaga nõus.”

„Jaaa...” Jeff pööras end teiste poole ja võttis mugavama asendi. „Mu ettekandeid te teate, paistab, et artikleid ja sõnavõtte olete ka lugenud. Te kiuslikud tümikad ei ütle, miks ja mis aspektist teil täna huvi tekkis, aga kui te juba olete kord valmis kuulama, siis... lühidalt arvan ma, et nii enam edasi ei saa.” Ta muutis poolelt sõnalt tooni ägedaks oraatori kõneks. „Teooriad, mille baasile oleme ehitanud oma tegevuse Maal, võivad isegi olla mitte hullemad kui puhas jama, aga nad nõuavad tulemuse saavutamiseks lootusetult pikka aega – sajandeid! – ja selleks ajaks on nad kardetavasti muutunud sofistlike anekdootide surnuaiaks. Leppigem, et meie siin üleval ei kujuta ilmaski õieti ette, mis toimub seal all. Ohud, mida kohtame ruumis, on tõele silma vaadates natuke karmim mäng, võrreldes sellega, millega paljud maalased päevast päeva vasta misi seisavad. Leppigem, et meile on pea võimatu kujutelda, mida tähendab igasuguste loodusressursside (mitte ainult maavarade) praktiliselt täielik puudumine – ja kolmele viiendikule maalastest on see reaalsus; reostus, mis on sunnib elama terve elu kaitstud keskkonnas, varjendites, kitsastes siseruumides – ja kuuendikul maakera pinnast on seegi tõsi.

Metsikus ja omavoli kasvavad, on piirkondi, kus valitseb sisuliselt orjandus, kohati ei saa me enam rääkida korruptsioonist, pigem on tegemist legaliseerunud maffialaadsete võimustruktuuridega. Tekivad ja kaovad impeeriumid, tapetakse inimesi (viimase mastaabid on pöörased). Suured tööstusriigid suudavad vaevu ära elada ja end kaitsta.

Mida selle kõige taustal teeme meie? Noh, meil on üks kohutavalt fetišeeritud deklaratsioon – ma mõtlen „Terra equilibriumi” hartat. Täiuslikult mõttetu paber! Mis seal õieti kirjas oligi? „...tsiviilelanikke mitte häirida, võimaluse piires abistada, vägivalda kasutada äärmise vajaduse korral...” Kes see nüüd nimme muudmoodi käitub? Aga ma võin küsida ka hoopis teisiti - milleks me talume mõttetust ja rämpsust, nõmedust ja juhmust – kogus seda segadust, teades, et sealt ei hakka kunagi midagi head kasvama. Me võib-olla tunneme end hirmus suurepärasena, kui läheme humaansusega alatuse ja julmuse vastu. Aga see on lollide hällilaul, sest agent, kes seda tõsiselt võtab, on surnud agent (kes paar nädalat Maal on töötanud, teritab hambaid harta kallal). Pealegi pöörkab see demagoogiale, sallimatusele ja osavalt üleskeerutatud vägivaldajuhtumitele. Ja siis tuleb Marten Torres.”

König vaatas üles. „Marten, see, kes...?”

„... kes nägi, kuidas islamiäärmuslaste jõuk ründas maja, kus elas nende endi, araabia verd naisterahvas, kes oma piiritus jultumuses oli söandanud raamatu kirjutada. Rahvahulk läks metsikuks, meie rünnakrühm ei tahtnud xailoniga neile peale laskuda ja nii oli see hambutu päästeoperatsioon pigem õli tulle valamine. Kõik majas olnud inimesed tapeti, ka kirjaniku kolme- ja viieaastased lapsed, ta ise tiriti välja ja hakati tallama, mõnitama, kaikaid suguelunditesse toppima... loodetavasti suri ta selle protseduuri alguses. Marten vaatas seda – ja startis termotuumaleegil. Me saime muide päris huvitavaid andmeid, mida arvutisimulatsioonid iial ei anna. Linnake lakkas muidugi olemast, koos umbes 5000 lollpeaga; enamik rahulikke elanikke oli ennast õnneks juba eelmisel õhtul kaugemale koristanud. Me teadsime oodata radiatsioonišokki ja tulesammast, aga me ei teadnud, et see sammast ulatub kahesaja kildi kõrgusele – ta nii-öelda voolab lennukile järele – ja et kivimite lagunemisel vabanenud metalliioonid siiski millegipärast praktiliselt ei tungi kaugemale teisest põhjaveehorisondist.²”

² Füüsikast kaugelseisjatele võib eelnev löik väga segaseks jääda – xailon peaks olema kombineeritud mootoritega lennumasin, mis atmosfääris liigub sarnaselt reaktiivlennukitega (kasutades küll õhu kuumutamiseks mitte keemilist

„Meile oli see paras pauk,“ ütles Judge vaikselt. „Mind pani mõtlema see, kui vaikselt juhtunu unustati. Marss, Kuu – kõik ootasid, et Maad tundvad inimesed seisukoha võtaksid, aga need... ei tahtnud. Kui just küsiti, pobisesid „shit happens“.”

„Ma vaatasin pärast mälulintidelt, kuidas kõik toimus. Ei ole kindel, mida meie sellises situatsioonis teinud oleksime, aga... arvestades kõike seda, millega te minevikus hakkama olete saanud, oleks erinevus vast detailides.“ Ta muigas kurjalt.

„Ometi ei öelnud sa sõnagi, kui me ta Titaanile saatsime,“ mühatas Judge.

Jeff lõi käega. „See oli igatpidi ebameeldiv lugu; parem, kui ta Maast võimalikult kaugel on, ehk toob aeg talle unustust.“ Ta sirutas klaasi Judge'i poole, kes selle uuesti täitis.

„No olgu,“ lausus Judge, „kuid alates XX sajandist, kui õpiti prognoose tegema, näitavad graafikud melanhoolselt nulli suunas, ometi Maa elab ja toidab nelja miljardit inimest?“

„Jah.“ Jeff seadis end uuesti kaljuäärele. „Olukord on parem kui oodata võiks. Organismide kohanemine, elujõud, kompenseerivad faktorid ühelt poolt ning võib öelda, et suurem osa inimesi ei kurna enam loodust – söövad solki ja käivad kaltsudes linnade täielikult suletud tsüklites.“

„Milline mudel on praegu kasutusel? Solacal? Racctigge'i statistilised?“

„Ei. Solacali võrrandiväljas ei arvestata süsteemi lõplikkust, osa iterat sioone on ignoreeritud; praegusel piirjuhul lööb see välja. Katse Racctig ge'i pidevatele muutustele interpoleerida annab lausmääramatuse.“

König vaatas korra Judge'i poole.

„Asja matemaatilises külgest ei ole meil järelikult aimugi. Kuidas te üldse tööd teete?“

Jeff muigas kõveralt.

„Seda pead sa teiste käest küsima, ma ei tea detaile ja see pole päris täpselt minu ala ka. Üldiselt vea ja eksituse meetodil. Kohendame empiirilisel võrrandeid, kalkuleerime konstante. Ega muidu ei tuleks meie arvele nii tappev osa infotöötlastest, ja ikka võtavad need futuris tikamehed suure osa intuitsiooniga laest.“

König tahtis veel midagi küsida, kuid Judge segas vahele.

„Aitab, jõuame teemale lähemale.“

König asus kasti sisu uurima, sellal kui Jeff trahviringe tegi.

„Oled sa endalt küsinud, miks me just sinu Piirivalveülemaks tegime?“ küsis Judge peale hetkelist mõtete kogumist. Jeff vaatas teda nagu imelooma.

„Sest ma olen parim!“ Ta turtsatas ja tõsines siis. „Ma olen läbi ja lõhki ordulane – ma sündisin ja kasvasin Madagaskaril. Ma olen 52. Ma olen elanud Kuul, Marsil... Kui lapsed suureks said, tulin siia tagasi. Ma olen olnud lühikest aega ka Triitonil, Ganymedesel, Vestal, ma olen vintsutatud kiirgusest ja kiirendusest, ja usun, et üsna palju näinud. Vana Senat ei ole ju kunagi varjanud, et te usaldate enam inimesi, kes... ongi Ordu. Kes on elanud, töötanud ja juhtinud teisi erinevates kohtades üle Päikesesüsteemi. Minust kompetentsemaid oli siin palju, aga te tahtsite üheks piirkonna juhiks – kes kosmilise kaitseteenistuse prefekt tegelikult on – kedagi minusugust. Milleks see küsimus?“

kütust, vaid tuumareaktorit), avakosmoses aga termotuumareaktsiooni nõ otse, ehk siis kooskõlas tänaste ettekujutustega (me küll ei tea vahendit, millega tekitada juhitavat termotuumareaktsiooni) väljuks sellisest mootorist kalk gammakiirgus ja umbes 25 000 km/s liikuv alfaosakeste voog, mis ainega kokku puutudes mõjub miljonitesse kraadidesse ulatava temperatuurina. Ehk teisiti öeldes on xailonile lisatud madalatemperatuuriline mootor atmosfääris lendamiseks, kuna termotuumamootori kasutamise tulemus peaks olema küllalt sarnane tuumaplahvatusele.

Teised mehed vahetasid pilgu.

„Ma tean, et me ei käitu praegu ausalt,” alustas Judge, „aga vabanda meid – ma hakkam kaugelt peale, ma räägin üldtuntud tõdesid. Enamik Senatist ei ole „pärisröötlid”. Kogu meie... riik on noorem kui meie – meie oleme Ordu loojad ja kujundajad, kuulunud selle hulka juba siis, kui ta alles hakkas formeeruma. Võtame näiteks minu, kes ma olen ja ei ole ka selle perioodi *spaceman*’ile tüüpiline. Ma sündisin New Yorgi džunglis, varases nooruses, kolledžipäevil tegelesin sellega, et hulkusin kahtlase väärtusega sellide seltsis ringi ja lõin läbi isa rahasid. Istusin kahekümneselt ühe lolluse pärast ligi aasta kinni. Asusin juurat õppima, lõpetasin *cum laude*, kuid sellel alal tööle ei hakanud – ei huvitanud ja kõik. Astusin astronautide kooli ja pidasin paljalt löbu pärast sõprade heaks paar nii skandaalset protsessi, et advokaatide kolleegium võttis mult patendi ära. Arvatavasti oleksin teisegi kooli kiitusega lõpetanud, kuid mind löödi viimaselt kursuselt välja joomise, huligaansuste ja süstemaatiliste distsipliinirikumiste – õigemini distsipliini täieliku puudumise – pärast. Ostsin mustalt endale piloodipaberid ning asusin tööle... ühe teisejärgulise kosmosefirma juures (Wright Blue Space Ltd. oli selle nimi, aga see pole oluline). Seal tekkisid mul kohe sidemed Kuu Orduga, kuid üle kümne aasta olin – asju õigete nimedega nimetades – löömamees ja joodik, kes mingil salapärasel viisil oskas lendudevahelise lühikese puhkusega läbi lüüa kõik lennu eest saadud rängad rahad. See oli Tato, kes... tegi mul elu huvitavaks. Jah, midagi omaaegsetest kommetest on mulle alatiseks külge jäänud, aga... Ordu oli suurim väljakutse, mul oli ja on olnud millegi nimel elada.

*Tempora mutantur, et nos mutamur in illis.*³ Me ei jää seda juhtima. Sinusugused – järgmine generatsioon – võtavad üle. Enne meid olid mehed nagu Dexter, Black Lace, Izmir, Leon... ja muidugi Tato. Ta on neist ainsana elus ja formaalne juht, aga millal ta viimati mõne otsuse tegi? Tal on tarkust jääda vaid südametunnistuseks. Need olid mehed, kes alles otsisid *ükskõik millist* võimalust, et inimkond püsima jääks, nad varastasid, petsid ja tulistasid õistel tänavatel. Siis tulime meie, kelle kogu elu on olnud sõda. Olid sa insener või piloot, sa võitlesid Ordu olemasolu eest. Me ei varjanud end enam, me lasime aatomirakette tuhandekildistelt distantsidelt. Me oleme *Võitnud*. Ja nüüd hakkab võitlus hingede pärast. Võitlus, mille sinu generatsioon peab pidama ja võitma, või kõik see, mille nimel me tegutsesime, muutub peenrahaks, valgub liivana sõrmede vahelt ja Marsi linnad olid ainult hääbuva intellekti viimane lambileek. Kas sa saad aru, millest ma räägin?”

Jeff noogutas aeglaselt. „Ainult et sellisel kujul ei ole ma seda kunagi vaadanud. Tõesti, meid on saanud liiga palju ja meie elu on liiga hea, et säilitada ühtsus. On see vajalik? Võib-olla on see just üks neid otsuseid, mida minu põlvkond peab tegema?”

„Põhjenda,” sõnas König.

„Vaata, ma annan endale aru, et mõtteeksperimentid, mis puudutavad inimkonna rännet ruumis, tema päritolu ja põliskodu kosmoses, ei kannata tõsisemat teaduslikku kriitikat. Samas istun ma seal oma maksimalistlike vaadetega tohutu hulga tehnika otsas ja tunnen end võrdlemisi abituna. See nagu ei olekski Maa jaoks, märkamatult on saabunud selge üleolek tehnikas, mida paljude – raske öelda, kas optimistide või pessimistide – arvates ei suuda Maa sajanditegagi tasa teha. Alati säilib oht, et miski lipsab läbi ja Kuu või Marsi linnadele langevad tuumapommid, ent kuigi ma ei vaidle valvsuse koha pealt, on selle tõenäosus...” Ta tegi käega ebamäärase viipe. „Fire pidas ava ruumis lahingu identifitseerimata laevaga, Jupiteri kuudel arenevad robotikolooniad, kes meid enam ligi ei lase, katsed nende poolmehaaniliste mutantvärdjatega, kes iga hetk võivad välja murda – me ei saa pidama ja oleme iseendale oht. Ma resoneerin teie mõtetega, sõnastades seda teisiti – peatumine on alati olnud võimatu või täpsemalt tähendanud hävingut. Me saadame välja täheekspeditsioone, ehitame kogu päikesesüsteemis. Nüüd peame hakkama ehitama ka Maal.”

„See ei ole ju üldse see jutt, mida Apostel räägib,” küsis König ettevaatlikult.

³ Ajad muutuvad ja meie ühes nendega (lad. k.)

Jeff kibrutas kulme. „Disgout? Mis tema siia puutub? Ta on mu sõber küll, aga natuke... logisevate kruvidega härrasmees.”

„Disgout väidab lühidalt, et läbi on saamas pimeduse aeg, mil me vaid surnud mateeriaga tegeleme, aeg on jumala palge ette tagasi pöörduda. Päästa inimkond, kasvõi vastu ta enda tahtmist.”

Jeff vaatas neid, siis hakkas naerma. „Selle pärast ma temaga viimane kord tülli läksingi. Ta ajas mingit jura ärkamisest, ma olin vist pahas tujus, ei mänginud kaasa... noh, ta vist solvus millegi peale... ma pole teda üle aasta näinud, ega kujuta ette, millega ta üldse tegeleb.”

„Ta on viimase aasta jooksul sinu kviteeringuga kakskümmend kaheksa korda Maal käinud,” poetas König süngelt.

Jeff vaatas talle otsa ja ta naeratus suri.

„Mina ei ole teda Maale lubanud. Mitte et mul oleks mingit põhjust talle ära öelda, aga ma ei ole ta käikudest teadlik. Minu kviteeringuga?” Ta mõtles natuke. „Oh kurat... Asjaolusid arvestades peaks mulle tegema skaneeringu. Ma pean seda kontrollima, aga ma tean juba nüüd vastust – umbes poolteist aastat tagasi tuli ta minu juurde ja tahtis Prantsusmaalt mingit plikat röövida. Põhjendus oli piisavalt lapsik, et ma sain aru, miks ta seda suure kella külge ei taha. Olin unine ja viskasin talle lihtsalt sörmuse pihku. Olen muidugi süüdi.”

Ta kõhkles hetke, siis lasi vöölt lahti diskii ja kirjutas kiiresti, uuris seinale tekkinud kujutist ja ägas.

„Ma pole oma tööd korralikult teinud...”

„Ära mõtlegi ametit maha panna,” ütles Judge kiiresti. „Aga... ebageeldiv muidugi, aga skaneeringu tahaksime tõesti vaikselt ära teha. Keegi on valetamist alustanud, me ei tohi riskida.”

„Saan sellest suurepäraselt aru,” ohkas Jeff. Ta mõtles natuke. „Te ütlesite, et midagi suuremat on tulemas...” Ta vaatas ebamugavust tundes teiste otsa. „Eile võttis Tamako ühe seltskonna vastu, kes Prantsusmaalt üles tulid. Ta oli nii sünges näoga, et tehiskaaslane jõnksatas kaks kilti allapoole...”

„Vaata seda teisiti,” lausus Judge. „Kui skaala ühes otsas on jäikade seadustega riik ja teises reegliteta sõpruskond, oleme siiani olnud sellise ulatusega organisatsioonide kohta pretsedenditult vabad. Me ei taha seda muuta, lootes, et see osa inimkonnast, keda me esindame, on saanud piisavalt küpseks.”

Rääkides oli ta kasti põhjast skanneri välja otsinud, Jeff võttis juhtme ja pistis selle endale kõrva taha. Seintele tekkisid ekraanid ja graafikud, kasti kohal hõljus kolmemõõtmeline moodustis.

Jeff vaatas korra ekraane, kus virvendasid ta meelte ja mõtete kuju tised, siis keeras ennast nii, et ta ise neid ei näeks.

„Ma siis kasutan juhust lobiseda eelmisel teema,” alustas ta koopa serval šampanjat limpsides. „minu seisukoht, mida te muide peaksite teadma, kuna olen seda korduvalt välja öelnud, on, et meil ei kaota midagi, kui muudame oma käitumisstiili tunduvalt agressiivsemaks, tehes palju laiemas olukordade skaalas panuse otsesele relvajõule. Näited jäävad praegu vahele. Väidan, ja saan ka tõestada, et see ei tee asja hullemaks, kuid kaotab meie tegevuses üsna palju piiranguid.

Kellega on meil tegemist? Enamus maalastest, ütleme kolm viien dikku, vedab märgatava osa oma ajast virtuaalis, vastukaaluks keel duvad nad nägemast reaali. Praktikas on nad tuimad, apaatsed, loitud, oma piiratud tegevuse sfääris väiklased, julmad, arad. Rutiini muutus võib põhjustada raskeid närvihäireid. Vaatamata suurepärasele väljanägemisele on nad kolmekümneselt füüsiliselt zombid. Neil puudub kollektiivsustunne, iga hetk on nad valmis üksteist hävitama, kusjuures palju päästab see, et reaalses elus ei suuda nad vähimalgi määral riskida. Paraku pole neil otseselt häda midagi ja seega tööstusriikidest tuleks pigem eemale hoida, kuni nad meiega harjuvad. Pidagu meid kurja - tegijateks ja paariaks, elame üle ja kuseme neile orbiidilt pähe.

Aga need tekkivad ja kaduvad impeeriumid mustas tsoonis – kes kõik nimetavad end uueks ühiskonnaks ja põhjendavad, et nende süsteem peab teised välja vahetama – näiteks praegu tehakse Huteetias sõjamasinat, muudetakse inimesi keemiliselt marionettideks, tahavad vallutada maailma – sic! – on vallutanud mõned lähemad territooriumid, sõdurid omavolitsevad elanike kallal. Muidugi, aasta pärast pole tast midagi järel, ja sugugi mitte ilma meie abita, kuid hävitatud majandus... ja kuidas mõõta inimkannatusi? Impeeriumi aga võiksime tuhande sekiga minema pühkida. Mina ja mu mõttekaaslased arvame, et kahju ei olekski suurem, kui me ta võimustruktuurid puruks pommitaksime ja paari dessantoperatsiooniga kogu süsteemi lõhuksime. Viimased juba selleks, et inimesed pisut järje peale aidata, edasi peavad nad natuke aega ise hakkama saama, sest seda pean ma siiski õigeks, et me ei valluta kedagi; koostöö meiega on enesest teadliku organisatsiooni vabatahtlik otsus.

Lõpuni vale on kartus, nagu võiks meie eestkoste tajumine põhjustada mõttetusetunnet. Isegi see ei ole neile kohale jõudnud, mida tähendavad meie hiidtehiskaaslased, mis sealt alt suurepäraselt näha on. Aga ei no kus sa sellega – tühine osa välja arvatud, usuvad kõik, et Kuu Ordu on väike rühm terroriste, kel kunagi suures segaduses läks korda varastada kallid seadmed, mille baasil nad nüüd siis tegutsevad, kuni süsteemid lõplikult rikki lähevad ja nad meist vabanevad, sest gangsterid pole ju võimelised seadmeid remontima – *oo sancta simplicitas*, isegi selle peale nad ei tule, kust me kogu see aeg kütust võtaksime! Üsna palju on Ordu üle kohut peetud; viimane reaalne protsess, nagu me kõik teame, oli eelmise sajandi viiekümne neljandal aastal; kõik hilisem on nõiajaht poliitilistele vastastele.

Nemad ei mõista, et nende elulaad hävitab tsivilisatsiooni, või kui mõni mõistab, ei oska ta midagi peale hakata, ja meie istume siin nagu jumalad, kõrgel ja kaugel. Mehed mõelge – see ei ole mingi teoreetiline võõras madalam tsivilisatsioon, mille üle võib rahus diskuteerida, see on meie oma Maa, meie oma hõim, meie oma kodu, see on seesama üks paat, milles me kõik asume ja mis seal lekib. Muidugi, kui Maa end hävitab, meie olemasolu see enam ei häiriks, kuid... peale seda ma enam peeglisse vaadata ei tahaks.”

Ta heitis pilgu üle õla.

„Su kast näitab, et on end kalibreerinud. Niisiis – ma ei ole Apostlit üle aasta näinud ja ei kujuta ette, millega ta tegeleda võiks. Või kuna su kast avaldas kergest kahtlust, siis täpsustan, et viimase veerandtunni jooksul on mul tekkinud igasuguseid mõtteid. Enne teie küsimusi aga ei olnud ma pidanud vajalikuks väga kaua Apostli tegevuse vastu huvi tunda.”

„Kas sa tead midagi Ixtlanist?”

„Ixtlanist? See on vist mingi element Lõuna-Ameerika mütoloogias, mainitud paaris Castaneda raamatus. Ja vist pandi see nimi ka ühele üsna huvitavale asteroidile.”

„Kas see ei seostu sul Apostliga?”

„Ei.”

Nad kordasid ka eelmist vestlust ja mehed küsisid täpsustavaid küsimusi.

Lõpuks vaatasid König ja Judge teineteisele otsa, viimane ohkas:

„Võid juhtme ära võtta. Meil on väga piinlik. Anna andeks.”

„Vala parem,” löi Jeff käega. „Aga nüüd võiksin ka lõpuks ehk kuulda, mis toimub?”

König seletas.

Siilid udus

„Kuidas sa neid teateid saad?” küsis Alter ekraani uurides.

„Tritoni suure radariga. Selle kiirgust on võimalik modulleerida (nagu loomulikult kõigi taoliste seadmete).” Ta saatis Alterile võrrandi välja. „Sel ei ole praktilist tähtsust, kuna tavaliselt ei ole sellise madalsagedusliku ühesuunalise infovahetuse järele mingit vajadust.” Ta saatis mõned graafikud. „See on igapäevane sünkro minu jaoks, see aga teade. Nagu te näete, ei ole nad tavalisest pildist eristatavad, ja ka siis, kui keegi teaks, kuidas süsteem toimib, ei ütleks need üksikud sõnad-sümbolid midagi. *Mulle* ütleb teade seda, et asi on palju halvem kui arvata oskasime. See ütleb, et meie tehnikat on kasutatud meie vastu ja keegi meie uurijatest on tapetud või paremal juhul üritatud tappa. See ütleb ka, et üks meie uurimislaev on kaaperdatud.”

„Kaaperdatud...” pomises Alter uskumatult.

„Vaata, kõige hullem on, et me olime oma plaane tehes pea sama näoga kui sina praegu. Me oletasime, et enne, kui Ixtlan liiga kaugemale läheb, proovivad nad mõnd uuemat laeva kätte saada; see on neile väga suure tähtsusega, peaaegu hädavajalik. Ja kuna kaks 9/10 tõenäosusega meie põrunud sõpruskonnaga seotud tegelast – David ja Sofi – on Helgolandil pardal, siis oletasime, et see saab just Helgoland olema – see laev on poolteist aastat vana, kohandatud prahis lendamiseks, suurema tegevusraadiusega; on ka õigel ajal õiges kohas *et cetera*. Ja sealt ta tulebki!” Heitis Kent nukralt radarikujutise suunas.

Minuti valitses laua ümber sünge vaikus, siis hakkas Kent uuesti rääkima:

„Helgoland on kuidagi liikumisvõimetuks tehtud, nagu te näete. Ma ei tea, miks teda pidurdatakse kotkaga, ja mitte Promicle Tacho endaga... Sa Alter tahaksid seda kivi võib-olla veel uurida, kuid minu arvates oleme niikuinii jõudmas piirini, kus peaksime aktiivsele tegutsemisele üle minema.”

Vana teadlane põrnitses teda süngelt, siis ohkas.

„Niipalju oleks uurida... Mis mehhanism siiski tekitab häälestuva maseri? Siin on radioaktiivset maaki, kokkusurutud vesinikku ja sobiva kujuga torusid, ent...” Ta vaatas lauale. „Ega Lexi ei aita teadmine...”

„Alter, palun,” segas Jalef pisut ägiseval toonil. „Tavalisel ekspeditsioonil oleksite võib-olla kõik korraga sinna torusse roninud.”

Alter ohkas uuesti.

„Mida me tegema peaksime?” küsis ta Kentilt mõni hetk hiljem pea tavalisel toonil.

„Me vedasime kotka lõhe teise otsa, et juhul kui see leitakse, võiks jääda mulje, nagu oleksin ma tulnud sellega, mitte Catrionaga,” kiirustas viimane vastama, „ja oleme paigaldanud laiali ka muid seadmeid. Leroy on ilmselt liini ära tabanud ja kuidagimoodi Kuule teate saatnud. Salvastasime igaks juhuks ühte majakasse kutsungi, mille ta oma salamaatriksiga lahti saab. Läheme laiali ja vaatame, mis juhtuma hakkab.” Ta tekitas ekraanile võimaluste puu. „Kui kellelgi tuleb pähe midagi, millele me pole mõelnud, on seda veel võimalik lisada.”

Mehed, ka need, kes seda koostanud olid, uurisid loogilisi hargnemisi.

„Niipea, kui tekib kahtlus, et nad on meie signaali kinni püüdnud, sa lähed?” küsis Monkey üle.

„Jah,” vastas Kent. „Luuaga. Otse nende sadamasse. Hawkeye jääb kotkasse passima, teie olge siin tasa, kuni...” Ta osutas võimalustele puul. „Me leppisime selles varem kokku, tundus *easy job*, aga toimuva valguses on see juba ohtlik... mitte et teil siin eriti parem oleks.”

„Ohtlik,” kordas Alter üle. „Kent, sa oled küll luurest, aga ma ei ole nagu kuulnud ühestki sättest, mis muudaks seniseid suhteid täisserti fikaadiga tegelaste vahel. Miks ma kuulen nii paljudest

asjades, näiteks sidest ja Helgolandist alles nüüd? Sa panid mu lõhet uurima, aga ei öelnud, miks. Kas on veel midagi, mida me peaksime teadma, aga millegipärast ei tea?”

Kent sulges väsinult silmad ja seda hetke kasutades ütles Jalef:

„Mina teadsin sidest ja see on kirjas ka Kenti failis „Juhuks kui minuga midagi juhtub”.”

„See kotka ületoomise plaan tuli nii sujuvalt, et arvasin, et te selle koos välja haudusite,” pistis Hawkeye vahele. „Et te olete ühes paadis. Nagu te Kentile midagi uut pähe toppisite.”

Kent raputas pead.

„Mitte midagi uut, ainult ekraaneerisime täiendavalt varukontuuri. Aga nagu Alter teadis asteroidi ehitust, olid mul ähmased ideed, kuidas seda kasutada. Asi pole üldse selles. Peaaegu igal missioonil osatan ma kellegi helli kohti. Ma improviseerin. Nii, nagu teie korjate tükikestest kokku tervikut ja kõrvalseisjale on see müstika, teen seda ka mina, aga ma „töötan” teist erinevalt alal, mis inimesi sügavalt puudutab. Ordu kõrgemate sertifikaatidega inimeste hulgas ei ole siiani esinenud tavalisi kuritegusid, välja arvatud mõned psühhiaatria valda kuuluvad juhtumid, millest ei soovita rääkida. Selleteemalistes väitlustes tuuakse alati välja Marsile minek, mis toimus ju ka osa Senati teadmata ja avas meie jaoks uue dimensiooni. Antud kontekstis ei tohiks aga kunagi unustada Ganymedese katastroofi, kus teadlikult püüti korrata sama mustrit. Te patsutasite mind õlale ja lubasite aidata, aga pidasite veidrikust nalja vennaks ja ei vaevunud eriti kuulamagi. Ent nüüd pean ma teile kahjuks täie veendumusega teatama, et sobivate asjaolude kokkusattumisel hakkavad orduvennad meie pihta laskma.”

„Ma üritan seda mõista – miks nad seda teevad?” küsis Monkey.

„Sest nad usuvad, et neil on õigus.”

„See polnud just see, mida ma ootasin,” vangutas Monkey mõtlikult pead. „Mul on seda raske uskuda, kuigi olen veendunud, et kipub minema nii, nagu sa ütled. Jätka.”

Kent noogutas tänulikult.

„Niisiis – me teame ka, et nende elupaiga õõnsuste kogumaht on ilmselt kolm-neli kuupkilti. Seal elab vähemalt neli tuhat inimest. Standardne elutagamissüsteem suurtele õõnsustele, standardne sadam jne. Et te jälle ei arvaks, et ma teie eest midagi varjan või müstikaga tegelen (vabanda, Alter) – ma tegin juba Maal taustauuringuid (noh, näiteks statistilist analüüsi suurte tehaste kohta, et millal teoreetiliselt võis midagi vasakule minna, laevade kadumamineku register jne; loomulikult Luure register). Seal on oletuslik nimekiri seltskonnast, keda me siit leida võime. Ma ei usu, et eksin rohkem kui viiendiku osas, kuigi meid võivad oodata üllatused. Seda värki juhib kas Urteil Can, Apostel (Disgout Ereki) või Hades (John Ounoumusiga)... Siin on nimed.” Ta saatis need suurele ekraanile.

„Kas ka...” alustas Jalef.

„Ma ütlesin, et ma võin eksida.”

„Siiski – konkreetselt, miks sa panid siia Turteltuvi?”

„Pilt on aktiivne, vaata ise.”

Jalef tõstis käe ja sihtis sõrmega ekraani. Hetkeks vilksatasid sümbolid, kui ta juhtlaseri kiir linki tabas, siis vahetus pilt arhiivimäärangute muustriga, mida ühendasid viited.

„Olgu, ma juhendan, läheb kiiremini,” lausus Kent. „Pärast võid täpsemalt vaadata ja üle mõelda. Siin on umbes paarkümmend korda, mil ta on võtnud sõna religiooni poolt, siin on tema tegevus Orientalistika Klubis. Ootamatu huvi Maa vastu, retked erinevatel ettekäanel paikadesse, mis” – korraks pilt vahetus – „on meie arvates seotud inimeste värbamisega. Suhted teiste tegelastega, kes arvatakse salaliitu kuuluvad, esmajoonel Feng Lii, kes töötas just sel ajal Meegla Lhaol, kui –”

korraks jälle uus pilt täis numbriridu ja viiteid „– G12 tüüpi hapnikuregeneraator ilmselt kõrvale pandi. *Et cetera.*”

„Tõsine nuhkimine,” märkis Alter.

„Need on kõik avalikud andmed, võite ka üldarhiivist vaadata.”

„Jah. Ma olen oma vanu esinemisi vaadanud, mõnikord ei tunne äragi. Paljusid tegemisi ise ei mäletagi.”

„Ma ei vaata ju üldse seda. Ainuke, mida ma neile inimestele ette heidan, on, et nad varastasid Ordu vara ja tulistavad meie pihta. Seni ei ole sa ju midagi halba... tegelikult üldse mitte midagi arvanud, loomulikuks pidanud, et sellised tegemised arhiveeritakse. Kui ma tuleksin mingis olukorras rääkima, et aga vaata, seal kümme aastat tagasi rääkisid sa seda, naerdaks mind välja.”

„Õige küll...” Alter ohkas. „Ilmselt olen jah uue vaatenurga pärast ärritatud. Me elame mälupankades oma elu, kuigi võib-olla oleme ammu surnud, ja unustatud laip leitakse paarkümmend aastat hiljem... Aga ma õelutsen, see on teine teema. Hawkeye on nende side kätte saanud.”

Viimane oli kogu vestluse aja oma seadmeid piinanud, nüüd ta noogutas.

„Suundside. Aga plahvatuste sodi on nii palju, et suudan hajunud kiirgust püüda.”

*

„Ah et see ongi siis Ixtlan,” pomises Deathface silmi avades.

„Uskumatult tobe märkus,” lausus Leroy tüdinult. „Oled ärkvel?”

„Läksid praegu tabelit juhtima,” turtsatas piloot. Ta niheles toolis.

„Pesta tahaks...”

„Ei saa. Vaheta regeneratsioonikombekas ära.”

„Me ju veel lendame?” Ta hakkas kiiresti skafandrit maha ajama.

Leroy kõhkles hetke, siis viskas peaga. „Tee ruttu.” Ta nuusutas õhku. „Oleksid kohe võinud öelda, et see sul reisi algusest vahetamata...”

„Äh, pea suu. Kaua mul aega on?”

„250 sekki kaalutuseeni.”

Kui ta kergelt auravana taas ruumi tuli, ohkas Leroy kergendatult:

„Kaheksa sekki.”

Piloot vedas kiiresti alumised kihid selga, siis pugus uuesti skafandrisse ja sulges selle, viimast muidugi juba hõljudes.

„Seda neetud ürpi ongi lihtsam kaalutuses selga ajada,” kommenteeris ta tooli istudes.

Komandör noogutas lühidalt.

„Meil pole enam aega protseduuri mõttes läbi käia, loodan, et selle järele pole vajadust. Loed?”

Nad ei näinud enam teineteist, nii et kui Deathface ka noogutas, siis läks see tühja.

„Suhteline kiirus 120 m/s. Kütust kotkas järgi 0,00012... mh, aga me ju... Käisid mõõtureid sorkimas?”

„Sa pole veel täiesti ärganud. On su VI laetud?”

„Jah.”

„Siis käivita ja kao kotkasse.”

Deathface hiivas end uuesti üles, vajutas paari klahvi ja sukeldus luugist alla, viibates Leroy'le. Miski ruumis vääratas, siis paistis, et piloot istub ikka toolis.

„Kontrolli teda ja mind,” lausus vaikne hääl komandöri peas. Mees heitis pilgu ekraanile ja nägi kanali märgendit „Df2”. Ta muigas, kui kiri sekundi pärast olematusse hajus.

„Deathface – kaugus, laskumisprotseduur...”

Teda katkestas teiste ekraanide elluärkamine.

„Kuule, kas me nüüd võime lähemale tulla?” uuris naine kannata matult, noogutades lühidalt piloodi kujutisele.

„Me oleme sellest korda kümme rääkinud – las ma maandan ta.”

„Jah, sa oled mulle lugenud üles ka põhjused, aga ma pean seda ikkagi tobedaks jäärapäisuseks. Kuula omi inimesi, kui sa meid ei kuula!”

„Tõepoolest, kogu oma lugupidamise juures,” venitas David. „Kuula Belinead - Promicle Tacho paagid on täis, laev täies korras. Usun, et riski tase oleks palju väiksem, kui lasta meil teid maandada.”

Leroy vaatas ühelt ekraanilt teisele ja raputas vaikides pead. Kujutised olid tema jaoks kõrvuti, ent oma laeva juhtimiskeskuses viibijate poole vaatamiseks pööras naine ekraanil end peaaegu ringi. Leroy teadis, et teise laeva juhtimiskeskus oli hoopis teistsuguse ülesehitusega, seal oli vaid kaks piloodikohta kõrvuti, ülejäänud inimesed istusid tagapool. Eraldi kujutist igapähest nendest ei olnud, ent üldvaatel nägi ta kõiki oma inimesi.

„Meil on hea rahulik olnud sellest ajast, kui te nagu nõiad luudate seljas läksite...”

„Ära muuda teemat,” porises Mekatu. „Ma ei ole muidugi kompe tentne end sinu asjadesse segama, aga...”

„Siis ära sega,” pistis Deathface (tema kujutis) vahele.

Mekatu lõi kannatamatult käega ja jätkas:

„... kasvõi arvuti juhtimine – te ei ole seda siiani korda saanud, ent meid ka ligi ei lase. Poisid vaatasid väga süngete nägudega protsessi tabelit.”

„Sest sel on ikka mingi viga. Mis siis saab, kui teie oma ka musta huumori klubisse astub?” torises Deathface'i kujutis.

Leroy jälgis muid kirju ja numbreid ekraanidel, nüüd ta ohkas. „Enam pole niikuinii aega. Sada sekki pidurduse viimase astmeni.” Ta pühkis ühe käeliigutusega teiste kujutised serva väiksemaks.

„Df2 – OK?” edastas ta otse modemile.

„PERSE!!!” süttisid ta teadvuses sekundiks tähed. „Nad arvatavasti aimavad.”

„Protsessitabel?”

„Ainus asi, mida on raske jäljendada. Vaatamine ära keelata oleks veel kahtlasem olnud... Igatahes olen nüüd kotkas.”

Leroy puudutas mingit lülitit ja lahkus samuti ruumist.

„Sidekatkestus!” teatas keegi teiselt laevalt.

„Jah... Neetud arvuti. Ja te ikka tahate lähemale ronida?” küsis tooli tekkinud komandöri kujutis

pisut irooniliselt.

„Paranoik,” turtsus keegi. Mees (või täpsemalt kujutis) heitis korra pilgu ekraanidele, kus asteroidi valged kaljud katsid poolt taevast, laotudes mõõtmalt suurtena, nagu mõni planeet, vaatas korra ka kümnekonna kilomeetri kaugusel passivat teist laeva ja langetas käed juhisele.

„Mul voolab aju kõrvade kaudu välja, kui ma proovin arvata ära kõiki neid „oletame et nemad aimavad et meie aimame, et nemad aimavad...”,” urises päris Leroy end kotka tooli hiivates.

„Millega sa tegeled?”

„Salvestan korraldusmooduleid. Et me saaksime lennata isegi ilma kohaliku arvutita.”

Komandör noogutas. „Kontrollisin haaratseid, mootorit, kütust. Oled valmis?”

Teine mees ei jõudnud vastata, sest numbrid ekraanil, mida mõlemad ühe silmaga olid jälginud, jõudsid nulli. Valge tuli lahvatas nende all, hetkeks näis, et asteroid lendab tükkideks. Nende sihtmärgiks olnud hallikalt sädelev sile pind kadus nagu silmapete, igas suunas hajus ruumi servadest sinakasrohelistel helendavatel räbalaid. Põhiliselt siiski mustvalges skaalas põrgu kerkis neile vastu, helgeldes punakat tuld otse all. Miski krigises, klobises, jäätükid põrkusid laeva korpusele, kandes edasi rahehoo häält plekkkatusel, olles aga palju ähvardavam.

„Kaugus pinnast... (oleks siin selline!)... kolmkümmend meetrit, suhteline kiirus 0,0... pole oluline. Kotkas eraldub,” luges Deathface (ja tema kujutis juhtruumis tegi sedasama). Kostasid naksatused, kui haaratsid lahti ühendusid. Mehed jälgisid ekraane ja kuna kumbki ei näinud midagi ohtlikku, pomises Leroy:

„Läksime,” ja vajutas stardihoovale. Midagi ei juhtunud.

„Eraldun juhtimisest,” napsas piloot ja keeras end ühe teise klaviatuuri poole. Ta vaatas paar sekundit kirju, siis hakkas kurjalt naerma. Ta valis kombinatsiooni, siis küünitask end ettepoole ja ühendas aegsasti lahtivõetud paneeli taga mingid juhtmed ringi.

„Mis juhtus?” küsis Leroy. „Muide, me kukume kohe alla.”

„Äh, kavalad raisad. Otsisin mingit juhtmoodulit, aga nad seadsid arvuti lihtsalt peatuma lahtiühendamisel. Ma saan ta pärast korda, aga praegu ei ole selleks aega.”

„Kui see pärast tuleb. Hoia kinni.”

Kotkas laskus pehmelt lumme. Deathface jändas vandudes juhtme tega, siis tormas oma hädapärast kinnitatud arvuti klaviatuuri kallale, nagu esitaks sümfoonia kulminatsiooni.

„Start,” klähvatas ta, Leroy vajutas hooba ja korraga olid nad taas vabas ruumis, asteroid pöördus nende all ja seljataga keerles helendav udutont.

„Mis juhtus?” kostsid ekraanidelt alarmeeritud küsimused.

„Kurat seda teab... kas keegi kretiin sorkis kotka arvutit?” urises Leroy kujutis laevas, töötades piloodikohal. Kotkast oli neil endil hea vaikides vaadata ja kuna nad teadsid konteksti, tabasid nad, et Belinea ei suutnud jätta Davidi poole kiiret mürgist pilku heitmata.

„Igatahes kaugele ta minema ei peaks, kütus oli praktiliselt otsas,” täiendas Deathface'i kujutis.

„Oleme maas. Kus siis see teie lubatud baas on?” tahtis Leroy (kujutis) teada. „Võiksite seal aega parajaks teha, kuni me laeva parandame.”

Oli näha, et inimesed teises laevas lausa õhku ahmisid.

„See on juba kurat teab mis...” tundus, et nad on tõsiselt pahased.

„Kui me Kuul tagasi oleme, esitage selle kohta hagi. Aga praegu olen mina komandör,” urises Leroy. „Muide, kas te teate seda lugu – kohtuvad kaks planetoplani, üks küsib teiselt, miks sul

silmad märjad on...”

„Lõpeta idiootsused!” röögatas Mekatu. Ta silmitses mõtlikult pahuralt õlgu kehitavat Leroy’ d ekraanil ja pöördus siis Belinea poole:

„Vist on kõige targem baasi minna. Laeme seal skafandrid, vaatame vajalikku tehnikat ja ma võtan suure haamri – küll me sisse saame.”

Belinea noogutas, siis pöördus kõrvalekraani poole:

„Poisid, kuhu kotkas läheb?”

„Ei näe momendil. Igal pool on ju selle jäävoolu tekitatud „atmos fäär”. Kohe stardib meie oma.”

Mehed kotkas vahetasid pilgu.

„Paneks minema?” pomises Leroy ja raputas kohe pead. „Me ei saa teisi maha jätta.”

„Jääme siia sodisse peitust mängima?”

„Mõneks ajaks.”

Puldil sähvatas kiri, Leroy heitis sellele pilgu ja pani ta vilkuma.

„Juba nägin,” ühmas Deathface. „Mis see olla võib? Lõks lollidele?”

„Tuhandiksekine suunatud radarimärgend... Ega tal infokihti ei ole?”

„On,” vastas piloot sekundi pärast. „Mina ei saa lahti.”

Leroy tõmbas teate ekraanile ja proovis oma võtit.

„*Ou, shit,*” pomises ta tulemust lugedes, siis saatis tekstiread kaasla sele ja haaras juhiseist.

„Meeldiv on vähemalt teada, et sul on õigus olnud,” porises piloot nende laskumiskohta kontrollides.

Kotkas tungis peaaegu pinnal libisedes päris suure kiirusega õhukese lume alla, mõlemad jälgisid radari kujutist, et neile midagi tahkemat ette ei satuks, sellal kui kiirus aegamööda vähenes ja nad aina sügavamale tungisid.

Galaktika kiirus II

„Nad võiksid mind juba märgata...” porises Kent lumiste äärtega tumedasse kaljukaevu vaadates. See ei olnud üldsegi kutsuv. Ta vajutas kergelt pöidlaga juhtkuule umbes 2,5-meetrisel avaruumis liikumiseks mõeldud abiraketil, mille seljas ta istus. Sinakalt hõõguvad gaasijugade koonused löid kogu tolmust ja gaasist uduse ümbruse heledaks, valgeks ja muinasjutuliseks. Kent libises sisse pea kilomeetrise läbimõõduga avausest, raketi prožektorid valgustamas kerkivaid seinu, pilk otsimas inimtegevuse märke.

„Mul on kange tahtmine luud korra termotuumarežiimile lükata... Ja üldse, loodame, et neil ei ole siin mingeid turvaseadmeid,” jätkas ta oma monoloogi, korrigeerides korra kurssi ja pidurdades, sihiks enam-vähem silindrikujuline moodustis süvendi põhjas. Sellel kirumisel oli kaks eesmärki – esiteks kuulsid seda „omad” laevas, teiseks oleks see pidanud ka kellegi „kohaliku” tähelepanu äratama, sest tõenäolistelt pidid seda kuulma kõik, kel Kuu Ordu standardseadmed.

Ta ei jõudnudki eriti kaugele, kui skafandriraadio ellu ärkas, näidates sidet üldkanalil:

„Turvaseadmeid ei ole. Sa liigud õiges suunas, lüüs ja lift on sinust kuuskümmend meetrit, silindri jalal, umbes radiaan paremal.”

„Täna,” vastas Kent ja muigas omaette. „Nüüd juba kolmkümmend meetrit... näen. Vähemalt koputasin õigele uksele. Tulen kohe alla.”

Mehhanism oli standardne ja liikus kiiresti. Kent tõmbas end lakke, et kiirendus seda ei teeks, siis tuli pidurdus, mis andis korraks peaaegu G, ja vaevalt minut peale sisenemist oli ta all. Õhulüüs ja kõik muud seadmed, mis nähtaval, olid tavaline tehnika, nii et Kent tundis end peaaegu nagu kodus. Teispool õhulüüsi teda oodati.

Kuivõrd teine mees oli kombinesoonis, ainult kuft õlgadel, ajas ka Kent peale pilku näidikutele kiivri kuklasse kokku.

Ta vaatas teisele otsa, nad tundsid teineteist ära.

„Kent, Senati vastuluure ülem.”

„Disgout Erek, tuntud ka kui Apostel.”

Teine noogutas pisut ebamugavust tundva ilmega, mis püsis ta näol tegelikult kogu hilisema vestluse aja.

„Ma ei kasuta siin seda nime. Disgout. Tere tulemast Ixtlani Pühasse orgu. Peab tunnistama, et sa ei tee oma ametile häbi. Vist on kõige õigem meie nõukogusse minna. Peale minu tahavad arvatavasti teisedki sinuga rääkida. Sul pole kiiret?”

„Ei. Ma nagu tulingi teiega vestlema.”

Mees kõhkles veel hetke, siis viipas ja pöördus. Nad sammusid kõrvuti koopa seinale raiutud kiriku esikülge meenutava löövi alt sisse.

„Kas sa tulid kuidagi kuue päeva taguse jäävoolu sees?”

„Jah.”

„Loodetavasti ei olnud sa kamakas, mille me puruks lasime? On su laev terve?”

„Jah. Ei minul ega mu meestel pole midagi häda.”

„Kas sul on side nendega?”

„Jah.”

„Millegipärast me ei näe saabuvat kanalit.”

„Nemad ei saadagi pidevalt. Teie elamine on väga hästi peidetud. Me arvasime, et enne püsimise peidus ja vaatame, miks.”

„See ei ole ordu tava.”

„Teie alustasite.”

Paarkümmend meetrit kõndisid nad vaikides.

„Miks ma ei näe siin ühtegi inimest?”

„Siin ei käida eriti.”

„Huvitav, miks ma seda ei usu?”

„Olgu, me käsutasime kõik kaugemale.”

„Et juhul, kui minu asemel oleks tulnud Leroy või Deathface, oleks ta sattunud sinna, kus ülejäänud Helgolandid meeskond. Kas juhusliku avarii läbiteinud tüüp oleks kadunud jälgi jätmata?”

„Kas sa sondid mu kuritegelikkuse määra? Me oleme piisavalt kaugemale läinud küll, et ühe inimese elu ei ole suur ohver meie valitud tuleviku eest. On's Ordu kunagi teisiti käitunud?”

„Me oleme teelt pühkinud küll kõik, kes seisavad meie ja üldse inimkonna võimaluse vahel eksisteerida. Me oleme valinud oma eluviisi ja kaitseme seda, aga me ei suru oma eluviisi teistele peale.”

„Mida sa siia tegema tulid?”

„Rääkima. Teada saama, mis kurat toimub. Miks keegi varastab Ordu varandust, petab inimesi ja üritab teha midagi, mis kõigi parameetrite järgi on rumal, tarbetu ja ohtlik. Ma loodan, et meie vestlust kuulatakse praegu, siis ma ei pea oma seisukohti kaks korda kordama.”

Disgout mühatas ja ei vastanud, nii et viimase osa teest läbisid nad vaikides. Ruum, kuhu nad jõudsid, oli üsna ilmetu ja hall, ning nagu Kent ka muudes ruumides oli märgata jõudnud, ei kannatanud seltskond siin mitte esteetilise naudingu ülikülluse all.

Kent tundis silmapilk ära ka teise mehe, kes neid ruumis ootas.

„Hades. Me arvasime, et see pead sina olema. Sa oled päris suure töö ära teinud. Kuigi kõiki reegleid rikkudes.”

„Kent. Nii et sa leidsid meid ikkagi üles. Millegipärast arvasin ka mina, et see pead justnimelt sina olema. Miks sa tulid?”

„Kuulama, vaatama, seisukohta võtma,” lausus Kent, mõeldes, kui mitmendat korda peab ta neid sõnu missiooni jooksul erinevatele inimestele lausuma. „Senati seisukoht on, et vaatamata kõigele on teil õigus minna, kui te tahate. Arvatavasti pahandame me, kui te olete kaasa võtnud mingeid inimkonnale kuuluvaid suuri väärtusi. Ja minu kohuseks on veenduda, et kõik asuvad sellele teekonnale vabatahtlikult.”

„„Inimkonnale” tähendab Ordu? Mis ütleb, et me oleme huvitatud, laskmaks sul seda kõike teha?”

„Kas me hakkame nüüd teineteist ähvardama?” Kent ohkas. „Ma jätaaksin selle osa heameelega vahele, ent äärmisel juhul kasutame me Tähedraivi. See, kui mu missioon ebaõnnestub, on piisavalt äärmuslik. Senat käivitab selle kasvõi profülaktika mõttes – näitamaks, et Ordu ei talu rumalat nalja.”

„Kas Ordu ohverdaks Altairi sondi paljalt selleks, et maksta kätte, kui sa tagasi ei tule?”

„Milleks midagi ohverdada? Ixtlan on Tähedraivi tööraadiuses veel aastaid. See paarinädalane auk, et teid komeediks muuta, leidub millalgi ikka.”

Kohalikud kaks põrnitsesid süngelt vaheldumisi teda ja teineteist.

„Kust me teame, et sul on sellised Senati volitused?” küsis Disgout.

„Tule jumal appi, võtke raadio ja küsige järele. Seadmestikus, mille te pihta panite, on ju ometi kõik vajalik kontaktinfo olemas. Jällegi – leppige, et teie avantüür ei ole enam mingi saladus, võiksite kogu kommunikatsiooni taas püsti panna.”

„Nii et legaliseeruksime? Iseenesest on Senat sel juhul ettearvamatult mõistlikult käitunud.”

„Senat võttis asja huumoriga ja leidis, et tehtud lolluste eest määratakse teid Ixtlani pagendusse. Hundid söönud, lambad terved. Saage aru, see on suurepärane, et teiesugused maniakid endale ise vee peale tõmbavad.”

„Mida sa siis sooviksid?”

„Vaadata siin ringi. Saan arvatavasti hakkama mõne päevaga, oleksin tänulik giidi eest. Siis saadan Kuule raporti, lepime kokku konkreetset protseduurid ja kontaktid ja kõik. Mina lendan minema.”

„On üks asi, mida te seal ei näi mõistvat,” alustas Hades. „Me ei teinud seda mitte selleks, et kellegi kiitust või laistust ära teenida. Meil oli kavatsus kellelegi midagi ütlemata minna oma elu elama. Ma

saan su uudishimust aru, kuigi ma ei näe vajadust sellele järgi anda. Loomulikult ma lasen sul ringi vaadata, sest see on tõenäoliselt kõige lihtsam viis sinust lahti saada. Ma olen äärmiselt huvitatud, et see külaskäik kujuneks võimalikult lühikeseks ja vist selgemalt ei saagi seda öelda, et me ei soovi tulevikus mitte mingeid külalisi.”

Kent noogutas. „Teade vastu võetud. Eks me paneme Ixtlani ümber tiirlema ühe satelliidi, et vältida igasuguseid kontakte.”

„Me ei soovi oma maailma ümber mingeid satelliite.”

„Jah? Kui suurt osa ruumist te enda omaks peate? Tuhat kilti? Miljon? Miljard? Lepime kokku ja me paneme selle ala taha.”

„Te ikka peate räpaselt mängima.”

Nüüd ohkas Kent juba teesklematult tüdinult. „Teie alustasite.”

Mehed vaatasid uuesti teineteisele otsa, mõlemad kehtasid õlgu.

„Eks sa vaata siis,” viskas Hades talle allasurutud vihaga. „Disgout saadab sind.”

Mehed vaatasid veelkord kõheldes teineteisele otsa, siis langetas Hades pilgu.

„Näita talle linna. Alusta kirikust.”

Ta viipas käega ja sammus langetatud päi ukse poole.

„Vabandust, ma tahaksin kõigepealt rääkida Helgoland'i mees konnaga,” lausus Kent Disgoutile. Hades pidi seda kuulma, kuid ta ei reageerinud. Disgout heitis pilgu ta lahkuva selja poole ja mühatas: „Läksime,” kui uks teise taga oli kinni vajunud.

Nad sammusid (või õigem oleks öelda – hõljusid kümne-viieteist meetriste lamedate hüpetega) läbi avara koridori ja jõudsid sadade ruutmeetrite suurusesse ruumi, mille üks sein oli läbipaistev ja avanes pea kilomeetrisesse koopasse, mille kausjas põhjas laius linn. Kent libistas kiire pilgu üle inimeste, kes nende sisenemisel pead tõstsid, ja noogutas tervituseks. Paar inimest hüppasid püsti ja tulid lähemale.

„Keda ma näen...” Micki hääles oli kahtlus.

„Tere Yumiko, Mick. Mekatut ja Lusyt ma näen, kus Terry on?”

„Kent...” Yumiko uuris teist. „Alustaks sellest, et mis asjaoludel sina siin oled?”

„Senat avastas, et toimub midagi veidrat, ja mind saadeti asja uurima.”

„Kas nad said su kätte?”

„Ei, tulin ise.”

„Terry läks kirikusse...” Yumiko vaatas selja taha.

„Mekatu ja Lusy... See on Kent, Senati esindaja,” seletas ta lähemale jõudnud inimestele.

„Kuidas teid koheldud on?” küsis Kent peale tervitust.

Mekatu vaatas korraks teiste poole, siis kehtas õlgu.

„Peale selle, et kogu situatsioon on kretinistlik, pole meil häda midagi. Pole nagu olnud veel põhjust kellelgi nägu sisse lüüa... Sofi ja Davidi kohta sa ei küsinud?”

„Nad vist siin „omad”.”

Mekatu noogutas arupidavalt. „Ega sa Leroy’st ja Defist midagi ei tea?” küsis ta peale hetkelist kõhklust.

„Elus ja terved, minu meeskonna juures... vabandust.” Kent astus akna juurde ja silmitses pikalt sealt avanevat panoraami. Ta fikseeris silma nurgast, et Disgout oli tema kõrvale tulnud.

„Kas sa ei karda, et ühel päeval tuleb sul nende valitsemisega probleeme?” Kent viipas peaga alla elamutele.

„Ei.” Ka Disgout silmitses lappideks jagatud kaljunõlva, kus kiren dasid erksavärvilised elamud.

„Me oleme neist liiga palju targemad ja tugevamad. Nii vaimselt kui füüsiliselt. Nende lastega ehk, aga seda saab vaid tervitada – kui järgmises põlves ei ole enam vahet.”

„Suudate te seda? Vältida ka... usulist hierarhiat?”

Disgout muigas kõveralt. „Kas ma pean lubaduse andma? Garan teerida me ju ei saa. Loodame vaid, et inimkond on midagi õppinud... ja meie usk ei ole pidur vaid stiimul.”

„Kaua te kavatsesite siia lisaks inimesi tuua? Kui palju?”

„Kavatsesime – miks minevikuvormis? Nii et siis ikkagi vahelesegamine? Inimesed ei ole Ordu pärisorjad.”

„Ei. Mitte kedagi ei takistata siia tulemast. Kui, *kui* on täidetud mõlemapoolse vabaduse tingimus – et ka lahkuda on võimalik. Seni aga ei lasta Agamemnoni minema.”

„Seda ma kartsin – laevad!”

Kent vandus omaette. „Mul tilgub süda verd, kui ma mõtlen, kui palju tööd on ühes planetoplanis... Ei, me oleme tegelikult leppinud Promicle Tacho ja Agamemnoni kaotusega.”

„Kaotusega! Juba su sõnavalik... Seda enam vajame Helgolandit.”

„Teil ju ei ole Helgolandit,” segas Mekatu vaikselt vahele.

Disgout vandus omaette.

„Nii et nad ei ole ikka sinna sisse saanud?” küsis Lusy.

„Laeva? Said küll, juba eile,” seletas Mick, kes oli kümmekond sammu kaugemale baari juurde läinud. „Aga – ma käisin ka seal – see oli päris lõbus, kui mitte arvestada, et vaene David on nüüdseks ilmselt juba pöördumatult hullunud.” Ta naeris omaette. „Leroy ja Def on ikka fantastilised tüübid.”

„Mis nad siis õieti tegid?” küsis Kent silmanurgast Disgouti poole vaadates. Tollele teema ilmselt ei meeldinud, ent ta ei leidnud võimalust vahele segada.

„Kas nad teile ei rääkinud?”

„Nad rääkisid vaid, et jätsid maha mõned sigadused, ent mitte täpsemalt.”

„Nad ühendasid blokid totaalselt ümber ja hävitasid märgendid – mis praktiliselt tähendab, et keegi kurat ei saa aru, kuidas kogu TI üldse töötab. Kui see täielikult seisata, võib kuluda kuid, kui mitte aastaid, et masinavärgile uuesti hing sisse puhuda.”

„Ent dokumentatsioon...”

„Aga seda neil ju ei ole! Kui oleks, siis muidugi – otsad välja ja uued kaablid asemele – paari tunni töö. Nüüd aga on süsteemid blokeeritud ning lisaks jalutavad ringi ja jälgivad kogu asja meeste virtuaalisiksused – kommenteerivad, teevad märkusi, räägivad vanu anekdoote... Initsia liseerivad end ümber, kui tundub, et David hakkab midagi taipama... Vaene mees.”

„Oleks veel ainult seda!” naeris Mekatu. „Nad kustutavad tal WC-s tule ära, panevad kohvisse sinepit ja lülitavad tooli kütte maksimumi. Terve laev on inimeste jaoks üks kohutavalt õelate poltergeistide pansionaat.” Ta tõsines. „Mis nüüd? Millised on su kavatsused ja võimalused?”

Kent kehtas õlgu. „Kuivõrd teil midagi häda ei ole, kannatage veel. Tahan siin ringi vaadata, siis otsustame.”

Mekatu tahtis veel midagi küsida, ent mõtles siis ümber, kõhkles.

„Nad soovitasid sul kirikust alustada?”

„Jah.”

„Tee seda.”

Kent vaatas teisele pikalt uurivalt silma, üritades taibata, milles on asi, siis loobus ja pöördus Disgouti poole.

„Läksime.”

„Jah. Aga teel on veel üks inimene, kes soovis sinuga väga kohtuda.”

Nad sammusid kõrvuti läbi koridori, mis lõppes uksega umbes kolme kümne meetri kõrgusel seinas. Mitte mingit teed edasi ei olnud.

„Siit tuleb hüpata,” osutas Disgout astangule teispoole kuristikku. Ta näitas ise ette ja tegi läbi õhu sujuva kaare. Kentil nii hästi ei läinud, sest ta ei osanud täpselt arvestada gravitatsiooni, ja nii pörkas ta seinale pea viis meetrit astangust kõrgemal.

„Teinekord läheb paremini,” poetas Disgout kuival, kui ta lõpuks teise kõrvale maha sadas.

„Kavatsete kunagi midagi püsivamat ka ehitada?” küsis Kent, kui nad edasi sammusid.

„Milleks?”

„Tõepoolest...”

Tee pöördus kaljusse, nad läbisid avara tunneli ja jõudsid galeriisse, mis laskus hiiglasliku, mitmekilomeetrise trepina allapoole. See paistis olevat selle maailma peatänav. Määratu kaldne õõnsus oli täis tulesid ja värve. Teed ääristasid mõlemal pool majade fassaadid, mille hulgas võis eristada peaaegu kõiki Maal esinenud arhitektuuri stiile. Enamasti oli tegemist kahe- kolmekorruseliste hoonetega, aga siin kerkis pilvelõhkuja peegeljas esikülg (õieti polnudki aru saada, kus reaalne ehitus joonistuseks üle läks), tema kõrval laiutas iglu. Minareti kõrval oli lõkkease ja sõid rohtu lehmad.

„Teete isegi tuld?” küsis Kent rohkem jutujätakuks.

„Ei. See ei põlekski korralikult nii väikeses raskusjõus.”

„Lehmad?”

„Robotid. Rohi on ehtne.”

„Muld?”

„Loomulikult mitte,” vaatas teine teda pahaselt silmanurgast, üritades taibata, kas teda ei mõnitata. „Madal aukudega vaip. Võib peal kõndida... Eriti siinse kaaluga.”

„On teil pärisloomi?”

„Jah. Pärast näitan sulle Trumlit, seal on loomaaed.”

Nad valisid ühe terrassi, mis valge tänavana piki seinu vonkles, meenutades ähmaselt kuurorte Vahemeremaade kaljustel randadel. Disgout viipas käega, osutades ühele majale.

„Kent, oled see sina?” kostus nende kõrvu hääle. Kent peatus nii järsult, et pörkas veel korra üles ja libises hetkeks kápuli kaldudes meetrit viis, enne kui tasakaalu tagasi sai.

„Tädi Elviira, mis sa siin teed?”

Vanaldane naine astus rõdu äärelle, haaras pihku oma kepi ja hüppas alla. Kepp osutus gaasimootoriks, selle abil hoidis ta tasakaalu, kui tänavale meeste juurde laskus. Ta oli heledates riietes, kandis kübarat, mis võis moes olla kolmveerand sajandit tagasi, ja pitsidega valget kostüümi.

„Kas sa tõesti tulid meie juurde? See nagu ei klapi sellega, mis ma sinust mäletan?”

„Ei, ei tulnud, vanatädi. Ma olen Ordu Senati teenistuses ja tulin patrullkäigule.”

„Sa mängid ikka veel maailma valitsemist, mu poiss?”

„Esialgu iseenda,” muigas Kent. „Kaua sa siin oled? Ma pole sinust küll aastaid kuulnud?”

„Ega me vanad ei huvitagi sinusuguseid,” lausus naine vaikselt, etteheiteta. „Ei käinud sa mul Maalgi külas, saati siis peale Marsile minekut. Aga mul on hea meel sind näha.”

„Mul sind ka. Aga sa ei vastanud mu küsimustele?”

Naine muigas omakorda. See muutis nähtavaks kortsud ta näol, mis muidu üsna sile oli.

„Kaks aastat. Tulin vaikselt ära. Mu mailid tulevad siia järele. Aga mitte keegi mu vanadest tuttavatest pole mind otsinud. On sul kiire? Tule minu juurde teed jooma. On sul niipalju aega?”

Kent vaatas Disgouti poole, see noogutas.

„Mine. Ma ootan sind seal baaris.” Ta osutas ühele hoonele paarisaja meetri kaugusel allpool.

Naine võttis hoogu ja hüppas rõdule tagasi. Seekord arvestas Kent paremini ja suutis talle esimesel katsel järgneda.

Tuba oli roosa ja täis vanu asju. Siin sillerdas trümoo, peegel nurka dest kergelt tuhmunud, seal tugitool, käsipuud täis ussiauke. Tasase vulinaga voolas vesi akvaariumi purskkaevust ja kerge klõbinaga askeldas robot elusatel palmipuudel.

„Üks hetk,” ütles Elviira ja andis kiiresti poolarusamatuid korraldusi baarirobotile.

„Kuidas sa kuulsid, et ma tulen?”

„Mis selles erilist? Olen ju ordulane... Palusin Disgouti sind siia tuua.”

„Ma nagu sain aru, et nad ei teatanud mu tulekust avalikult?”

„Ei? Miks sa nii arvad? Igatahes on mul arvuti tuttavate ja sugulaste otsimise peal.” Ta viipas seadmele. „Kogu aeg tuleb ju inimesi. Meid on tuhandeid. Ma ei tunnegi enam kõiki.”

Ta võttis robotilt kannu ja hakkas ise valama teed vahepeal lauale tekkinud tassidesse. Tee paiskus fontäänina laiali, moodustas kõrgeid skulptuure õhus ja vajus siis aegamööda, mõtlikult valgelt ootavasse portselani.

Kent lasi end istmetele lõdvaks.

„Ma pole sind näinud aastakümneid...” Ta raputas pead. „Vanaisa on surnud juba nii ammu...”

„Väikevenna? Kas tead, ma mäletan teda kõige paremini sellest ajast, kui ta oli selline nelja-viieaastane. Mind saadeti temaga välja ja paljud vaatasid mind kaastundlikult – et nii noorelt juba...” Ta naeris oma vaikset sulgkerget vanainimesenaeru.

„Sa olid temast neliteist aastat vanem,” soras Kent ähmastes mälestustes.

„Jah. Ma ei harjunud kunagi teda täiskasvanuna nägema. Läksin mehele, kui ta oli seitse, ja ei näinud teda aastaid...” Ta langetas pilgu.

„Naljakas on kohata siin, kodunt nii kaugel kõiki neid asju, mida ma mäletan su kodust Ducoonist,” osutas Kent ümbrusele. „Natuke ebarealistlik.”

„Sa mäletad?” Kahvatu käsi võttis ühe luust kammi. „Sina ja Anna murdsite selle katki. Läksite kiskuma, üks ühest, teine teisest otsast... Miks ma seda õieti alles hoian? Olin siis just kuuskümmend saanud, sünnipäeva puhul te tulitegi, Luz Antanast ja Cathrien... kus ta siis õieti elaski...? Igatahes polnud ka teie teineteist vist näinudki, aga see ei takistanud teil mu asjade pärast kakelda.”

„Ei mäleta,” raputas Kent pead. „Me pidime siis väga väiksed olema.”

„Neljased. Oled sa Annat üldse näinud? Tead temast midagi?”

„Vähe. Seda et ta elab Templimäel, kari lapsi... viimati oli neid viis. Marsil ikka käisime teineteise sünnipäevadel.”

„Hea seegi. Oled sa ise Maal kellegi leidnud? Lapsi saanud? Viimased sõnumid sinust on mu mäletamist mööda su Marsiperest...”

Kent noogutas. „Nad on juba suured.”

Vana naine keeras raamatus lehti, pildid kargasid püsti ja naeratasid, tardunud stseenid elustusid ja mängisid läbi oma lühikesi lugusid.

„Tegelikult on siin sinustki päris palju. Aitäh siiski, sa oled neid pilte mulle saatnud. Vi oli su kaasa nimi. Kuidas tal läheb?”

„Elab ikka meie majas Ares F-is, Marsil. Hästi. Koos me muidugi ammu enam ei ela, maja jagasime, kuni noorem poiss sai kuusteist, siis tulin ära Maale.”

„Nii jah.” Üks seltskond viiesentimeetrise härjapõlvlasid lehvitab laualt, seistes kristallist ja vikerkaarest malenuppu nikerdatud rõdul. Väiksemad hüplesid ja üks proovis pisikese peopesaga teda väljakukkumast hoidva klaasi tugevust.

„See on vähemalt viisteist aastat vana,” lausus Kent naeratades.

„Kui teravad on tähed Marsil,” Elviira vaatas kujutist nagu lummatult.

„Vanatädi, oled sa siin õnnelik?” mees vaatas teist pea viltu.

„Õnnelik? Mis tähendust on sel sõnal? Elu on mööda läinud. Kui paljaks ei olnud õige aeg... ja ei tulnudki.”

„Tädi...” lausus Kent vaikselt, kui tundus, et naine on oma mõtetesse vajunud. „Tädi, anna andeks, et ma küsin... ..”

„Et miks mul lapsi ei olnud?” Põgus kibe naeratus libises üle kuive tanud huulte. „Ei tea... Või mis – oli ju sõda, kogu aeg oli sõda. Mäletan, kuidas lennukid üle taeva vonklesid, isesihtuvad raketid järel, mäletan plahvatusi... Ja ma tahtsin elus midagi saavutada...” ta ohkas. „Ja siis oli Jack läinud ja ma ei leidnudki kedagi.” Ta pöördus ühe sahtli poole ja võttis sealt tuhmunud plastikkaardid.

„Jack oli su abikaasa?” küsis Kent vaikselt.

„Jah. Ta abiellus uuesti ja siis uuesti... ja siis uuesti. Ma ei teagi, mis tast lõpuks sai... Väikevenna tõi mu Madagaskarile ära ja sidemed selle maailmaga katkesid... Jack unistas pojast, aga see oli selline pühapäevaõhtune unistus, millel ei olnud kunagi määratud tegelikkuseks saada.”

„Vanaisa mainis korra, et sa nagu ei tahtnudki sealt ära tulla?”

Naine naeratas omaette, pilklikult, andestavalt. „Ma ei julgenud ka vaielda. Minu pisikese põngerja asemel oli suur relvastatud mees, tõsine kurd suu ümber, silmis kaugete planeetide sära, õlgadel maailma raskus, kätes miljonite saatused. Tundmatu mees, kes rääkis nappide lausetega, heleda lapsehääle asemel pisut kähiseva bassiga, kuhu oli tekkinud kummaline aktsent. Ent ta rääkis tuttavatest inimestest ja ta pilgus oli selline defineerimatu soojus, justnagu ta tunneks mind... Ma

tulin... Aga ma olin viiskümmend kaks. Tulin ainult pikka loojangut veetma...” Ta raputas pead. „Aga mul ei olnud seal kusagil kedagi – kedagi, kelle kõrval oleks tahtnud olla... kasvõi tema kõrvale igavesele unele suikuda... Ei, ma ei mõelnud siis nii. Ah,” ta puhkes taas naerma. „See on pool eluiga tagasi. Olin poole, poole noorem. Ma harjusin selle troopilise saare rahuliku eluga, hakkasin seda armastama... ja siis korraga olin kuuskümmend... Jäin pidama Randanivos, rajasin oma aia, see sai isegi kiita, mult käidi nõu küsimas... ja siis sain seitsekümmend...”

Ta kuivetanud käed silitasid vanu dokumente, peatusid kõheldes kuivanud vahtralehel. Mälestused voolasid tüüne jõena.

„Ma valan sulle veel teed...”

Pahaselt käratsedes lendas aknast sisse suur papagoi, haaras laualt kandikult küpsise, vaatas inimesi uurivalt ja kotkaliku üleolekuga ning lendas siis minema, pisut küpsisetolmu järel hõljumas.

„Kui naljakalt nad siin lendavad,” puhkes Kent naerma linnule järgi vaadates.

„Ma kutsun teda Jackiks...” Vana naine turtsatas. „Ära karda, olen siin rohkem rahul kui kodus. Ja mu vanadele kontidele hakkas Maa raskus liiga tegema.”

Ta noogutas omaette.

„Aga see kõik on tühiasi. Sa ei ole tahtnud küsida, mis on peamine.”

„Usk?”

„Jah.”

„Ma üritan sellest aru saada.”

„Ei, sa ei ürita. Aga... sa ei ole veel kirikus käinud?”

„Ei. Me olime sinna teel. Miks sa küsid?”

Vana daam noogutas taas. „Käi ära. Siis pole mul vaja seletada. Tema on olemas. Mul oli ikka õigus. Käi ära, Disgout ootab. Ja kui sa ka ei satu siia tagasi, ole terve.”

Kent asetas tühja teetassi lauale, tõstis naise käe korra vastu põske, noogutas ja lahkus, kasutades sama akent.

Baar osutus sopiliseks hämaraks ruumiks. Selle paari sekundi jooksul, mis kulus Kentil ümbruse uurimiseks, kerkis kergelt suitsusest õhust tema ette sale väikest kasvu naisterahvas. Neiu oli lummaliselt ilus ja peaaegu riieteta, pikad tihedad juuksed olid palmitsetud kohutavalt vanamoodsatesse patsidesse ja elasid omaette elu, vääneldes ümber pea ja kaela. Ja tema otsaes sädeles hõbetäht – robot.

„Kus Disgout on?”

„Sinnapoole palun.” Kaunitar astus kõrvale ja viipas käega, talle koketselt naeratades.

Pehme vaip summutas helisid, mängis tasane muusika, kardinal lainetasid tasases soojas tuules ja kastides palmid lõhnasid.

„Miks siin suitsune on?” küsis Kent masinale järgnedes ja tahtmatult ta suurepäraselt vormitud tagumikku imetledes.

„See on selle koha *image*,” vastas hästimodulleeritud neiuhääl. „See on puhas ja enamik inimesi ei tajugi seda.”

Disgout istus ühel pehmel diivanil ja jõi midagi auravast tassist, tema vastas istus klaasise pilguga hommikumantlis noormees, kelle pea puhkas laual. Kenti nähes tõstis ta selle, fokuseeris pilgu ja lasi end taas lõdvaks, vajus aegamööda lösakile nahksetele patjadele.

„Saa tuttavaks – Janek Polden. Tema ehk tahab ära.” Toon oli ükskõikne ja irooniline.

„Ära? Kuhu? Terve maailm on üks sitaauk. Maa on sitaauk, see kivi on sitaauk ja mitte midagi peale türastanud sõnniku universumil mulle pakkuda ei ole!” Kinnitus teda ei huvitanud, seda juttu rääkis ta suletud silmil laelambile.

„Suures osas oli ta muidugi juba enne siia sattumist selline.” Disgout vaatas teda kerge vastikusega. „Ma tõin ta virtuaalist vägisi välja. Nüüd ta süüdistab mind ja lakub, kuni kõigil üle viskab ja tal soovitatakse tagasi kerida. Ühel päeval ta enam ei väljugi. Probleem on aga selles, et ka virtuaal ei paku talle midagi – nii haiget maailma, kuhu ta sobiks, pole olemas.”

„Miks sa ta siis siia töid? Ja virtuaalist välja rebisid?” küsis Kent midagi taipamata.

„Sest ta on minu poeg.” Mees muigas virilalt. „Andekas kunstnik. Ta töid hinnati kõrgelt. Lisaks tunneb ta robottehnikat. Tema disainitud on muide selle kohviku ettekandjad.”

„Avaldab muljet,” lausus Kent. „Muidu – tunnen kaasa.”

„See kõnts,” ohkas Janek. „Kui ma juba pean siin olema, siis ümbrit segu mind ilu. Lisaks on neid palju etem keppida kui pärisnaisi. Mõnesse võiksin isegi armuda.” Ta haaras ettekandjal käest, keeras ta tagurpidi ja tõmbas endale peale. „Ma tegin mõned täiustused – vittu imedes saab konjakit,” selgitas ta seda sõnade vahel tehes, teise käega neiu pead oma kubemesse surudes. „Temal seal all muidugi nii hästi ei lähe.” Noormees luksatas enda nalja peale irvitades.

„Kuidas ta vaimse tervisega on?” küsis Kent istet võttes.

„Normaalne. Kui see sõna üldse midagi tähendab. Täissertifikaati tal muidugi ei ole. Kui ma – ütleme siis otse välja – pisut jõudu kasutades ta ära tõin, oli alternatiiv tegelikult see, et ta oleks Kuul oma toas igaveseks virtuaali sulgunud, kuni poole sajandi pärast oleks ta laip leitud.”

„Naljakas,” mühatas Kent. „Seda näidet tuuakse mulle viimase kahe ööpäeva jooksul teist korda, ja hoopis teise asja tõestuseks. Miks sa mulle seda näitad?”

„See on Ordu tulevik. Mina teen tast siin inimese.”

Kent seedis seda natuke aega. „See on nüüd küll maakerasuurune lihtsustus,” ägas ta siis. „Aga... sa teed austusväärset tööd. Läheksime? Loomulikult, kui sind on siin vaja, ma ootan.”

Disgout raputas pead ja tõusis.

„Oh perse...” Janek oli näost roheliseks läinud, ta paiskas robottüdrukku eemale, see pöörles õhus, suutis siis millestki kinni haarata, pidama jääda ja uuesti põrandale seisma laskuda. Janeki suust purskus pruunikas fontään, mis peaaegu sirgelt kümnete meetrite kaugusele lendas. Ruumi täitis terav alkoholiokse lõhn. Hakkasid vuhisema ventilaatorid ja korraga oli õhk täis roboteid. Mehed sammusid väljapääsu poole.

Kenti pilk tabas korraga stseeni, kus üks naisterahvas imes – esimesel hetkel tundus – poisikese peenist. Järgmisel hetkel taipas luuraja, et seegi lauapeal seisev mehehakatis oli robot – küll meetrine, aga täismehe proportsioonide ja ebaloomulikult suure riistaga.

„On see teil siin üldlevinud komme?” küsis Kent sinnapoole osutades.

Disgout raputas pead. „Selle kohviku – *image*, nagu peenelt öeldakse. Muidugi Janeki leiutis. Enamikule üsna süütu meelelahutus, kui võrrelda sellega, mida me praktiliselt kõik teismeliseas virtuaalis tegime.”

„Seda küll.”

*

Käik kitsenes, siis tulid massiivsed ukсед ja siis laskus allapoole uus, palju kitsam käik. Trepp oli raiutud otse aluskaljusse, mis oli pigem raud, rauamaak. Hapnikukeskkonnas see roostetas, nii oli kogu sisustus omandanud pruuni, kuivanud vere tooni. Janek või keegi teine oli siin-seal kätt proovinud, tulemuseks võikad lõustad, mis selle hiiglaste tolmuimeja gofreeritud vooliku sisemust meenutava koridori või tänava seintelt ootamatutest kohtadest tulijale pilke heitsid. Kohati oli keegi seina puhastanud, või mine tea, ehk oli raud nii puhas, et ei roostetanud, kuid nagu määrdunud peeglit välgatasid siin-seal tulukesed, muutes mulje tolmuks, müstiliseks, ürgseks, hüljatuks ja, jah – ebamaiseks, kuigi seda see koht kõige rohkem niikuinii oli.

Jälle terasüksed, legeeritud ja lisanditega, Ordu tehnika, standardne, töökindel. Sensor tajus neid ja hääletult libises paks metallplaat kõrvale, hetk ootust ja avanes teine. Rõhud olid küll võrdsed, nii et mingit sisinat ega pahvakut ei olnud, kuid ettevaatusabinõuna olid ruumid eraldatud.

„Kirik,“ poetas Disgout lühidalt, kui nad korraks lävel seisatasid.

Kaared ulatusid kõrgele, kõrgele pea kohale. Inimesed liikusid neid mööda, kõõlusid eenditel ja hüppasid orvalt orvale, väljaulatuvalt kaljunukilt teisele. Oleks see olnud Maal, oleks tegemist olnud ülimalt ohtliku, ja suurema osa seltskonna vaimset seisu arvestades väga ohvriterohke üritusega. Siin lõppes asi mõne muhu või kriimustusega. Kent ei saanudki kohe aru, kuidas seda ruumi valgustati, erinevused olid suured, siis jõudis talle kohale, et prožektorid olid vaid ukse lähedal, eemal uppus osa käike pea et pimedusse. Ja suurus. Sellest ei saanud ta ettekujutust enne, kui taipas, et pisikesed kogud kauguses olid ka inimesed.

Disgout hakkas edasi minema ja pöördus teda vaatama.

„Esimest korda tulijat juhitakse. Sind ma juhtida ei kavatse. Kui sa leiad sama, mis meie, oled teretunud, kui mitte, on see sinu põrgu, mitte meie oma. Järgne mulle, siit edasi oled sa üks. Meie kõik oleme. Tegelikult saab aidata vaid nõrku, tugevad saavad ise hakkama. Kui maha jääd, toome su loomulikult välja... aga see võib hilja olla. Loodame, et laevas kuuldi seda?“

„Loodame.“

„Riided võib siia jätta. On soe ja... sul läheb neid pärast ka tarvis.“

Nad astusid edasi. Haarav ja ebamaine. Ei olnud raske kujutleda, et siin *peab* midagi peituma, siin on koht, kus pesitsevad jõud, mis maailma koos hoiavad. Kui see poleks olnud asteroidi kaalutus, oleks siin äärmiselt raske, kui mitte võimatu liikuda olnud. Kent taipas, et inimesed, kes siin viibisid, olid ilmselt leidnud enesele teed, mida nad läbida tahtsid. Põrandat ei olnud, oli sakiline ja kurrutatud kaljumass, mis kaardus üle seinaks ja laeks, ainus mõeldav liikumisviis oligi viieteistkahekümnemeetrised hüpped ühelt siledamalt kaljult teisele.

„Siiski veel,“ vaatas Disgout sõnu otsides kaaslaste poole, kui nad olid läbinud umbes pool kilomeetrit. „Edasi hakkab juba ebameeldiv rääkida... inimesega. Räägitakse jumalaga. Sa näed, kus on tumedamad väilad. Hoidu nendest. Ainult vanad pühendunud käivad seal, esimesel korral võib see hulluks ajada.“

Ta kõhkles silmnähtavalt. „Sa näed verd ja söestunud konte. See juhtus kuus päeva tagasi, HrC-723-janiiedasi kokkupõrke ajal. Me hoiatasime inimesi, et Kõigevägevam muutub raevuseks, kui tuumatuli lahvatab, ent mõned jäid seda ootama. Neid ei ole enam, jumal võttis nad.“

Nad ronisid edasi. Korruga ei tajunud Kent enam teist meest. Kui ta vaevaga end kokku võttes ringi vaatas, nägi ta Disgouti eemal ühe kalju najal seismas, käed palveks koos. Ta huuled liikusid ja Kentist ta ilmselt enam välja ei teinud. Kaljud värisesid ja olid tulised. Nad ei põletanud, pigem suratasid sõrmedesse ja taldadesse kui elektrilöök. See oli nagu kuub, sisemus, mis oli väljaspool. Inimese avanenud sisemus, mis mähkis ta endasse. Sõnu ei olnud tarvis. Jumala ees on inimene

üks, vaikne. Ja vaba... Ei. Endast tuli enne vabaneda, tee tuli läbi käia. Kõik sai tähenduse, silme ees oli kui peegel ja iga tegu oli avatud.

Kent astus edasi, kaljud kattusid samblaga, ja sisalikud peesitasid päikeses. Palkidest sild viis kaljult alla ja rooste muutus hibiskusehekiks, vedelev maagikänkar korviks riietega või iseliikuvaks jooginõuks, taevast sinetas ja valged pilved tormasid põuavines. Tee pöördus, ja ta oli India ookeani rannikul. Helevalge palla lehvis soolakas tuules ja noor tüdruk vaatas teda, etteheitvalt ja kurvalt, suutmata siiski vastu panna kiusatusele olla ta silme ees kogu alasti kauniduses, lasta tuulele ja merel end paitada, liigutada puusi nii, et mees, niipalju kui ta seda oli, pidi tundma ürgset kutset, kutset pehmesse lummavasse sügavikku, milles peitus surematust.

„Kent, sa lähed jälle...” nukker hääl. Huuled, ootamas suudlusi, rinnad, ootamas paitusi, otsivaid huuli, pinguli reied ootamas, et haarata seda, kes tuleb avastama kuuma surematuse sügavikku. Nüüd pidid nad tükiks ajaks ootama jääma, või otsima lohutust peegeldunud võltsist valgusest, mälestuse pettustest või nendest, kes on soovitusel reas tagapool.

„See, mida ma teen... See töö... Keegi peab tegema. Mina...” Ainult sünged tähesügavikud ootamas, ruumitais külma ja vastikuid askeldusi. Miks ta läheb ära elu juurest?

„Sa tahad seda teha. Aga mina tahan lapsi. Ma tahan, et keegi viiks mind õhtul voodisse ja süütaks tule, ma tahan et keegi ärataks mind hommikul suudlusega ja valaks kastevärskust raugele kehale. Ma tahan, et keegi naerataks mulle üle hommikusöögilaua, ulataks mulle käe, kui jalg otsib astmeid kividel, kuulaks mu huultelt pudenevaid sõnu ja tunneks rõõmu mu värvidest. Ma tahan, et ta valitseks mind õrnalt ja paneks minusse kasvama poja...”

Ütles ta tõesti neid sõnu? Või ainult mõtles, ja mees ei mõistnud, pidi tulema siia Jupiteritagusesse tühjusesse, et suuta lugeda mõtteid, mis temani olid jõudnud, aga igavate ja igapäevaste sõnade kuhja all oodanud aega, kui tühjad kestad langevad, ja suured, lausumata sõnad välja pääsevad.

„Ma tegin seda kord. Vastasin kutsele. Kolm korda kohtusid maa ilmad, sire pehmus õitses, paisus pungudes ja kandis vilja. Ja ma seisin laternat hoides, peletades pimedust, andes oma kareda helluse, et kaitsta ja kanda edasi iseenda surematust. Eluring. Tiivad hakkasid kandma, omad tormid olid vallutada. Edasi nad minema pidid. Vanad surnud kestad...”

„Sa ei ole vana. Väsinud, jah. Valid lihtsama, mis erutab kergemini, õletule – riski ja ohu, näiliku suuruse. Mina tean, kellelt ma tahan oma lapsed. Aga ära ole vaid haihtuv udu, vari öös, kehatu jutt, mida räägitakse tühjuse täitmiseks. Ole, tule, ela.”

„Armas, armas tüdruk...” Kent lamas kaljul, valades pisaraid. Mõist mine, tulnud et jääda, tegi talumatut valu, nii et katkikraabitud sõrme-nukkidest voolav veri langes kui pisuke märkamatu ohver tuhmile elutule pinnale, mis ometi, nii kauge ja nii lähedasena andis siniselt planeedilt tulnud veidratele olenditele peegli, milles nad maskita iseennast nägid.

Maailm pöördus ja sulgus, siin oli algus ja lõpp. Mona seisis tuules ja ta näole langes soolakaid piisku. Ta sirutas välja käed, tüdruk oli kaugemal, kui ta arvanud oli –

DoubleVision: viga – mittepidevus

Naine oli siin, aga mitte tumedate juustega, pigem blond, ent ta näojooned sulasid, moondusid kui vaha ja Mona oli tagasi, kadus ka hetkeks vilksatanud pilt pruunikast kaljukoopast. Kuum, põletav kirk, taandumatu. Ikka uuesti ja uuesti sööstis nad teineteise embusesse, rääkimata, sõna lausumata, kui tunduski, et ootustes ja soovides on kerge ebakõla, kandis ühtne haarav kirk neid ikka edasi –

TotalRecall: viga – maatriksid ei kattu

Nad olid teineteise embuses päevi, kuid, igavik lendas mööda –

Kell: viga – ajakontroll

Checker: viga – teadvuse hägustumine

„Ma pean minema...” Kent roomas eemale, rebis end lahti embavatest kätest, rebis pilgu lahti kurbadest, igatsevatest, toimuvat mittemõistvatest silmadest näos, mis oli ja kord ei olnud ka Mona oma. Kaljud olid teravad, küünarnukkidest ja põlvedest voolas verd, Ka mujal kehal oli kriimustusi, kord tundus talle, et nüüd tõmbas ta küll kõhu lõhki...

Checker: häire – kiirgusindikaatorite veateated maskitud 860 sekki

Checker: varukontuur – normaliseerumine

Kivi, eend, veel üks kivi, lühike hüpe. Valgus, heledad prožektorid tulid tasapisi lähemale, terasuks suurenes aegamööda. Võbisedes ja jõuetuna lamas Kent seal, kuhu ta oma riided oli jätnud. Haavad olid pindmised, veri oli jõudnud hüübida, pigem südametunnistuse rahu tuseks puhastas ta need ja kattis plaastriga. Ta lamas ja mõtles, kuni poole tunni pärast kerkis tema ette Disgout.

„Sa tulid ise tagasi, ja ruttu,” kohmas ta, pilgus aimumas veel kaugete maailmade sädelust.

Kent ei vaevunud vastama, küsis hoopis: „Käid sa siin tihti?”

„Iga päev.”

„Kas Janek käib?”

„Jah.”

„Ometi ta joob ja elab virtuaalis?”

Disgout vaatas teda uue huviga. „Ei saa mina sellest täielikult aru. Aga ta paraneb. Nii et sa siis ikkagi said mingi ilmutuse?”

„Jah. Ei kahetse. Aga kõik sellised kunstlikud mõjutamised on ohtlikud – sõltuvus, negatiivsed kõrvalmõjud. Ja lõpuks on tulemus ikka üks.”

Disgout muigas kaastundlikult. „Ei ole. Nojah, tehniliselt on tegemist sentimeeterlainekiirgusega. Aga see pole mikrolaineahi – ta häälestub. Kohandub iga indiviidiga (oleme proovinud isegi loomadega). Mitte keegi ei saa aru, kuidas ta toimib. Meie usume, et Kõiksuse Looja räägib nii meiega. Võib-olla ka mitte. Mõned usuvad, et tegu on kõrgema tsivilisatsiooniga. Mis vahet. Polnud jumalat – ehk selles tähenduses Mõistmist – ju tegelikult ka enne kirjasõna. Abivahend seegi. Me kohtume millegi Suurega. Me võtame vastu väljakutse, mille Loodus meile oma lõputus tarkuses andnud on. Me ei mõista seda, ent meil on julgust ja avatud meelt sellele järgneda. Sinul on täielik vabadus seda kaose juhuseks pidada ja oma viletsaid mehaanilisi põhjusi otsida.”

Kent raputas pead. „Meie maailmanägemused on lõpmatuse erinevates otstes. Jah, ma sain targemaks ja see rabas mind, ometi väidan, et kirkastumine oli võltsitud. Ma ei roni enda ja maailma mõistmiseks mikrolainetorusse, olgu see või häälestuv. Ja sellisena on minu tee raskem.”

„Sa ei jõua iial sihile. Aga aitab sellest – meie maailmanägemised on täpselt nii kaugel, kui sa ütlesid.”

*

Kent sisenes taas ruumi, kus ta Helgolandia meeskonda oli kohanud. Esimesest kiirest pilgust oli selge, et midagi on juhtunud. Ta libistas pilgu üle inimeste. Mekatu oli näost tumepunane, Lusy nuttis.

„Vabandust, kas on midagi, millega ma aidata saaksin?”

„Isa tahab siia jääda!” pahvatas Lusy. „See neetud kirik tuleks õhku lasta!”

„Häälestuv mikrolainetoru,” täpsustas Kent ja vaatas küsivalt Mekatule otsa. Mees kõhkles sekundi, siis noogutas.

„Sa käisid seal, ja rohkem seletada ei ole vaja. Ma pole religioonist kunagi midagi pidanud, ent seal... ma loodan vähemalt, et sa mõistad, miks ma seda teen. Ma lootsin, et ka teised mõistavad.”

„Ei, ma ei mõista,” vastas Kent vaikselt. „Ma käisin sealt läbi, ma sain oma elamuse, ma võin aru saada, et sind ei mõjuta sellele otsusele miski peale su enda tahte, ent ma ei mõista sind.”

„Ta ütles, et ta kohtus emaga,” Lusy hää l värises. „Ema on surnud, ja see on vaid su enda kujutus!” Ta ei nutnud enam, oli pigem vihane.

Kent noogutas aeglaselt. „Ma olen siin viimastel päevadel näinud palju kummalisi asju.”

Mekatu langetas pilgu. „Ma tean, et mu naine on ammu surnud, ma tean, et see ei olnud mingi salapärane vaim, kuid seda oli palju rohkem, kui rohunägemus või virtuaalikujutis, määratult rohkem, kui need mõlemad kokku.” Ta hää jäi vaiksemaks. „Ma tean. See on alati pettus olnud. See seal all ei olnud.”

„Eks sa ise tead.” Kent pöördus teiste poole. „Teil on aeg minna.”

„Kas meid lastakse?” küsis Yumiko huvitatult lähenedes.

„Ma usun küll.”

„Nii et sa ei tea kindlalt?” kviteeris Mick.

„Disgout peaks kohe tulema. Tal tundus oma inimestega teatud raskusi olema.”

Inimesed vahetasid mõistes pilke, Yumiko ja Mick hakkasid skafand reid selga ajama, Lusy kõhkles hetke ja isale kurba pilku heites lentsis oma ürbi suunas, Terry seisis pea pool minutit huuli närvides paigal, siis läks samuti end valmis sättima.

Uks avanes ja ilmusid Disgout ja Hades, nad tundusid end vaevu valitsevat.

„Sa ütlesid, et Agamemnon lasti läbi.” Hadesee toon oli terav ja allasurutud vihast värisev.

„Lastigi. Ta on teel. Kas midagi on valesti?”

„Need teised!”

„Laevad, mis siia tulevad? Mis ajast on keelatud ruumis liigelda?”

„Kas sa väidad, et nad on juhuslikult siin?”

„Sama juhuslikult, kui teie kõik siia sattusite.”

„Mis sa kavatsed? Mida sa tahad?”

„Ainult seda, mida teile korduvalt öelnud olen. Teada saada, mis siin toimub.”

„Ja see armaada?”

„Armaada...” Kent ohkas. „Senatile näis, et meil võib teatud kommu nikatsiooniraskusi tekkida.”

Disgout vaatas Hadesest, ja kasutades hetke, kui viimane õhku ahmis, lausus vaikselt:

„Nimetagem asju õigete nimedega. Me kahjuks oleme väljendanud oma valmisolekut jõudu rakendada, ja Senat on sõnumist aru saanud.”

Kent noogutas. „Ordu ei ole kunagi talunud, et keegi ta varvastel trambib. Nad ei tule siia. Aga neil inimestel pole siin ka enam midagi teha.” Kent osutas Helgolandil meeskonnale.

„Mina jään siia,” mühatas Mekatu.

Disgout vaatas teda huviga ja noogutas tänulikult.

„Oled sa leidnud palju neid, kes minema minna tahavad?” küsis ta siis Kenti poole pöördudes.

„Ei.”

„Siis peaks su küsimus vastatud olema ja sa võid lahkuda.”

„Küllap ma teen seda. Alustame aga sellest, et need neli lähevad Helgoland, teised lahkuvad sealt, Leroy ja Deathface stardivad oma kotkaga, võtavad laeva blokeeringu maha ja nad lähevad. Te ilmselt muidugi juba teate, et neil on kütust küll.”

Hades alustas vandesõnadega, Disgout pani käe ta varrukale ja seda hetke kasutades sõnas Mekatu:

„Mul on piinlik, aga meil siin oleks seda laeva väga vaja. Las ma räägin Judge’iga, esitan Senatile enda nimel palve – ta on palju moodsam, kui need kaks vana küna, millega Ixtlani rahvas seni liigelnud on. Ma tean, et laev on kallid ja mul ei ole sellele mingit õigust... See ei ole kindlasti õiglane, ent pakun, et jätkan uuringuid ja saadan tulemused Maale.”

Kent vaatas teda kümme sekundit, siis vangutas pead.

„Mekatu, kui ka teistel on siin üksinduses natuke kruvid lahti põrunud, peaks vähemalt sulle selge olema, et nii need asjad ei käi. See ei ole kõigepealt ei minu ega sinu otsustada. Mina tagan selle, et sinu inimesed siit minema saavad, mis on märgiks, et dialoog on võimalik.”

Professor vaikus häbistatult.

„Kas toimuv tähendab blokaadi?” küsis Disgout.

„Sõltub teist,” Kent otsis pea tabamatu silmapilgu sõnu. „Helgoland start nendega, kes minna tahavad, oleks nüüd järgmine soovitatav sündmus. Siin on meil mõtet edasi rääkida.”

Disgout surus huuled kokku. „Minge siis,” nähvas ta seisjate poole peaga heites. Nad Hadesega vaatasid teineteisele mitukümmend sekundit otsa, ka teise mehe meelekohal liikusid lihased, kui ta lõuapärasid kokku surus. Disgout võitis selle pilkude duelli, Hades pöördus ja sammus kellegi poole vaatamata ruumist välja.

Paradiis

Pimedus oli tihe ja kuum, täis tundmatute lillede lõhna. Tähed olid suured ja heledad, peale nende valgustasid džunglit üksikud tuhmid lambid maandumisplatsi servades ja majade tulukesed kaugel eemal mäenõlvadel.

„Uh, on alles palav.” Kent sirutas tunde järgi pimeduses käe ja haaras lauvalt limonaadiklaasi. Jää kõlises vastu servi, kui ta jõi. Ta lasi end tagasi patjadele, otsis kobamisi tüdrukut ja tõmbas ta endale lähemale. „Mul on varsti lomp all.”

„Veidrik,” turtsatas Mona. „Tõmba aken kinni ja pane konditsioneer tööle.”

„Ei... Ütle, kui sa enam ei kannata.”

„Äh, minul pole häda midagi. Miks sa ennast kiusad?”

„Sest ma tahan tunda, et olen Maal.” Mees pööras end, kuid suutis pimedusest vaid linade valget helendust tabada, tüdruku keha pigem aimus pisut tumedamana selle taustal. „Ma tahan tajuda ookeani kaugest hingust, eukalüptide lõhna ja asjalõppenud saju lämmatavat aurat. Sina oled siin iga päev, mina... anna andeks.”

„Ise tead. Räägi edasi.”

„Ega muud enam õieti ei olegi. Kotkad – üks Leroy ja Defiga, teine minu oma Hawkeye’ga –

startisid, nad jäid Helgoland'i kohale, Leroy laskus alla, võttis laevalt blokeeringu maha ja nad lendasid minema, sellal kui Hawkeye maandus. Läksin ka ise kotkasse ja kuna raadio vaikus oli lõppenud, saatsin ära oma esialgse ettekande ja lugesin vahepeal laekunud inffi, näiteks Lääne-Euroopa sektori, siis praktiliselt Jacki aruannet...”

Ta suudles kergelt tüdruku paljast õlga, huulteale jäi soolakas maik.

„Tead, seal istudes hakkas mul tagantjärele nii kõhe, et lenda või silmapilk minema. Olin olnud ärkvel kogu selle aja seal koopas, pea kaks ööpäeva, ja ergutite mõju hakkas ka üle minema... Kogu see aeg oli olnud selline noateral balansseerimine – minema pidin niikuinii, aga koputada juba kuritegelikult käitunud seltskonna uksele, lootes peamiselt sellele, et neil on Agamemnoni koos sealsete inimestega ikka väga vaja... Üritasin käituda nagu ordulane ordulasega, kuigi oleksin parema meelega neile kere peale andnud. Kuivõrd ma siin olen, sain hakkama – Disgout on selle pundi must eminent – arvata võib, et mu avatud olek veenis vähemalt teda, et kokkulepe on siiski võimalik. Hades on minu arust praeguseks juba lihtsalt vaimuhaige.”

Ta lehvitas endale tuult. Aknaavas, või pigem puuduva seina tasandil särisesid pisikesed sinakad tulukesed, kui valvelaserid põletasid sissekippuva putukaparve.

„Eks me kõik olime muidugi kurjad, ettevaatlikud ja äraootavad. König oli peale Jackilt saadud inffi võtnud asja tõsisemalt, kui algselt kokku leppisime, nii et kotkas avastasin, et oleme kümnete laevade sihikul, kõigil kaitsmed maas. Käis aktiivne sondimine, eeter oli täis kõrgkodeeritud lahingsidet. „Gaudi” oli seal, kursandid kotkastega väljas...” Mees turtsatas. „See oli puhas juhus, et just „Gaudi” oli kõige lähemal, aga saatus oskab ikka kuradi irooniline olla.”⁴ Selleks ajaks, kui ma tagasi tulema hakkasin, oli seal kaheksa suurt laeva ja üle saja kotka, ka Tamako ühe esimese, poolkatselise F-seeria lennukiga, millele lisapaagid juurde monteeritud; temaga ma pärast koju tulingi.”

Mees vajas mõttesse, mängides alateadlikult tüdruku juustega.

„Mille üle sa mõtled?” Sõrmed riivasid õhkkergelt ta nägu. „Räägi edasi.”

„„Kui”-de üle mõtlen. Kogu aeg mõtlen, et mis siis kui...”

Huuled otsisid ta nägu. „Noh, aga sa said hakkama... Sa oled siin. Räägi edasi.”

Kent vastas ta suudlusele, siis tajus, et tüdruk tõesti tahab loo lõppu kuulata, ohkas ja jätkas:

„Meie volinik jäi sinna, Itleusitch. Too mees jagab usuasjadest üsna palju, nii et igal juhul on ta parem kontakt kui minusugune, kes parimagi tahtmise korral suudab vaid märkimisväärselt blasfeemilist teksti produtseerida. Leppisime kokku kümnele miljardile kildile, nii et varsti väljuvad nad „Päikesesüsteemi jurisdiktsiooni” alt... ja kui nad juba valgus päevi eemal on, pole kogu sel jamal niikuinii enam mingit tähtsust.”

„Valguspäevi... Kohutav...”

„Ixtilan on aheelis umbes kuuskümmend korda lähemal kui Proxima Centauri. Inimesedki on kaugemal käinud, rääkimata tähesondidest. Tegelikult on kuradi põnev, mis neist seal saab.”

„Julmavõitu mõtted... Aga olgu peale, kuivõrd kõik lõppes hästi.”

„Ei lõppenud hästi.” Mehe hääles kostus allasurutud ärritust. „Kolmsada aastat tagasi kirjutas üks satanist, et „usk on oopium rahvale”. Siis oli oopium üks tugevamaid narkootikume. Mida kõike on proovitud erinevatel aegadel keelustada kõigest sellest, mis inimesele eluasendajaks kipub – kõik mõnuaiastingsid tekitavad ained, virtuaal, seks, religioon. Olemuselt on see mikrolainegeneraator samuti tugev erguti, kuigi keegi ei tea, kuidas ta täpselt mõjub. Sinna on väheke filosoofiat juurde poogitud ja tulemusena tõmbab ta ligi häid ja tarku inimesi. Inimesi, kes peaksid raudkindlalt

⁴ Vihjatud on Antoni Gaudile (1852-1926), kelle elutöö on monumentaalne la Sagrada Familia kirik Barcelonas

teadma, et see ei vii kuhugi. (Need, keda nad Maalt korjasid, on prügikala, neid oli vaja vaid ühis -
konna moodustamiseks vajaliku geneetilise varieeruvuse „kriitilise massi” tarbeks.) Hoolimata
faktidest, hoolimata sellest, et naine, kes selle paiga leidis, Urteil Can oli end juba ära küpsetanud ja
dementsusse surnud... Ja kui irooniline on tolle usuhullude pundi selgelt nähtav tahtmine
kospireerida, nagu Ordu sada aastat tagasi Maal käitus!”

Kent ohkas ja pööras end. „Kui paljud veel sinna jääksid, kui Kirikust läbi käiksid?”

„Ning ometi te ikkagi ise ju rääkisite kõigile...”

„Jah. *Meie* ei keela kedagi ega midagi. Kes tahab, las läheb. Inimese õigus on ka end hävitada... ja
valida selleks tee. Ainult ma kardan, et see ei kesta kaua.”

„Miks sa nii arvad? Nii et sa ikka tead midagi, mida teised ei tea?”

Mees turtsatas. „Ei. *Faktid* on avalikud. Nende baasil tehtud järeldused kuuluvad vaid mulle. Nad
kas hulluvad paarikümne aastaga ja meil tuleb viimased sealt tagasi tuua või... või inimkond kohtub
kunagi tundmatuseni muutunud rassiga.”

„Miks sa nii arvad? See on põnev.”

„Ei ole.” Mees sirutas käed. „See ei ole üldse põnev. Mulle meeldis hoopis rohkem selle koha
rääkimine, kuidas ma kirikus olin. Eriti hästi õnnestus meil situatsiooni rekonstrueerimine...” Ta
käed kobasid teise keha ja korraga oli tüdruk üleni tema vastas.

„Mona,” sosistas ta suudluste vahel. „Kui palju oli selles tõde? Kas...?”

„Lollike,” vastas tüdruk talle samuti kõrva sosistades neil nappidel hetkedel, kui see võimalik oli.
„Ma ei saanud... tahtnud oodata... aimata, loota, et sulle tõde selgeks küpsetatakse... Kõnealune
väike olevus on juba umbes kanamuna suurune...”